

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XI. ÉVFOLYAM, 19. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1934 JÚL. 1

Vészharang

Nyílt levél Hóman Bálint
kultuszminiszter úrhoz

Féliénk hang volt, alázatosan remegő:

— Bocsánat... méltóztassanak venni... három képeslap, csak tizenkettőt, kérem... tizenkét fillér...

Hátrafordultam és abban a percben letettem a villát. Abbahagytam a lakmározást a nyári vendéglő vidám-ságtól zsongó udvarán. Görnyedt vállú, nyurga ember nyújtotta felém bizonytalan mozdulattal a képeslapot... Hármát tizenkettőért... Beesett, sápadt arcán két mély ránc árkolódott az orra és a szája közé, vöröshéjú szeméből szégyen parázslott felém. Visszafojtott lélegzettel leste az arcomat: földereng-e rajta valami kis hajlandóság?... Veszek-e tizenkettőért képeslapot?... Úgy tapadt rám, olyan pironkodva, mint aki élet-halálról vár ítéletet...

Élet-halál: tizenkét fillér... három levelezőlap, tizenkét fillért...

— Kérem... engedelmet...

Megcsuklott a hangja, szemét nedves fátyol hármozta be:

— Engem... a sors kényszerít...

Csicseregtek körülöttünk a nők, vidoran pengett kés meg villa, jó sülték szaga csiklandozta az orrot, zöldeltek a friss saláták, piros volt a bor a poharakban és mialatt a dagadtképű tamburás «juhét» rikoltott széles jökedvében, az ijedt szem végigcsont az udvaron és a vértelen szájszél némán azt kérdezte: vajjon észre vette-e már a gazda? Mert akkor kikergetik, ki az utcára... És akkor nem adhat el három képeslapot tizenkettőért... De ha nem is veszik észre, vagy ha olyan emberséges ember a «főúr», hogy behúnnya a szemét, akkor is: vajjon vesznek-e tőle? Óh, a rettegő sötét szemben ott égett mind a szégyen, amit elszenvedett már ezen a holdvilágos, rózsaillatos, kacajos estén, a sok szívtelen vállrándítás, a megvető ajkbiggyesztések, a durva: «Hagyjon békét», és «Pincér... mit zavarják az embert minduntalan?...» meg a: «Kifelé! Itt nem lehet koldulni...»

— Egyetemi hallgató voltam — reszketett a bocsánatkérő hang — bölcsész... De most már két éve annak is vége... Nem tudtam beiratkozni... És... öreg, beteg szülőik, kérem...

Legalább negyven évesnek látszott. Megmutatta foszlott indexét: huszonnegyven éves volt!

Hosszan néztem görnyedt alakja után...

Lábujjhegyen osont el, odalapulva a falhoz, mint a megvert kutya.

Felhő, sötét felhő a vidáman zsongó udvaron...

És a felhőnek egy foszlánya a lelkemben maradt. Már akkor este kihűlt fányéromon a falat és illetetlen búsulat a pohár. Az illetetlen pohár és a félbenmaradt vacsora mellett Önre gondoltam vallás- és közoktatásügyi miniszter úr. Ön is kiszabadul néha-napján súlyos országos gondjainak szűk börtönéből, néhány órára magánemberré változik és leül így vacsoráztatni valamelyik nyári ver.jéglő-udvaron, mint a magunkfajta, nem rangbéli halandó. De annak, akiben lelkiismeret lakik, nem sikerülhet a mi bús napjainkban kiszakadni a sorsközösség kitarot, éjjel-nappal való tudatából. Jön egy perc, — úgye, jön, kegyelmes nagy jó Uram, — mikor megfagy arcunkon a mosoly és megakad torkunkon a jó falat, mert jaj, valahol a hátunk mögött alázatos hang szólal, félve-remegő hang és képeslapot kínál... hármát tizenkettőért... Úgy szólal meg, hogy nem min-

denki hallja, csak az éber lelkiismeret e Banquo szellemét a Macbeth lakomáján...

Miniszter Úr, szabad-e eltűnünk, hogy magyar diák abbahagyja tanulmányait és elproletárosodik, mert nem tudja megfizetni a méregdrága vizsga-, beiratási és nemtudom még micsoda díjakat, nem tudja megvenni a tanszert és az ugyancsak becstelennül drága könyvet, a szállásról, ruháról, betevő falat kenyérről nem is szólva?

Óh, mennyi tehetség vész el így, Kegyelmes Úr!... Mennyi öserő fúlad bele a futóhomokba, vagy téved el és válik pusztító kórrá, ami élethez volt, miazma lesz az élet illatából, bojtortján válik az ép virág-palántából...

Miniszter Úr, Ön a középosztály gyermeke és történetíró. E züllésbe és reménytelenségbe taszított ifjak a középosztály fiai, mint Ön. Annak az osztálynak a hónapja, amelynek tegnapijáról oly ékes tollal írt! Mi nem könyörületet kérünk Nagyméltóságodtól, hanem józan egoizmust. Aki ma nemzete életéért felelős magyar csak él e vérző földdarabon, legyen ridegen önző a maga fajtájáért.

Önző és előrelátó.

Mert — kérdezzük Öntől és mindenkitől, kinek egykor a magyarság jó-, vagy balsorsáért bírója lesz az idő! — kérdezzük a vészharang szavával fennhangos: miféle nemzet az, amelynek volt, de már nem lesz értelmisége? Miféle nemzet, amely anyagi javainak veszte után lehajítja hajdan büszke fejét a sárba, lealacsonyodik és önként odaadja kultúráját is? És miféle nemzet, amelynek úgynevezett «intelligens osztálya» a jövőben már nem a tehetség és tiszta erkölcs egészséges kiválasztódásából keletkezik, hanem azokból verbuválódik, akiknek a papája el tudta viselni a magyar iskolázatás világszerte példátlan, elképesztő terheit. Hisszük, Miniszter Úr, hogy az ön tevékeny szelleme és megértő embersége éjt-napot összevetve vergődik e probléma szövevényeiben. Tudjuk jól, hogy tett is sokat e fájdalmas nemzeti ügyért. De — higgye meg, Kegyelmes Úr! — hátra van még a nagyobbik fele, a keservesebbik: ki nem kerülhető közügygyé és el nem odázható magánügygyé tenni minden és mindenki számára az ifjúság ügyét, amely nem az ifjúság, hanem édes-mindnyájunké. A lelkiismeret olyan statáriumát hirdetni ez ügyben, hogy senki jól-lakott közönye, vagy ostoba strucc-önzése ki ne kerülhesse többé az ifjúság gondjának rászó részét.

Sem állam. Sem törvényhozás. Sem egyes ember.

Nagyméltóságú Úr! Aki e nyomtatott oldalakat a magyar asszonyok tömegeinek kezébe adjuk, soha nem kértünk még semmit a kormányhatalomtól. Senkitől. Most azonban kérünk. Nagyot kérünk. És nagy nyomattal.

Azt kérjük: elhatározó, tragikus elszánt, sorsdöntő gesztussal mentse meg a magyar ifjúságban a középosztályt, a középosztályban a magyarság jövődjét. A történelem, amelynek ítélszékét oly szívós könnyedséggel szokták mások emlegetni, de amelyben Ön, a történetíró bizonyára hisz: ítélni fog mindnyájunk fölött.

Nagyméltóságodnak őszinte tisztelője:

a Magyar Uriasszonyok Lapja
főszerkesztője

Érdekes magyar asszonyok képgalériája

Bethlen Margit grófnő

Egyszer láttam a Palatinus uszómedencéjében. Csak a feje látszott s rajta egy puha hártyalalap... Egy helyben lebegett ez a fej sokáig, némán és komolyan és magányosan, ahogy körülkeretezte ott az a csillogó, tiszta, hús víztükrök... Aztán két gömbölyű, fehér kar villant meg a magányos fej körül, néhány lágy mozdulattal tett, amittől ez a fej lassan-lassan eltávolodott a síma víztükrön...

Valaki akkor kiejtette a nevét mellettem. Önkéntelenül utána néztem. Amikor már csak egy kis pont lebegett belőle mindössze a távoli vizen...

Egyszerre megint feltűnt szemeim előtt. Kis napernyőt tartott arca előtt, amely ugyanolyan komoly és magányos volt, mint a víz színén... Finom, formás lábái könnyű vízipapucsokban igyekeztek az öltözékbe felé a homokos vízparton, könnyedén, ritmikusan, de határozottan...

Ez a fej nem nézett sem jobbra, sem balra. Ment. Nem is ment, úszott... Úgy úszott a parton, mint valami megáradt vizen...

Most itt ül előttem. Csupa mosoly, csupa sugárzás. Alig ismerem rá. Itt: csupa temperamentum; künn, akárhol: merev, elzárkózott. Azt hiszem: gögös... Pedig legkevésbé sem vagyok szigorú természetű — mondja józsun fölvevete. Kiegyenesíti arca előtt egyik kezét. Szinte parcellázza a fejt.

— Nézze. A homlokom. A szemem. A szám. Mind csupa egyenes vonal... Ez a látszólagos szigorúság innen van... A fényképek is ilyen zord vagyok... Képtelen vagyok mosolyogni, nevetni. Ha pedig nevetni próbálok, így, lencse előtt, parancsra, abból valami hallatlan torz kerül ki...

— Az egyik falon szinte illusztrálva látom László Fülöpnek róla készített portréján ezeket az egyenes parcellákat... Olyan, mint egy fénykép, mely csak a szimpla felületeket kapja fel...

— Aztán rövidlátó is vagyok, szórakozott is vagyok — analizálja tovább arcának látszatra rideg karakterét.

— Akár mellettem mehet el legjobb ismerősöm, nem ismerem meg... Nevet.

— Aztán... Hátra szegezi a fejt.

... így tartom a fejem. Ez sem nyújt valami barátságos benyomást. Viszont így nekem kényelmesebb...

Megint nevet. Pajkosan, szinte kislányosan.

A Palatinus említésére észbe jut legkedvesebb délelőtti szórakozása, az uszoda. — Minden délelőtt a Palatinusban vagyok... Én vagyok a leghűségesebb látogatója... Szinte ugrana a vízbe az uszoda puszta említésére.

— En borzasztón szeretek úszni... az emberek inkább a napot szeretik, mint a vizet... ezt nem tudom eléggé csodálni... nálam ez fordítva van... az én őseim, úgy látszik, fókák voltak... nagyon, nagyon szeretem a hideg vizet...

Olyan élvezettel beszélt a Palatinus hideg vizéről, hogy szinte — libabőrös leszek ott a meleg fotelben...

— A hideg vizet nem szeretik az emberek, ez jó, így kevesen vannak, kényelmesen lehet úszni...

Világoskék szemei a hamvas arcban, mint valami lágy öbölben, fölfénylenek:

— A Palatinusba azért mennék az emberek, hogy ússzanak, fürdőjenek... nem pedig azért, hogy mutogassák magukat...

Nincs a hangjában semmi feddő. Ellenkezőleg, csupa kedély. Ez a kedély azt is tudomásul veszi, hogy na, na, azért... azért a Palatinusban is akadnak olyanok, akik mutogatják magukat s akadnak, akik ezt szinte gukkelrel élvezik... akad, akad... egy, egy... ha nem is rendszeresen, de, mondjuk, minden szökőéven...

Az írásról kezd beszélni. Olyan hévvel, mint az úszásról. Itt van még csak igazán elemében.

— Reggel felkelek és délig irok. Kilencor kelek. Én a hajnalt csak festményekben szeretem. Az ember későn festmestri le. Gyorsan öltözöm.

Hátradról élvezettel. Karjait végignyújtogatja a kerevet támláján.

— Sokkal jobban lehet írni, ha kipihent az agy. Ez embernek ahhoz, hogy írjon, erős koncentrátságra van szüksége. Este már csak emberekkel jövök össze... ami már agyilag nem megerőltető dolog...

— Mióta tetszik foglalkozni írással?

— Van már vagy húsz esztendője. Sokat irok. Hét-nyolc éve óta rendszeresen. Azelőtt, csak ha kedvem szottyant.

Nézi a jegyzeteimet.

— Régebben csak akkor írtam, ha falun voltam. De egyszer...

Egész arca fölfénylik a kellemes emlékezéstől.

... egyszer egyik újság azt ajánlotta, hogy lépjek be rendes munkatársnak... Karjai ölebe lendülnek.

— Eleinte kicsit féltem tőle... gondoltam, megpróbálom... különben is volt elég rezervám... ha nem megy, gondoltam, majd adok ezekből... de ment... egész simán ment...

Cigarettaival kínál.

— Ha beteg vagyok, akkor nem tudok írni... Például, mikor eltörttem a lábam, képtelen voltam írni...

Hirtelen fölvilványozódik.

— Amióta írógépben irok, sokkal könnyebben irok... Vettem egy kis Remingtonot, cleinte nehezen ment, mert még nem tudtam gépen írni... először ezt is meg kellett tanulnom... de amióta megtanultam, nem is tudnék már nélküle írni...

Végigsimítja a csuklóját. — Ha tollal irok, valóságos írógörcsben szenved a kezem...

— Beszéljünk a nőkről — mondom.

Fölnevet.

— Leleplezem a saját nememet?

— Le.

Egyszerre komoly lesz. Most olyan az arca, mint azon a László Fülöp-féle festményen.

— Én a nőket egy egészen különleges állatfajnak tartom — mondja egészen komolyan.

— A férfiakat is. Azonban két egymástól teljesen különböző állatfajtatának. A baj, hogy annyiszor nem értek meg egymást a házasságban, éppen onnan van, hogy ezt a különbözőséget nem akarják tudomásul venni egymásról...

Töpreng, mit mondjon még?

— A nő helyzete a férfival szemben olyan rohamosan javul, hogy ha ez tovább így folytatódik, hamarosan oda jutunk, mint

Az asszonyok tel-
jes felszabadulá-
sát várjuk, in ma-
ink tudják elő-
léteni, hogy meg-
szokójuk hi.

Bethlen Margit

Amerikában, ahol a férfi a nő mellett már csak fehér rabszolga...

Alig tudom követni jegyzettel szavainak pergőtűzét.

— A nők szociális felszabadulását nem a férfiak akadályozzák meg, hanem a nők... Ha egy nő szabadabban mozog, előlött nem a férfiak, hanem a nők botránkoznak meg... Aztán ezt mondja:

— Az asszony felszabadulását nem a választójog idézi elő, hanem a közvélemény.

— A közvélemény?

— Igen. Minden nőnek legalább egy férfitre van befolyása. Így választójogra közvetlen nincs is szüksége... Azért egész helyes, ha van, mert miért ne legyen?...

Fölnevet.

— Na igen. Én semmiféle hasznot, semmiféle változást nem várok ettől a tényről... Egy összegömbölyödött feketeség nagyot szuszog most az egyik karszékekben. Önkéntelenül is odanézek. Egy kis fekete kutya alszik ott a fotel öblében.

— A Tomi. Pfuj, szégyeld magad. Pedig nem itt a helye... én mindenben az egyenjogúság mellett vagyok. A praxis úgyis meg fogja mutatni, mire alkalmasak a nők, a kereslet és kínálat törvénye szerint. Meg kell próbálni. Ezt nem lehet törvényekkel szabályozni, csak a praxis által.

Látszik, sokat gondolkodhatott erről a kérdésről.

— Természetes, azáltal, hogy a férfiak évezredek óta fejlesztették magukat: a nőknek is hosszú időkre lesz szükségük, hogy megállják minden fronton a helyüket... Játsszik a csuklóját dekoráló kék karkötőjével.

— A diplomáciai pályára például feltétlenül beengedném a nőket... bírói pályára már nem, mert itt nem szabad impresszionábilisnak lenni... Mindenkit arra a pályára engednék, amire a legalkalmasabb... Logika és igazság itt a döntő szempont... Kifoghatatlan az argumentumokból.

— Nálunk, Magyarországon, a nők sohasem voltak elnyomva, más országokhoz képest...

Ez már a volt miniszterelnök feleségének a hangja. De aztán egyszerre fölülkerekedik benne az írónő, az asszony... a nemét leleplező nő, aki ír... aki a saját nemében sem látthat mást, mint kétlábú embert... — En nagyon sok buta férfit ismerek és fordítva: nagyon sok buta nő... Nagyon kiváló nagyon kevés van mindenből... Ami ki akar válni, amúgyis kiválik...

Nevetve sűtkézik körül szavait szemei:

— Meg kell nyitni előttük nyugodtan az utat...

BÁLINT JENŐ

A ház kívülről látszólag mitse változott, mióta te, Lelkem, nem vagy idehaza. A fekete rigó, amelyik esti imáját a háztetőnk csücskén szokta elcsicseregni, nem tud arról, hogy te már ötvenedik napja vergődöl egy klinikai ágyon. Minden alkonyatkor rászáll a tető csücskére ez a húséges madár és elzengi dalát az elmúlt fényes napról, szerelemről, szárnyalásról, örömről és Istenről, aki ezt a fuvólát adta a torkába. Ő nem tudja, hogy ötven napja hiányzik bent a házból a feleség. Nem merem elkergetni, nem merem a hangversenyét megzavarni, mert minden este várlak s ha nem találád ott a rendes helyén a rigót, azt hinnéd, hogy ő is elhagyott. Nem mozdult meg itt azóta, Lelkem, semmi se, állnak a falak, ásitanak a bútorok, az órák járnak, füstöl a kémény, a lány rendes időben tüzet rak, a három kuvasz minden este megkapja a maga csontját, időnként szól a telefon, csenget a postás, hozzák a villanyszámítást és kéthetenként lezajlik a nagymosás. Ugy megy minden, mint ahogyan te, Lelkem, azt elindítottad. Még az esti lapokat is mindennap hazaviszem s csak a szalónban veszem észre, hogy nincs kinek átadni. Ebéd után leülök az egyik fotóba és mielőtt cigarettára gyújtok, majdnem mindig megkérdem a másik fotótól, hogy — szabad?... Az üres fotój persze hogy nem felel, hiába nézek rá, hiába tapogatom végig a bársonyát: hallgat és nem tudja, hogy milyen borzasztó, mikor rájön az ember, hogy egyedül van az egész házban. Kint a kertben a rózsák érezhetnek valamit, mert mind a háromszáz már bimbókorában reménytelenül leejti a fejét. A te két harangvirágaid is különösen viselkednek: megtagadják tőlem az illatot. A szegfűk kiszáradtak, a muskátli levele idő előtt elsárgul, a pázsit nem akar haragoszöld lenni, satnyul és mindenütt felüti fejét a dudva és gaz. S ha jól belenézek a három kutya szemébe, feltartott fejük és zavart tekintetük mintha számonkérné tőlem valamit. Hogy hová tettelek, hol maradsz már, hol kélsz ilyen sokáig a ház asszonya, akinek a betyárok úgy szeretnek hízelegni!

Pusztuló fészek (Töredék egy férfi naplójából)

Mondjam nekik, hogy most én vagyok a kivert kutya? Menekülök a szemük elől s nem merek ránézni a vetetlen ágyadra, nem merem kinyitni a szekrényedet, mert a te illatod ömlik ki belőle. Az asztalnál nincs kinek kindálni a kenyeret, senki se kérdi, mikor hazamegyek, hogy «mi volt ma, drágám, kint a városban, kivel beszélél, mit végeztél és szeretsz-e még engemet?...» Látszólag nem változott itt semmi se, Lelkem, forog a verki, nyitnak a rózsák, érik a gyümölcs, füstöl a kémény, szól a csengő a kapunál, éppen úgy, mint régen. Csak éppen hogy lelke nincs semminek se. Légüres a tér, színtelen a hang és zenésznünk, a feketerigó, ott főtt a háztetőn se tudom, hogy kinek énekel. En hallom, de ennek a dalnak nincs semmi értelme. Céltalan a barack rózsaszíne, nincs aki biztassa az epreket, hogy nagyra nőjjenek. Kinek sütnék-főznek itt naponta? Nekem?... A polcokon porosok a könyveim, fakul az ablak üvege, a fürdőszobában nem ragyognak a fehér csempék, nyíratlan a fű, az utakat belepi az utilapú, a mennyezet sarkaiban már itt-ott pókháló leng — s mindezért föl kellene lázad-

nom, kiabálni, intézkedni, fegyelmet tartani: és nem teszem. Nincs kiért, nincs miért, nagybeteg az asszony és fű, fa, virág és élet elvesztette a jelentőségét. Minek robotolni, mikor az iga helyét, ahol feltörni a nyakat, nincs aki megsimogassa. A pusztulás lassanként körülölel, lehúz és hálom, mikor a gyomverte úton végimegyek, hogy hátam mögött összeviharognak a dudvák. Hiányzik ebből a fészekből a kéz, amelyik életre tudja kelteni az alvó bútorokat, a szem, amelyik meglát minden porszemet, a szív, amelyik fénybe borítja itt a fakó fűvet. S hol van a két nagy fekete szemed, ez a két meleg nap, amelyik reggelenként a fák alól úgy üdvözölt engem, mint a mosolygó szépség. Tépetten és tompán ödögök a te kis birodalomban, kereslek a tükrökben, hogy adják vissza az alakodat, amelyet annyiszor vertek vissza gyönyörűséggel, várom, hogy megszállj az ebédőben, csíptem a ruháidat, hogy ne türelmetlenkedjenek, hogy jössz már nekem sora és egyszerre felpróbáld minden régen pihenő kis kalapodat, felrántod a cipődet, mindet egymásután, hogy mindegyik legalább egy percig maradhasson rajta a lábodon. Mihelyt meglátják kedves tárgyaid, a fésűd, a párnád, az ékszered és az árva kert, hogy tanácsatlanul és tehetetlenül összereszkadok, nyomban himnusban tör ki az egész ház, amelyik téged dicsér, téged követ és felőled érdeklődik. A virágok rémülten adják szájról szájra egymásközt, hogy ma mennyi volt a lázad és örömkömben megomozdulnak a lombok, ha híre fut, hogy az asszonyuk ma elmosolyodott a kórházi ágyon. Vered sír és veled ujjong az egész természet s ha birodalmaid bútorai rossz híreket kapnak felőled, akkor nem bírok velük, rohamra indul ellenem minden fűszál, egyszerre beszélnek, zúgnak és vádolnak, biztatnak, hogy fussak új orvosért, szidnak és háttal fordítanak, hogy elrejtésük a könnyeiket. Őket hallgasd meg, ha az én hangom már elfullad és hozzon haza, Lelkem, a kitartó dal, amelyet Isten fekete kis zenésze, a rigó zeng el esténként a házad tetejéről...

A G Y E R M E K

1. A világ legnagyobb hatalmassága, amely előtt minden fegyverek összetörnek, minden királyok a porba hullanak és minden bölcssek beismerik tökéletlenségüket, hatalom, amit csupán az ártatlanság glóriája véd: a gyermek!

2. Az idő múlása megáll, a világtörténelem száguldása visszafojlja lélegzetét, amikor egy gyermek mosolyog.

3. Az emberiség két életfenntartó pólusa, a női és férfi nem között az egyetlen, örök kapcsolat: a gyermek!

4. Minden gyermek az élet legszentebb erkölcsi erejének mélységéből, az önfeláldozásból száll föl az élet színére: az önfeláldozó anyai szeretet végtelenségéből.

5. Megszégyenülten meglapul és észrevétlenül elsuhan a gonosz a ház mellett.

amelynek falai közül gyermekkaacágas halatszik.

6. Csak az anyák ismerik meg az élet legnagyobb boldogságát: abban a pillanatban, amikor gyermekük először nyitja ki a szemét.

7. Minden gyermek égi ajándék: hogy sejtelen legyen az embereknek a Mindenható végtelen jószágáról.

8. A gyermek gyöngye vállain nyugszik a szülők boldogsága és a gyermek gyöngye keze nyitja ki a boldogság kapuját.

A TEJFÖL

Írta: Gyomai György

A tisztiorvos kidoboltatta a szigorú parancsot: a tejpiacon a kóstoltatás tilos.

Alig hangzott el a dobzó tompa puffogása, nagy lett a felháborodás az asszonyok közt. Itt is, ott is csoportok alakultak. Nagy lármával tanácskoztak. A kosarak fenyegetően emelkedtek a magasba. Cselédek, szakácsnők kiabáltak. S a piac végéről igen választékos áldások és jókívánások szálltak annak a szerencsétlen férfinak a fejére, aki az egészet kitalálta.

— Mert kérem, honnan tudjuk, hogy mit veszünk, ha nem szabad megkóstolni? — szavalta mérgesen egy ügyvéd felesége. — Hisz így a nyakunkba sözhatnak tejföl helyett olyan lisztes panesot is, hogy még a harmadik utca is hastífuszt kap tőle. S ki vállal értünk felelősséget? Talán a tisztiorvos?

Egy doktorné mint szakértő szót a dologhoz.

— Kérlek, abban igazuk van, ha kézzel nem engedik fogdosni az árut. Ezt tudja minden iskolás gyerek. De ki fogdos, ki nyúl az áruhoz ma már pusztá kézzel? Azt maguk az árusok sem engedik. De hogy tiszta kanállal ne vehessen a tőről egy csipetnyit kóstolónak, az már hülyeség! — dobta ezüstkanalát a cseléd kosarába.

A tisztiorvos közelebb ment a méltatlankodó csoporthoz és udvarias köszönés után mosolygva közbeszólt:

— A hölgyek megfelelnek a higiénia-rol.

— Higiénia ide, higiénia oda, — hadonázott a tornatanár felesége. — ez már mégis csak sok. Elvégre, ha savanyú tejföltre van szükségem a paprikás csirkére, nem vehetek meg édeset!

— Igazad van, édes, úgy van, drágám, — helyeselték sokan s olyan pillantásokat vetettek a tisztiorvosra, mint a diák szokott pótvizsga előtt a tanárjára.

Ragyogó nyári reggel volt. A tejpiacon egyenes sorokban már álltak a selyemruhás, selyemkendős paraszasszonyok. Előtük ragyogó kannákban a tej. Hőföhér kosarakban, hőkendőkhöz bugyolálva az illatos, omlós tőrő, villogó cserépfazekakban a tejföl. Odébb sátrak alatt a kofák tanáztak. A sorok közt már hullámozott a vásárló közönség. Mint kisvárosban szokás, polgármesternétől lefelé ott volt minden asszony s egyik jobban méltatlankodott, mint a másik.

— Nevetséges rendelkezés! Csak a mi zaklatásunkra szolgál! Megmondom az uramnak, hogy a legközelebbi közgyűlésen interpelláljon ebben az ügyben.

De hát hiába volt minden beszéd, minden fenyegetőzés. A tisztiorvos nem volt ijedős legény. Megfelelő karhatalommal maga vigyázott az új rendelet pontos betartására. Egy rendőrtiszt volt vele. A sorok közt rendőrök cirkáltak.

A selyemkendős paraszasszonyok és a kofák eleinte a kezüket dörzsölték a kötök alatt.

— Nem is olyan bolond ez az orvos, — gondolták meglepedetten. — Nem engedi meg a kóstolást. Eladhatunk gyönyörűen mindent.

Hanem, amikor látták, hogy egyik félóra telik a másik után, a nap egyre forróbban zúdítja le aranyugarait az égről s egy lé-

lek sem vásárol, akkor már mozgolódni kezdtek.

— Mi lesz velünk?

Eddig mosolygós képpel álltak az edényeik mögött, de most már összesúgtak. Panna néni, a kofák koronázatlan királynője, úgy rezegett a sarkon, mint a huszártrombita.

— Ránk rohad a portéka! Honnan tudják a vevők, kinél van igazi jó tej, vagy tejföl, ha nem szabad megkóstolni? Itt van az én tejem. A mennyországban sincs külön. A tejfölem félig vaj. Mit érke vele. Mind itt marad a nyakamon, — szipította mérgesen s úgy megrugta a kosarát, hogy majdnem felborult.

— A régi világban nem törődött a piaccal senki. Nem fogták rá a teje, hogy „bakterok” vannak benne. Mégis erősek voltak az emberek. Nem olyanok, mint az a szunyog-lábú tisztiorvos.

Akkor hallgatott csak el, mikor a sarokról odament hozzá a rendőr.

— Ne lármázzon annyit. Intézze el csendesebben a baját.

Panna néni nagyot nyelt. Feleselni nem mert, elhallgatott. Csend mégsem lett.

— Nem is maradhat ez így! — állapították meg. — A tisztiorvos nem ülhet itt délig, hogy lepje el a „bakter” azt a méla ábrázatját. Majd elüszkül. Akkor aztán megy minden a régiben.

Az utolsó szókat súgva mondták egymásnak, titokzatos mosolygással. Így repült a hír szájról-szájra végig a sorokon.

— Meg kell várni, amíg az a keszvedereki orvos elmegy.

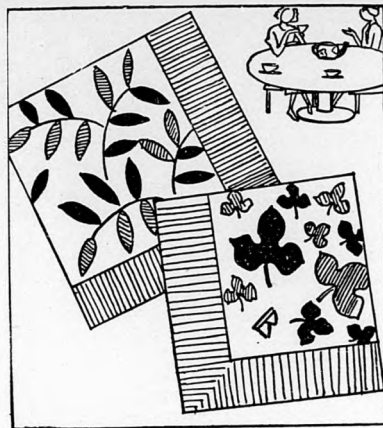
Az egész piac az orvost és a rendőröket leste. Mikor únják már meg a játékok? Mikor mennek el? Sajnos, a hivatalos személyek egyelőre nem távoztak. A sorok közt jöttek-mentek. Vércseszemplé figyeltek. S egy elszánt szakácsnőt, ki belenyalt egy fazékba, irgalmatlanul felirtak s a megfertőzött tejfölszafák tartalmát, a kofák nagy jajgatásától kísérve, a csatornába öntötték.

A kofák, parasztasszonyok ijedten néztek egymásra.

— Ügylátszik, az orvos nem tréfál.

Panna néni sárga volt mérgében. A kötője szélét sodorgatta. Harminc éve árult már, de még ilyent nem ért, hogy ennyi asszony ne járjon túl egy szunyoglábú doktor eszén.

— Nagyságák, kezitsókolom, — súgta az

ügyvédné felé, ki vagy tizedmagával savanyúan tanácskozott előtte. — Ne hagyjuk magunkat. Jöjjenek ide mind egyszerre. Álljanak körül. Akkor a rendőr nem látja, mit csinálunk.

A hölgyek nevetve összenéztek. Tetszett nekik a játék. Egy pillanat alatt körülállták Panna nénit. Az ügyvédné állt belül. A nevetéstől alig tudta elkötorászni a szakácsnője kosarából a pici kanalat. Épen meríteni akart a tejfölből, mikor futólépésben odarugott egy rendőr.

— Tessék eltenni a kanalat, kérem!

Panna néni ártatlan arccal nézett az égre. — Nem kóstolunk, kedves biztos úr!

A hölgyek dacosan fordultak el.

— Nevetséges ez a túlbuzgalom. Ki akart kóstolni? Hallatlan ez a durvaság.

A rendőr udvariasan mosolygott.

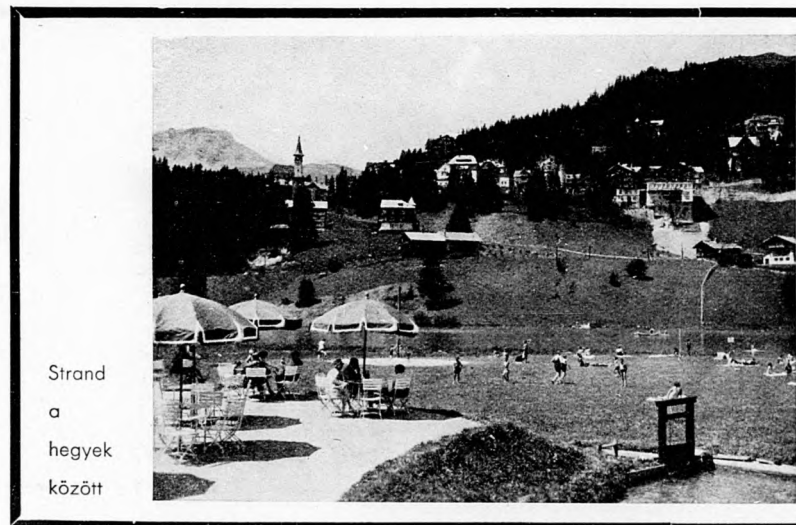
— Mindent láttam, kérem. De ez legyen az utolsó eset, — mondta komolyan és végigsietett a piacon.

Mindenki elszontyolodott. A selyemkendős paraszasszonyok szájából igen választékos káromkodások hangzottak. A kofák az orvosokba kívántak minden bacillust. A vevők csoportokba verődve méltatlankodtak. Szegény iparosasszonyok, tisztviselők feleségei, gazdag kereskedőnek, ügyvédnek véd- és dacsolvetségre léptek...

— Hagyjuk itt a piacot.

— Úgy van, hagyjuk!

Elindultak a mellékutcákba. Mert az volt

Strand
a
hegyek
között

az utolsó ravasz reménység, hogy ismerős házaknál vásárolnak, ahová rendőr nem teheti be a lábát. Utánuk kannákkal, kosaraikkal a parasztasszonyok. A kofáknak sem kellett biztatás. Lázasan kapkodtak, hogy ők is mehessenek az üzletfelek után. A rendőrök csodálkozva nézték a kacagó, jókedvű asszonysereget, kik gúnyos pillantásokkal csapkodták végig a tisztiorvost. Egyesek mondták is neki: Isten veled, doktor, pá, volt szerencsénk! Őrizze csak a piacát jövő ilyenkorig.

A tisztiorvos diadalmasan állt a helyén. Bátran állta a harcot. Gúnyosan nevetett vissza. Mert előre sejtette ő, hogy ez lesz a harc vége s már reggel intézkedett, hogy a piachoz vezető mellékutcaikon is cirkálnak rendőrök.

Ott sem lehetett kijátszani a rendeletet. Az asszonyokat majd megütötte a guta a méregtől, mikor látták, hogy az orvos keze mindenhová elér. Panna néni, ki lélekszakadva rohant tejfőlös fazekával a vevők után, az első rendőr láttára felsikított.

— Végünk van! Már itt is figyelnek! Az asszonyok megálltak a mellékutcák elején. Gondolkoztak. Mitévők legyenek? Hogyan járhatnak túl egy férfi, egyetlen szál férfi eszén? Hisz az lehetetlen, hogy ennyi asszonyt dróton rángasson egy borotváltszajú doktor!

A félszebb asszonyok, hogy az esetleges kellemetlenségeket kikerüljék, elszállingóztak. A többség azonban állt türelmesen és várt. Tudták, hogy itt még valaminek történni kell.

Panna néni és a kipróbált kofagárda iszonyatosan gondolkozva nézett az égre. Valami csodát vártak. Nem olyan fából voltak faragva, hogy csúfosan, megverve hagyják el a csatateret. Diadalokhoz voltak szokva és győzni akartak most is. Arcukra rá volt írva minden gondolat. Nem az bántotta már őket, hogy a nyakukra savanyodik a sok tej, tejföl, hanem a szégyen, hogy ennyi asszony nem tud kitálatni valami okosat, valami rendkívülit. Pedig meg kell mutatni, csak azért is, hogy lesz kóstolás. Ha nem ujjal, kanállal, vagy villával, vagy valahogy másként, de lesz! Ha az egész piac elsüllyed és az orvos százszor megpukkad, akkor is! Mert lennie kell!

A kofák koronázatlan királynőjének re-

mek gondolatokat adhattott e szomorú pillanatokban az ég, mert egyszer csak felugrott. Kacagva a combjaira csapott s mint a halálraszánt harcos, egymagában visszamerészkedett az ellenség közé. Odaállt a régi helyére és várt. Összekulcsolt kézzel ismét az égre lesett. S azért fohászzkodott, hogy az ég csak most küldjön egyetlen szál vevőt. Majd megmutatja ő aztán a rendőröknek, meg az orvosnak, hogy mit tud egy asszony.

Az üres piacon úgy állt Panna néni, mint valami színpadon a lámpalázás színész. Idegesen lesett mindenfelé a figyelő szemek kereszttüzében s várt, mint egy angyal.

Alig néhány pillanat múlva a zöldségpiac felől sietve közeledett egy úrinő. Mindenki ismerte. A gimnáziumi igazgató felesége volt. Sietve jött. S mert más árust nem talált, egyenesen Panna néni felé tartott.

A kofakirálynő csipőre tette a kezét. A doktorra nézett. De olyan lesajnálkozó pillantással, hogy az ijedten kapta félre a fejét.

Az igazgató megállt Panna néni előtt.

— Van-e tejfőle?

— Van, keztesókolom, nagyon finom, — sipította úgy, hogy mindenki hallja. Az orvos intett a szeme csücskével a rendőröknek: vigyázat!

— Milyen? Savanykás?

— Akár a harmat, tessék megkóstolni! — kiáltotta Panna néni még erősebben és nekigyűrekezett. — Mingyárt megkóstoljuk!

A rendőrök minden irányból óvatosan közeledtek. A mellékutcaikból izgatott nézők figyeltek. Mi lesz?

— Én azt hallottam valakitől, hogy máttól kezdve nem szabad kóstolni semmit, — mondta féltéken az igazgatóné.

— Dehogyan nem szabad, aranyos nagyságos asszony, — oktatta ki Panna néni. — Mindent szabad, csak tessék közelebb jönni!

Az orvos idegesen tördelte a kezét. A rendőrök ugrásra készen álltak, hogy a kellő pillanatban közbelépve, tetten érhessek az elvetemült bűnösöket.

— Tessék levetni a kesztyűt, — harsogta tovább a főkofa.

— Tartsa ide nagyságos asszony a tenye-

rét, — adta ki a következő utasítást Panna néni.

Az igazgatóné odatartotta. Az egyik rendőr már nyult lassan a zsebéhez a könyvért.

— Nem leszek én oda beírva. Andris komám, — kacstintott gúnyosan Panna néni s a fazekat a vevő orra alá tartotta. — Tessék megszagolni, micsoda finom szag! Mint a viola.

A rendőröket már a hideg rázta. Hiába. Még nem léphettek közbe. A nézők halotti csendben várták a játék végét.

Panna néni elővett egy fakanalat. Telemertte. Feltartotta a magasba, megforgatta, hogy mindenki jól lássa. Szétnézett. — Csoda tejföl, aranyos nagyságos asszony! Meg lehet kóstolni is! Tessék má' megkóstolni, — sikitotta az orvos felé s a kanállal a tejfölből ügyesen belecsepepentett a vevő tenyerébe néhány cseppet. — Újra szabad a kóstolás! — süvítette győzelemtől ittasan.

Az igazgatóné nevetve nyalt a tenyerébe. — Jó, kérek egy fél litert.

A nézők hahotázva közelebb rohantak. — Eljen, újra szabad a kóstolás!

A selyemkendős parasztasszonyok egy pillanat alatt visszarakodtak a helyükre. A vevők is visszasiettek s öt perc múlva nyalt az egész piac. Különösen a tisztiorvos közelében csámcsogtak jóízűen a huncut asszonyok.

— Bacillusmentes tejföl, — kacagták egymás rózsás fülébe boldogan.

A rendőrök először megrökönyödve álltak. Aztán elfordultak s ők is úgy kacagtak, ahogy a szájukon kifért.

— Hát az asszonyok eszén nem lehet túljárni.

A nap ekkor már tüzet öntött az égről. De nem törődött vele senki. A vásárlási kedv fellángolt. A nyugalom helyreállt. A vevők is kacagtak. Az eladók még jobban. Mert némelyik hölgynek jókedvükben úgy telelőtyintették tejfőllel a tenyerét, hogy alig győzte kinyalni.

Csak a tisztiorvos állt komoran a helyén. Aztán megcsóválta a fejét s lassan elindult. Odament az ügyvédnéhez. Kezecsókol.

— Legyőztek, asszonyom, — mondta halalkan s belőle is kitért a nevetés.

Strand
a
magyar
tenger
partján

KI A TETTES? IRTA: JEAN DE LÉTRAZ

Az elmeógyógyintézet fehér főorvosi szobájába hajlotthátú, koravén arcú beteget vezet be az ápoló.

A főorvos íróasztalán nézeget valamit és csak akkor néz fel, amikor a titkárnő félhangosan bement a beteg adatait: — Jean Renaud, 42 éves. Tizenöt évvel ezelőtt dühöngő állapotban szállították be, azóta a rohamok nem ismétlődtek...

— Köszönöm... elég... szólt meg a főorvos... Egyedül akor maradni a beteggel!

A titkárnő azonnal felkel. Az ápoló pedig kérdőn az orvosra néz. Az orvos int, mindketlen távoznak.

Egy pillanatra a beteg és az orvos tekintete találkozik. Az egyik elkínzott, üldözött vadéhoz hasonló, a másik szemében nem tükröződik más, csak őszinte számalom.

— Űy-e. önt vádolták tizenöt évvel ezelőtt Marion Denis meggyilkolásával?

— Köszönöm főorvos úr, hogy így mondta, eddig úgy bántak velem, mint gyilkossal, vagy legjobb esetben mint beszámíthatatlan örülltet...

— Téved, kérem... az intézet orvosai már tizenöt évvel ezelőtt tudták, hogy nem elmebeteg...

— Hah... és... és...?!

— Igen... nagyon jól tudja, hogy minden körülmény ön ellen szólt, mégis nem akadt volna talán az egész világon bíró, aki lelkiismeretfurdalás nélkül halálra ítélje. Szerencséjére közbejött az a kétségbeesés okozta zavarodottság, amely a guillotinetől vagy az életfogytiglan tartó börtöntől megmentette... Nagyon érdekes ügy az öné, évekig foglalkoztatta az ország legkiválóbb kriminalistáit és orvosait. Amikor az elmúlt napokban elfoglaltam itt a főorvosi állást, első dolgom volt, hogy ön felől érdeklődjem, és igen leköteleztem ha nekem is elmondaná annak az éjszakának a történetét... Tessék helyet foglalni... Renaud úr...

— Rég nem hallottam a nevetem, főorvos úr, tizenöt éven keresztül csak a 112-es beteg voltam... köszönöm, hogy emberi nevetem szólított. Most pedig megpróbálom hűségesen elmondani mindent. Szerencsére még ma is pontosan áll előttem annak a szörnyű eseménynek minden mozzanata. Évekkel ezelőtt, fogásom kezdetén kézakarva, leckeszertien magam elé idéztem úgyszólván nap-nap után, mert reméltem, hogy akad fórum, amely előtt előadhatom... ma már csak álomban térnek vissza a szármány epizódok, amelyek keservessé és félelmetessé teszik számomra az éjszakáit...

...Huszonhét éves voltam akkor, tisztviselő egy előkelő vállalatnál. Jövendemből kellemes, úri életet éltem. Előkelő társaságba jártam, szép leányoknak udvaroltam. Általában rokonszenves fiatalembernek tartottak az emberek, barátaim valóságosan elhalmoztak meghívásaikkal. Különösen gyakran élveztem Jules Godard barátom vendégszeretétét. Akkor nagyon szívesen levélben vadászatra hívták meg az Ardenesekben levő új vadászterületére. Örömmel tettem eleget a meghívásnak, szabadságot kértem és már másnap útnak is indultam. Barátom pontosan megírta az útvonalat. Este hétkor kellett X faluba érkeznem, ahonnan két órányira van kocsin a vadász kastély, ahol Jules vendégeit eszálállsolt.

X-ben tehát kocsit fogadtam és a parasztkocsisnak megmondtam, hogy a kastélyba akarok jutni. A paraszt szemmel láthatólag elkedvetlenedett és ettől a perctől fogva mintha elenséges szemmel nézett volna rám.

— De csak a park kapujáig viszem ám el, — mondta, — onnan tessék gyalog menni...

Csodálkozva egyeztem bele, nem nagyon értettem a vonatkozást, amihogy nem értettem a kastély házmesterének furcsa viselkedését sem, aki átadta nekem Jules levelét, amelyben közölte velem, hogy halaszthatatlan családi ügye miatt csak két nap múlva érkezik meg, addig is érezem jól magamat az ősi kastélyban, amelyhez rengeteg legenda és babona fűződik, de remélt, hogy én nem félek «kísértektől». Azt is közölte még velem, hogy rajtam kívül még egy igen érdekes vendége is lesz ez alatt az idő alatt a kastélynak, Marion Denis, a tehetséges színművész, aki különben Ogorzskynak, a világhírű telepítikus fenoménnak régi ismerőse.

«Tehát vigyázat, kedves barátom, occupée... Felesleges minden hódítási kísérlet...» írta barátom.

— Itt van már a hölgy-vendég? — kérdeztem a házmestert.

— Délután négykor érkezett... lefeküdt szegény...

— Miért szegény? Beteg talán?

— Nem beteg az kérem... — mondta és még molyogott valamit, amit nem értem.

Felvezetett a szobámba, ahol már velve várt a magas, régi-módi ágy és egy vázában virág illatozott. Ez a virág volt az egyetlen, ami jó hatást tett rám ebben a komor házban, amelynek kongó folyosói, kissé dohos levegője és a mogorva házmester viselkedése megmagyarázhatatlan idegenkedéssel töltöttek el.

Éppen csak megmosakodtam és átöltöztem, amikor a házmester már újra ott volt és jelentette, hogy a vacsorát feltálalta... a hölgy is le fog jönni, mert nem tud aludni és ne vegyem rossznevén, de ő nem fog a kastélyban aludni, mert gyereket vár a felesége. Már délután rosszul volt és éjszaka talán be is köszönt a gólya. Miközben ezt mondta, aggódva figyelte az arcomat, mintha attól félt volna, hogy nem engedem haza éjszakára. Természetesen rögtön megnyuglattam, hogy hazamehet, nekem előreláthatólag semmire sem lesz szükségem reggel... mondtam és beléptem az ebédlőbe, amelyet egy régimódi petróleum állólámpa világított meg. A hosszú, nehéz tölgyfaasztal egyik végén már kézen várt az előkészített hideg vacsora... mellette egy kis tállalosztalkán nehéz borok sorakoztak. — Kellemes esténk lesz — gondoltam felvidulva és már kíváncsian vártam az ismeretlen asszonnyal, akivel együtt őrizzük majd ezt a vén házat.

Nem vártott sokáig magára. Komoly volt az arca, amikor belépett és akkor sem jelent meg az arcán a szokott udvariassági mosoly, amely annyira megszokott, bemutatkozás alkalmával a nők arcán.

— Marion Denis vagyok, bizonyára éppen úgy tud mindent rólam, mint én magáról. Remélem, nem leszek nagyon terhére az alatt a két nap alatt, amíg megérkeznek a többiek. Szegény Julesnek, úgylátszik, valami kellemetlen ügye akadt utolsó percben... Nem titkolom, sokkal jobban szeretném, ha már itt lenne a többiekkel együtt... ez... ez a ház, nem is tudom miért... olyan lehangolólag hat rám, — mondta olyan tekintettel, amely egy ijedt gyermek segítségkérő pillantására emlékeztetett. A szeme különben is nagyon szép volt, nagy kék, de a hosszú fekete szempillák alatt néha egészen sötétnek látszott. A haja is sötét volt és simán, fénylően, hullámok nélkül övezte finommetésű, érdekes arcát, amely a praerafaciata madonnák átszellemült arcára emlékeztetett volna, ha nem bontja meg érdekesen összhangját a kissé nagy, vörpiros, érzékeny metszett száj.

— Érdekes nő, — gondoltam és néma bámulattal néztem végig vékony természetén, amely minden légiessége mellett is elbűvölően formás és nőies volt.

— Aludni akartam, — mondta, — de nem tudok... ebben a házban azt hiszem, nem is lehet aludni... én... én nem vagyok babonás... de... de nem tudom, mi van velem... mintha állandóan valami szorongást éreznék... és... és mondja, látta, mennyire igyekezett a házmester éjszakára szabadulni innen? Borzasztóan megijedt, amikor kértem, hogy maradjon itt... születéstől a halálig a legkülönbözőbb okokat felsorolta, csak-hogy elmehessen. Elmesélte, hogy ő nem is lakik itt, csak a kastély kulesait őrzi, nem is lakna semmi kincsért, még akkor sem, ha a hajdani grófné selyemágyában aludhatna, mert itt egyszer meggyilkoltak valakit és azóta el van átkozva a kastély... mondott valamit még rossz szellemekről is...

— De asszonyom... egy ilyen intelligens nő, mint maga... csak nem hisz el ilyen ostoba babonákat!...

— Nem, nem hiszek babonákban, tudom, hogy a legendák egyszerű mesék, de mégis... mégis, nem tudom legyőzni azt a szorongó érzést, amely valósággal megbénítja az idegemet. Nézze, — mondta nagyon komolyan a szemembe nézve, — minden babonán, legendán, sőt tovább megyek, minden tudományos tapasztalaton és tényleg túl vannak erők, amelyeket ma még nem tudunk megmagyarázni. Hallott talán már vala-

mit Ogorszkyról, a telepátikus fenoménról?... Nos, én véletlenül nagyon közelről ismerem... tudom, hogy a világ összes orvosai, tudósai végigvizsgálták, tanulmányozták, egész irodalmat írtak össze róla a szaklapokban... egyik azt javasolta, hogy díszdoktorrá avassák, a másik le akarta csuktatni, mint szemfényvesztőt... én tudom, hogy egyiknek sincs igazza Ogorszky nem tudós és nem bejelölt... ő csak engedelmes szolgálja és eszköze ismeretlen rejtelmes erőnek... Mellette többször éreztem ezt a szorongást, viszont egyetlen mosolygó pillantására már meg is nyugodtam... jó volna, ha most is itt lenne Sergej, — mondta csaknem sírva és én nem tehettem mást, minthogy csóváltam a fejemet, nevettem és tettetett jóétvágygal odaültem az evéshez.

Évés közben olyan témákba kezdtem, amelyekről gondoltam, hogy lekötik érdeklődését, bókákat mondtam, hogy felvidítsam és amikor először elmosolyodott, hamar egy kissé pikáns adomába kezdtem.

Egyideig felvidulva figyelt rám, majd hirtelen félrefordította a fejét és arca halálsápadt lett.

— Hallja? Mintha valaki sóhajtana... és lépések... mintha valaki lábujjhegyen menne... suttogta rémülten és belém kapaszkodott. — Igen, jól hallotta Marion, sóhajtás... lépések... vagy talán mindketten képzeldőlünk? Igen, bizonyára az érzékek csalóka, gonosz játéka, de ebben a pillanatban éles csattanás hallatszott... valahol egy ajtó csapódott be és a csattanást háromszorosan visszhangozták a zeg-zúgos folyosók.

Rémülten kapaszkodtunk egymásba... az asszony tagjaiból mintha átáradt volna testembe a félelem, percek teltek el, amíg újra visszanyertem látszólagos nyugalmamat és azzal vigasztaltam Mariont, hogy a sok rejtélyes zaj mind a légvontól származik mely öreg épületek hasadécai között sokszor egészen furcsa zenebonát okozhat Marion felfigyelt erre a vigasztalásra és minthogy megszűnt a különös zaj, kissé megnyugodott. Enni persze már nem volt kedvünk, az ital viszont nagyon jól esett. Kőnyű asztali boron kezdtük, de csakhamar áttértünk a pezsgőre, amelynek fellvillanyozó hatását már percek alatt éreztük. Marion szeme csillogott és mosolyogva hallgatta udvarlásomat. Halvány arca kipirult és ajka nedvesen fénylett... az előbb mégcsak érdekes volt, most már gyönyörűnek találtam.

— Csodálatos kezei vannak, Marion, — mondtam, — mintha két külön lény lenne... órákig el tudnám nézni az ujjai játékát, az önkéntelen mozdulatokat, — és kinyújtottam a kezemet, hogy átfogjam a karcsú kezét.

Ebben a pillanatban felpattant az egyik ablak s a hirtelen támadt fuvallatban kilobbant a lámpa.

Marion kezéből kiesett a pezsgőspohár és úgyszólván élettelenül esett a karomba. Percek múltak el, amíg magához jött és újabb percek, amíg én bátorító szavakat találtam.

— Tudja mit Marion, meg fogunk szólni innen... úgy tudom, maga autón jött... én vizsgázott soffőr vagyok.

— Igen... itt az autóm, de nincs világítása... hiszen, ha világítás volna, egy percig sem maradtam volna itt! A soffőröm holnap reggel érkezik egy új akkumulátorral, — mondta kétségbeesetten és én azt válaszoltam, hogy a világítás hiánya sem akadály, vágnunk neki sötétben az országnak.

Gyufa után tapogattam és nagy kinnal újból meggyújtottam a petróleumlámpát. Kezembe fogtam a lámpát, megfogtam Marion kezét és azon voltam, hogy mielőbb kijussunk a házból. A remény, hogy autón továbbállhatunk még az éjszaka, mindketlenket felvidított.

Csaknem futva mentünk az elegáns zöld kocsihoz... egyetlen pillantást vettem rá s felordítottam tehetetlen mérgemben: az összes gumik laposak voltak és az ismeretlen ellenség még a tartalékumit is kilyukasztotta.

Letörve, a bosszúságtól hangtalanul támolyogtunk vissza a kastélyba.

— Féltizenkettő, — mondtam, — itt az ideje, hogy lepihenjünk... Marion, kedves, ne értsen félre, de maga olyan idegállapotban van, hogy nem szívesen hagynám magára... felajánlom az én szobámat... maga lefekszik, én meg egy fotőjben virrasztok...

— Nem... nem, jaj, mi is jut eszébe! Elfelejté, hogy az én lép-teimre Ogorszky vigyáz... Ogorszky mcst Frankfurtban van... de pontosan lát és hall mindent, ami velem történik... és... és Ogorszky a legnagyobb jóra, de a legszörnyűbb gonoszságra is képes. Ha egyszer azt hallanám, hogy mindenét szét-

osztotta a koldusok között, nem csodálkoznék és éppenny nem lennék meglepve, ha megtudnám, hogy meggyilkolt valakit... Magam előtt látom most is az ő mélyzöld szeméit, érzem, hogy ebben a pillanatban rám gondol... én... én nem vagyok szabadember... fogoly vagyok...

Szánakozva hallgattam szavait és már el is könyvettem magamban, mint túlfeszített idegzeti hisztérikát. Valami sajnálkozásfélét morgomtat, tiszteletteljesen kezét csókoltam és elváltam tőle a szobája küszöbén.

Vetkőzés közben újból hallottam a lépéseket, a nyirkogást és azokat a furcsa hangokat, amelyek hol sóhajtáshoz, hol nyögéshez, hol meg fojtott beszédhez hasonlítottak.

Már a selyem házikabát volt rajtam, amikor futó lépések közeledtek az ajtóm felé és Marion rémült hangját hallottam. — Jean... Renaud... nyissa ki az ajtót!...

Kinyitottam, úgyszólván beesett az ajtón... meztláb volt, testén egyetlen selyem köntös, amelyet már éjszaka-ára öltött magára...

— Rémes... rémes volt... egy borzalmas arc benézett az ablakon... nem bánom, akármi is történik, nem maradok egyedül... Magamhoz szorítottam és ösztönszerű mozdulattal megsimogattam lány haját... a simogatás szemelláthatólag megnyugtatta, odahajította fejét a mellemre és nem ellenkezett, amikor úgyszólván magától értedően megcsókoltam.

— Nem... nem... nem szabad... Ogorszky bosszút állna, a távolból, száz és száz kilométeren keresztül, fegyver nélkül, kés nélkül meg tudná ölni magát... — Ostobaság és különben is nem bánom, ha meg is kell halnom, szeretlek Marion... imádlak... elveszlek Ogorszkytól, — kiáltottam eszemet veszve... láttam, hogy Marion szemében is fellobban egy dacos láng, az arca elszánt volt és most ő karolta át a nyakamat... *

Marion velőtrázó sikolya térítelt magamhoz... a tekintete az ablakra meredt, amely mögött egy pillanatra szörnyű, ördögi arc vigyorgott be... iszonyú volt... még ma is kísért álmaimban...

— Ogorszky bosszúja... most már egészen biztos, hogy Ogorszky bosszút fog állni... ezt az arcot ő vetítette elénk... menj, menj át az én szobámba... nem lehetetlen, hogy Sergej néhány perc múlva itt lesz... ő mindent meg tud csinálni... Egy percig sem

maradhatunk együtt... — De itt hagyjam egyedül?

Bólintott, hogy igen és már tuszolt is kifelé a szobából. Alighogy lefeküdtem és elfújtam a gyertyát, borzalmas sikolyt hallottam, majd egyetlen lövést...

Pillanatok alatt Marion szobájában voltam... szörnyű látvány tárult elé: Marion teste élettelenül csúngott le az ágyról... szíve táján piros volt a selyem háloíngó... Odarohantam... ráztam, szóltam hozzá... élettelenül hanyatlott alá a kezemből... a gyóly a szívet találta el... A földre lévedt most a tekintetem és azt hittem, megőrülök... a földön az én vadászfegyverem feküdt... Jól emlékszem, a házmaster maga vitte le a fegyvertárbá... Most a kezemre pillantottam... véres volt... a ruhám is csupa vér... Marion vére... és az én puskám... valami az ablak felé húzta a tekintetem... ott újból megjelent a borzalmas ördögi arc... Ogorszky borzalmas bosszút állt, a hitlen asszonyt megölte és belőlem, a csábitóból gyilkost csinált... abban a percben tisztán láttam a helyzetet: a házban csak én tartózkodtam kívülről... a testében az én puskám golyója... a kezem véres... a ruhám véres... Tébolyultan rohantam ki az éjszaka... ami ezután történt, arról nem tudok számot adni, reggela a park kerítésénél akadtak rám, talán már órák óta eszméletlenül feküdtem... A többit már tudja főorvos úr... kihallgatások, vallatások, orvosi megfigyelések, lelki és testi kínok, tehetetlen kétségbeesés, amely akkor érte el tetőfokát, amikor Ogorszky Londonban öngyilkos lett... Most már sohasem fog kiderülni, hogy ki ölte meg Mariont... Ogorszky sírba vitte a titkot... és én nekirohantam a falnak, hogy szétloccsantsam rajta fájó agyamat...

Ekkor hoztak ide élőhalottnak... hogy a rámmért szörnyű semmittevésben ezerszer éljem át újra azt a szörnyű emléket, amitől a jótékony guillotine úgy könnyen megszabadított volna, — fejezte be drámai elbeszélést Jean Renaud és teste fáradtan magábaroskad a karosszékbén.

— Renaud úr, — szólalt meg az orvos, — szedje össze magát, az öröme éppen úgy el kell készülni, mint a fájdalomra... ön

vissza fogja nyerni a szabadságát... mert ártatlan. Nem, ne ugorjon fel... hallgasson nyugodtan végig... azt a borzalmas emlékü kastélyt új tulajdonos vette meg és lebontatta földig... az egyik pincében meglepő leltre akadtak... egy emberi csontváza, amelyen még ép volt a hajdani ruházat néhány darabja. Nyomozást indítottak és megtalálták a kastély minden rejtélyének és az ön szörnyű élményének nyitját is. A lakatlan és mindenkitől rettegett kastély pincéjében bűjkált éveken keresztül egy félelmetes haramia, aki az országot magányos utasait és a vidék gyanútlan sétálóit fosztogatta. A legszörnyűbb bűnök fűződtek hozzá, de elfogni sohasem sikerült... a kastélyra ugyanis senkinek sem gondolt volna... maga a félnék, nyúlászvú házmester sem álmodta, hogy gonosz szellemek helyett hűsből és vérből való gazember lakja a kastélyt.

A maguk megérkezése természetesen érthető félelembe ejtette a gonosztevőt, hiszen bizonyára félt attól, hogy rejtekhelyét felfedezik. Az asszony látta őt az ablakon keresztül, el kellett hát tennie őt a láb alól... pokoli gonoszsággal hajította végre a tettét... az ön fegyverével ölte meg szegény Marion Denist... aki valószínűleg élete utolsó percében is azt hitte, hogy Ogorszky áll bosszút rajta... pedig szegény Ogorszky éppenolyan ártatlan volt, mint ön, kedves Renaud és az öngyilkosságba talán éppen az kergette, hogy amikor szüksége lett volna rá saját-magának, csődöt mondott a távolbalátási tudománya... úgy látszik még a telepatikus fenomenének is vakok, ha szerelmeseik, — tette hozzá még nevetve a főorvos és felállt, hogy kezet szorítson Jean Renaudval... aki öregén, fáradtan, beteg lélekkel, de újból nekiindulhat az életnek... Ford.: K. Lányi Piroška

A »gáláns« évszázad legtipikusabb államférfia

Csillogó, cinikus, szellemes, érzéki, könnyelmű és — ha furcsán is hangzik — mindenekfölött kecses: volt az a férfi, aki a 18. század szellemét a leg-tökéletesebben testesítette meg. A Reims melletti Saint-Denis abbéja, Autun püspöke, a későbbi teljhatalmú kancellár: Bénévánt hercege, családi nevén: Charles Maurice de Périgord, francia követ Londonban, egyzóval — Talleyrand. Ő, aki legtipikusabb képviselője volt a 18. század Franciaországának, kénytelen volt még olyan korban élni, amelyet nem tudott megérteni és amit teljesen idegennek érzett Párizsban született, 1754-ben és 1838-ban halt meg.

A «bon mot» királya

Így nevezték őt kortársai. Rengeteg szellemes és gúnyos mondás járt szájról-szájra, akiket mind az ő nevével hoztak összefüggésbe, holott egyrésztük nem is tőle származott, de mindenestre megcsillant bennük az ő «esprit»-je.

Napoleon minisztere volt, de nem birt uralkodni magán és a császár füle hallatára megjegyezte:

— Kár, hogy egy ilyen tehetséges férfi ilyen helytelen szokásokkal rendelkezik. A császár mégsem neheztelt meg ezért, sőt amikor dicsérték előtte Talleyrand bátorságát és kecsesen kötekedő természetét, mosolyogva jegyezte meg:

— Mindig övé az utolsó szó!

A 18. század Franciaországában, a cinikusan szellemes emberek társaságában, csak Talleyrand-nak sikerülhetett, hogy presztizsét megőrizze, sőt fokozza.

Egy idegen diplomata egyszer így szólította meg:

— Fenség!

— Ne nevezzen engem fenségnek, — mondotta leereszkedően. — Nevezzen egyszerűen csak Talleyrandnak. Valamivel kevesebb vagyok ugyan, mint egy fenség, de talán valamivel több is! Pompás emberismerő volt és miniszter-társain úgy keresztüllátott, mint az üveg. Egy ízben említették előtte, hogy Otranto hercege: Fouché rendőrminiszter, semmire nem becsülte az embereket.

— Természetes, — felelte, — minden alapja és oka megvan erre, mert alaposan tanulmányozta sajátmagát!

«Hercegséged mindig a nőkről beszél...»

Talleyrand egyik szenvedélye a politika volt, a másik pedig — a «gáláns» évszázad legtipikusabb képviselőjéhez illően — a nő. Thiers, egy másik francia államférfi, akit tulajdonképpen Talleyrand protezsált, meg is jegyezte ezt Gambetta előtt:

— Hiába próbálok vele az európai helyzetéről és a nagy politikáról tárgyalni, mindig a nőkről beszél nekem! Talleyrand megtudta ezt és így válaszolt:

— Uraim, hát még mindig nem tudja azt, hogy Franciaországban a nők jelentik a politikát?!

Talleyrand keresztüllátott a nőkön, ha ki is használta őket karrierja érdekében.

— Tulajdonképpen milyen asszony madame Staël? — kérdezte tőle a császár, aki a híres írónőt nem szívelte.

— Intrikus természet, — felelte Talleyrand, — és pedig oly hatalmas

erejű, hogy engem erre a magaslatra emelt, ahol most vagyok!

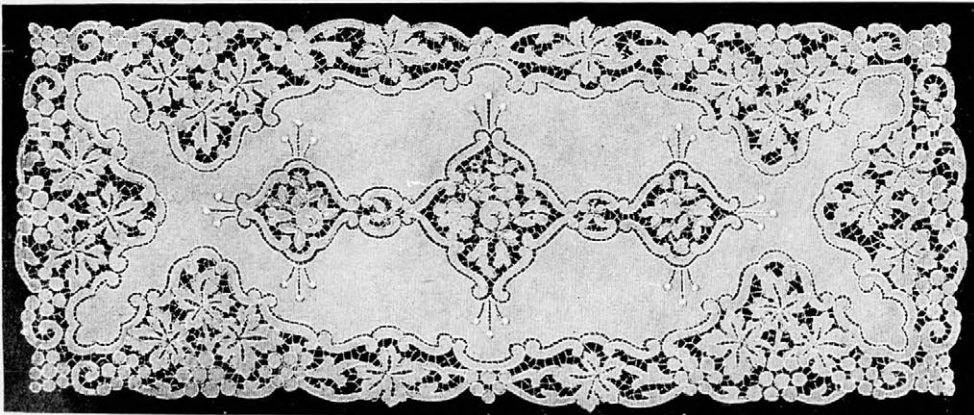
— Ezek szerint tehát jó barátnője, — mondta Napoleon.

— Igen, jó barátnőm. Olyan, aki barátait a folyóba taszítja, hogy aztán a saját horgával kihalászhassa őket. Hallatlan ügyességgel rendelkezett; hogy az állandóan változó államformák dacára, a legellenlétésebb politikai alakulatokban is folyton uralmot maradjon. Hogyan volt ez lehetséges? Talleyrand mosolyogva felelt meg erre is:

— Istenem, igazán semmit nem tettem a saját érdekében... Előttem is titokzatos és érthetetlen, ami énbennem van és ami minden kormányra szerencsétlenséget hozna, ha rólam le merne mondani!

A világtörténelem és a világszínház legragygóbb tehetségű komédiása volt Talleyrand, aki még az utókor számára is tudott maradandó alakítást produkálni. Egész élete és pályafutása önmagában is bravúros teljesítmény volt, amit sajátmaga is nagyon sokra értékelt. Ennek dacára azonban, a 18. század gúnyolódó szelleméhez illően, a világ és az emberek előtt csupán a fölényességét mutatta meg és hajlandó volt sajátmaga fölött is tréfálkózni. Gúnyosan összehúzta a szemét, fölírántotta a vállait és volt bátorsága ahhoz, hogy sajátmagáról ezt a jellemzést kürtölje világgá:

— Azt akarom, hogy az emberek évszázadok múlva is szórakozzanak azon és törjék a fejüket afellett, hogy mit tettem, hogy mit gondoltam és hogy a valóságban tulajdonképpen mit is akartam...

Riseliő-futó

Gottlieb Gyula

kézimunka-

tervező

rajza

(IV., Régi posta-u.

7—9.)

Akik látják és megálmodják a jövőt

Egészen bizonyos, hogy még ma, a rádió és repülőgépek korszakában is vannak az emberi léleknek jelenségei, melyeket a tudomány képtelen megmagyarázni. Ezek közé tartoznak például azok az álmok és látomások, melyek pontosan megjövendölnek az elkövetkezendő eseményeket. Ezek közül mondunk el néhány rendkívül érdekes esetet.

Ezerkilencszáznyolc december másodikán egy előkelő római hölgy heves idegrohamtól kínoztatt magához hívatta dr. Sartit orvosprofesszort, a római arisztokrácia kedvelt orvosát. A rettenetesen feladott állapotban lévő hölgy egy levelet nyújtott át az orvosnak és arra kérte, hogy azt sürgősen nyújtsa át a királynak. A levelelben azt kérte, hogy az uralkodó haladéktalanul ürrítse ki Messinát, melyet irtózatossá földrendés fenyeget. Tenger és szárazföld egygyé lesznek, a házak összeomlanak, tűz és víz fogja elpusztítani a szerencsétlen városát a közeli napokban, nevezetesen december 8... 18... vagy legkésőbb 28-án.

Az orvos abban a meggyőződésben, hogy a beteg nőt hallucinációk gyötrik, igyekezett paciensét megnyugtatni. A levelet zsebrevágta, azzal az ígérettel, hogy azt majd a királyhoz juttatja. Erre a beteg csakugyan nyugodtabb lett, engedelmesen bevette a számára rendelt csillapító szereket és evett is valamit. De a december hétről nyolcadikára virradó éjszaka olyan irtózatossá idegrohama támadt, hogy környezete már a legrosszabbtól félt és sietve hívták dr. Sartit, akitől a beteg nyomban belépésekor megkérdezte, hogy átadta-e már levelét a királynak. Azután tombolni kezdett és jajveszékelve sikoltozta, hogy miért nem ürítették még ki Messinát? Másnapra a hölgy nyugodtabb lett, de idegrohama a tizenhétről tizennyolcra virradó éjszakán még nagyobb erővel robbant ki és megint csak azt sikoltozta, hogy a király azonnal intézkedjék Messina lakosságának megmentése érdekében. És nem is tudott többé megnyugodni. Folyton sírt és imádkozott a föld Messina alatt és megtörtént a világtörténelem egyik legszörnyűbb katasztrófája, pontosan úgy, ahogyan azt a szerencsétlen hölgy előre megjósolta. Dr. Sarti a levelet később a római ideggyógyászati egységnek ajándékozta, ahol azt még ma is őrzik.

A világirodalom két halhatatlanja hőse az alábbi két esetnek.

Amikor Giovanni Boccaccio még gyermekifjú volt, édesatyja Nápolyba vitte, hogy ott folytassa tanulmányait. Az utat lóháton tették meg és Nápolyhoz közel az ifjú Boccaccio a hosszú lovaglásból elfáradva, elszundikált nyergében és ebben a félálomban hasonló állapotban látomása támadt: zöld bársonyba öltözött bűbajos ifjú nő sietett eléje a város kapujában és virágkoszorút nyujtva feléje, szívélyes szavakkal üdvözölte.

Amikor álmából felriadt, elmondta látomását utitársainak, akik ezen persze csak mosolyogtak.

Nápolyban a tizenhét éves gazdag ifjú ugyanazt a léha életet élte, mint a többi fiatal ember és szabad idejét főleg két hölgynek: Pampineának és Abrotoniának társaságában töltötte. De lelke mélyén mindig magasabbra, szebbre vágyott, szeretett volna szabadulni könnyelmű társaságától és a sok idejét elrabló két

hölgytől és sokat törte a fejét, hogyan cselekedje ezt a letpapintatosabban? Ekkor egy éjszaka álmában megjelent előtte Pampinea és Abrotonia, akik gyönyörűdtak bánatán, de a jobb érzésű Abrotonia egyúttal vigasztalta is, hogy ne búsuljon, mert már rövid idő múlva magas állású, szép hölgynek fog szolgálni és hozzá fogja költeni szárnyaló verseit. Az álmából felriadt Giovanni mécsést gyújtott, idegesen járt fel és alá szobájában és csak nagysokára tudott ismét elaludni. És íme: az álom folytatódott! Pampinea és Abrotonia visszajöttek, de ezúttal egy harmadik, ragyogó szépségű, zöld bársonyruhás, virágkoszorús hölgyet is hoztak magukkal, akiben az ifjú azt a királynőt szepséget ismert fel, aki már egyszer megjelent álmában, mikor Nápoly felé lovagolt...

Az álom után alig néhány nappal Giovanni Boccaccio a San Lorenzo-templomba ment, ahol egyszerre csak úgy állt meg, mintha villám sújtotta volna. A

Rabindranath Tagore

templom egyik padján zöld bársonyruhában, imába merülve megpillantotta az álmaiban látott fiatal leányt! Kérdézőkódásra megtudta, hogy az illető hölgy Mária d'Aquino, Nápoly legelőkelőbb arisztokrata családjának a tagja, akik az uralkodóházzal tartanak rokonságot. Ami ezután következett, a regényes és drámai fordulatokban gazdag, csodálatos szerelem, már túlhaladná a cikk keretét. Csak annyit kell megállapítanunk, hogy az álom ezúttal sem hazudott!

Goethe, minden idők egyik leghatalmasabb lángelméje írja önéletrajzában: „Tele kétkedéssel, nyugtalansággal, még egyszer föl akartam keresni Friderikét. Gyötrelmes napok voltak ezek, melyekre ma is csak fájdalommal tudok visszaemlékezni. Mikor néhány órai együttlét után elbúcsúztunk és én már lovanon ülve, még egyszer bűcsúra nyujtottam kezemet, láttam, hogy szemem könnyel van tele. Drusenheim felé nyargaltam, mikor egyszerre egészen különös látomásom támadt. Nem a testi, hanem a lelki szemmel láttam és önmagamot pillantottam meg, mintha a faszorító végéről szembe lovagolt volna velem saját második énem. Galambszürke, arannyal hímzett ruha volt rajtam, melyhez hasonló még sohasem volt rajtam. Mikor megjelentésemből felocsudtam, a látomás el-

tűnt. A legcsodálatosabb azonban, hogy nyolc esztendővel később valóban ilyen arannyal hímzett, galambszürke ruhában nyargaltam ugyanezen az úton Friderika villája felé. Megjegyzem, hogy a ruha nem szándékosan, hanem merő véletlenségből választottam és öltöttem magamra...”

Goethe jegyezte fel az alábbi csodálatos esetet is:

„Személyesen ismertem Johann Schulleisist, aki bámulatos biztonsággal érezte mindig, hogy mi fog vele történni. Egy napon arra kérte feleségét, hogy tegyen meg minden előkészületet egy nagyobb-szabású vendéglátásra, mert őt a napokban polgármesterré fogják választani. Felcségre szerfelelt csodálkozott ezen, mert még csak nem régen volt polgármester-választás és férje a városi tanácsnak egyébként is igen fiatal tagja volt. És mi történt? Néhány nap múlva a polgármestert szelűtés érte, meghalt és csakugyan Schulleisist lett az utóda. Felcségre ámuló kérdésére, hogy honnan tudta ezt előre, a következőket mondta: „Álmomban résztvettem a városi tanács ülésén, melyen a polgármester elnökölt. Egyszerre csak — mikor megpillantott engem — felállt székéről és mély meghajlással felkért, hogy foglaljam el helyét. Ő pedig — mikor ezt megtettem — gyorsan elhagyta az üléstermet.”

Világhírű a párisi Couédon kisasszony látomászerű jósolata is. Az érdekes fiatal hölgyről mindenki tudta, hogy kiváló telepatikus tehetség, akinek jósolatai majdnem mindig bevaltak. Egyébként zárkózott életű, visszavonult nő volt, aki nem szívesen járt társaságba. Egy ízben mégis engedett a kérelemnek és fölkereste Maillé asszony szalonját, amelyben Páris legelőkelőbb társasága szokott találkozni. A vendégek, mikor megtudták, hogy milyen híres személyiség van közöttük, természetesen azonnal megostromolták Couédon kisasszonyt és könyörgve kérték, hogy jósoljon nekik. Ilyen tömeges kérelemnek Couédon kisasszony nem volt hajlandó eleget tenni, ellenben vállalkozott arra, hogy valamennyiök jelenlétében egy mindenkit érdeklő jósolatot fog mondani. Áhítatos csend támadt. Couédon kisasszony rövid imát mondott, azután Gábel arkangyalt hívta segítségül. Végül beszélni kezdett és a következőket mondotta:

— A Champs Elysées közelében nagy tolongást látok. Az összejövetel a jótékony-ságot kívánja szolgálni, de végül is gyszába borítja a szíveket. Lángokat látok sziszegve kigyózni, sikoltó emberek marcangolják és tépiék egymást, égő emberi testek szagát érzem... De néktek, akik itt vagytok, nem lesz semmi bajotok!

És néhány nappal utóbb, 1896 május 4-én csakugyan borzalmas tűzkatasztrófa történt a Jean Coujon utcában, a Champs Elysées közelében tartott jótékonyági bazáron, melynek rengeteg emberáldozata lett. De ami mindennél csodálatosabb, azok a vendégek, akik végighallgatták Couédon kisasszony jósolatát és akik szinte teljes számban résztvettek ezen a jótékonyági bazáron, kivétel nélkül, mind megmenekültek!

A krónikás följegyzi az eseményeket, de természetesen ő sem vállalkozhatik arra, hogy megfejtse azokat a titkokat, melyeknek feltárása még mindig a jövő feladata.

Dr. Forró Pál

Ha rosszkezdtem van...!

Amerika a körkérdések hazája.

Amint felmerül egy új autó, egy szennzációs találmány, egy divatos pszihózis, amint kicsit jobbra-rosszabbra fordulnak a viszonyok — a jenkiúság felveri álmából a publikum kedvenceit s a bokszajnoknak, a filmsillagnak, a bandavezérnek meg kell mondania véleményét. Akár tudja, miről van szó, akár nem.

Régi szép időkben a körkérdések sokkal kevésbé voltak érdekesek, mint manapság. Bármily vidáman éltünk a bő esztendőkből, nem érdekelt bennünket túlságosan a „hogyan rendezi be palotáját?” című kérdés, melyre Mary Pickford és Pola Negri sztárokhöz méltó nagyzolásokkal feleltek.

Mióta ránköszöntöttek a szűk esztendők, mind érdekesebb olvasmányokká válnak az amerikai körkérdések.

Itt van mindjárt a legutolsó. Ez a rendkívül aktuális kérdés egy csikágói lap egyik számában jelent meg és így szól:

„Hogyan hessegeti el rosszkezdvét?”

Sikere akkora volt, hogy — az olvasók ezreinek kérésére — husvét után is folytatni kellett a válaszok közlését. Millió és millió ember akarta tudni, mit csinál rosszkezdében a dúsgazdag Ford, a gyönyörű Marlene Dietrich, a világ-bohóc Charly Chaplin.

Marleneről kiderült, hogy — mint manapság mindenkit — őt is súlyos depressziók kínozzák. Különösen, mióta anonim levírlők azzal fenyegették, hogy hétéves kislányát el fogják rabolni.

„Minél rosszabb a kedvem” — mondja a szöke sztár, — „minél depresszívabb vagyok, annál biztosabb orvosság kislányom: Heideide társasága. Amint érzem, hogy jön a rosszkezd, kézenfogom Heideidet, s hollywoodi kertem legárnyasabb, legelhagyottabb sarkában befekszünk a fűbe. Kislányom mesélni kezd. Van egy rettentően hosszú folytatásos mesénk. Címe: Mimi — a Pfüj. Egy kislányról szól. A kislánynak semmi sem tetszik. Rám s rosszkezdemre céloz-e Heideide a mesével — nem tudom, bizonyos azonban, hogy mind-ezideig tökéletesen sikerült visszanyernem jókezdemet «Mimi — a Pfüj» története közben.

Akinek egészséges gyermeke van, az nem is lehet soká rosszkezdű.”

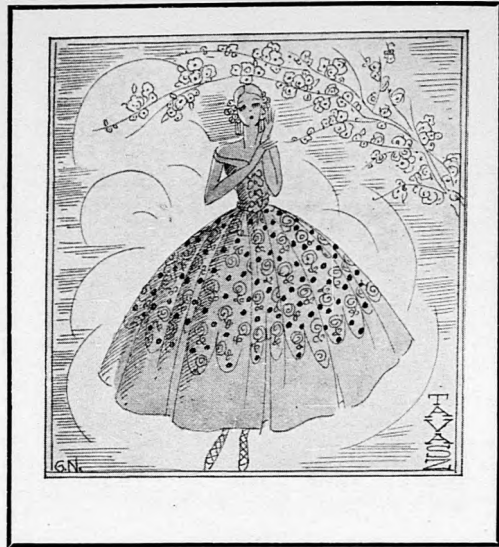
Ami Marlene számára a kislánya, az Ford számára a munka. „Soha se vagyok rosszkezdű. Soha se vagyok jókezdű. Nincs rá időm. Rosszkezd, jókezd a sok idővel rendelkezők lukszusa” — mondja Ford, a világ egyik leggazdagabb embere.

Roosevelt, az Egyesült Államok elnöke, kedvenc körmondatát idézi: «Valahányszor rosszkezdtem van, arra a perzsa közmondásra gondolok, mely így szól: — Ha bánatait, bajait, gondjait minden ember zsákba tenné s kivinné a vásárra, ha ott mindenki kirakná a portékáját, s majd elindulna és körülnézne a vásáron... hamar visszapakolná a zsákba, amit hozott. Rohanna haza a maga gondjával, bajával, mert látná más több baját. Többé nem lenne rosszkezdve soha.»

Charly Chaplin, a világ nevetetője így felelt a körkérdésre: „Soha sincs rosszkezdem, de mindig szomorú

vagyok. Ha azonban néha még a szokottnál is jobban elfog a szomorúság, hamar lesietek az utcára. Nem nyugszom, amíg nem találok egy szegény gyereket. Annak az első boltban vásárolok valamit. Pénzt adok neki, esetleg autózni viszem. Arra gondolok, hogy valaha ilyen szegény, rongyos gyerek voltam én is. Közben felderülök. Vagyis már csak olyan szomorú vagyok, amilyen szoktam lenni.»

A sok rosszkezd elleni orvosság közül úgy éreztük: legszimpatikusabb a Chapliné.

A férfi átváltozása vagy: amikor a férfiből — férj lesz

Mindenekelőtt: megismerkedünk vele. Vagy valami bálon, vagy egy társaságban, vagy a hivatalban.

Akárhol történik is, a férfi először mint gavallér jelenik meg életünkben. Tréfálkozik, csöpög a méz az ajkairól, hízeleg és bókol, ráadásul: nem ismer nagyobb és szebb vágyat, mint hogy újra találkozzék velünk. Tisztességutód kézcsokkal «ajánlja magát» és még sokáig áll elmerengve ott, ahol «megtalálta a boldogságot».

Másodszor: már bizalmasabb lesz. Őntudatosabb. Mert a szép lány valóban eljött, valóban «kapitulált». Ha kissé szemtelen, azonnal belé is akar karolni a lányba, ami a legtöbbször nem sikerül neki. Ha azonban szerelmes és a komoly, érzelmes ifjú szerepére vállalkozik: kimérten, figyelmesen lépetget és állandóan keresi a legmegfelelőbb beszéd-témát.

Mindkét esetben azonban nagyobb biztonságot áru el, mint az első alkalommal.

Hogyne: az áldozat már hurokra került!...

Védelmébe vesz minket

Most már gyakrabban találkozunk. Barátkozunk, de jómodorú férfinak akar látszani. Bizonyos jogokat is vindikál. Például: másoknak túlbártságos üdvözlése nem tetszik neki.

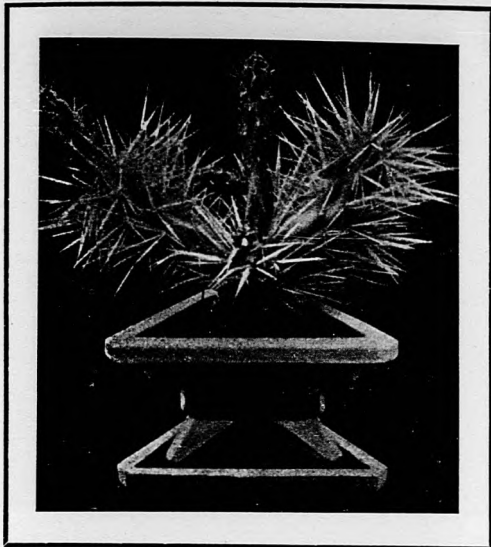
Közeledik: a szerelmi vallomás időszaka.

Egy szép napon aztán a közös jövőről kezd el beszélni. Kegyesen felajánlja nagy műveltségét, hogy azzal fog vezetni a további életünkben... Abban a boldogságban részesít, hogy huzamosabban lehetünk a közelében... végül pedig reméli engedni, hogy évek múlva a — menyasszonya lehetünk.

Váratlanul nagyon komoly lesz és miközben a kezünket fogja, végérvényesen a saját oltalma alá helyez bennünket. Ettől kezdve szeretetreméltósága állandóan emelkedik, ha nem is túlzottan gyors tempóban.

A legszebb nyári sport

Az esküvő előtt nyolc nappal viselkedése eléri a kulminációs pontot (már csak azért is, hogy az esküvői vendégek ámuljanak-bámuljanak), a mézes-hetek tartama alatt még ilyen is marad, — de aztán egyre gyorsabban és gyorsabban süllyed. Az esküvő után négy héttel fagypontra száll alá!

Jön az első veszekedés, az első kibékülés, aztán a közös fogadkozás, hogy ilyen többé nem fordul elő. De aztán megint nézeteltérés támad. Két-három hónap múlva a házastársak harca teljesen kiformalódik, amely alatt nem szakadatlan ügyűtűz értendő, hanem alkalmi csatározások, szélcsöndek és újra rohamozások.

A férfi — most már férj — leigázott minket. Ő vezényel. És annál jobban kommandíroz otthon, minél kevesebb alkalmja van erre — házon kívül. A bölcsesség ígét harsogja, amikre figyelni muszáj. A szemünk előtt óriási méreivé válik és egyelőre nem is hajlandó — összezusgorodni.

Az ételsúcson fölfedezi azt is, hogy egyetlen aszszony kevés egy felnőtt ember számára. És nagyon elcsodálkozik, ha mi ebben nem akarunk neki igazat adni.

De aztán újra törpe lesz...

Ha aztán egyszer szembe merünk vele szállani: hirtelen elveszti a talajt a lába alól. Miután ráeszmél arra, hogy hasztalan kiabál, saját bűntudata alatt összeroppan és a jövőben — már okosabban fog viselkedni.

De a jég már megtört, egyre hajlíthatóbb és alkalmunk nyílik újra hosszabb beszélgetésre. Egy óriás fölényes mosolyával hallgatja ugyan, akit egy törpe fenyeget, de mégis érzi, hogy zsarnokságának mindörökre vége.

Kijőzanodik beképzelttségéből.

Nem mond állandóan ellen és vannak már olyan percei is, amikor újra megbecsül minket.

Az ezüstlakodalomkor kettőzött kedvességgel és szeretettel halmoz el és újra érzi magában a rég nem érzett férfibüszkeséget. Szeretreméltóságával elbájozza az egész rokonságot és az egész világ csodálkozik, hogy milyen boldog és harmónikus házasetélet élünk...

Aztán — az aranylakodalomig már különösebb változás nem is észlelhető rajta...

A nyárfa legendája

És elérkezett az idő, amikor a gonosz emberek alkalmas fát kerestek arra a célra, hogy keresztet ácsoljanak belőle és felfeszítsék rá az Isten Fiát. Az egész erdőt félelem és borzadály fogta el... A gonosz emberek azonban mentek a fák között és fontolóra vették, melyik fa törzsére helyezték halálos fejszéjüket.

Az erdő szívében végre ráakadtak egy ősrégi tölgyre, amely ezer esztendő minden viharát büszkén kiállotta. A tavasz drága fuvallata símogatta kibomló leveleit. Egyszerre azonban reszketni kezdett, mint gyöngye fű a szélben és ezer esztendő életében most könyörgött először:

— Ne ácsoljatok keresztet belőlem! Egy ősrégi fa nem lehet gyilkosa Öneki, aki maga az Örök Igazság!...

Az emberek továbbmentek egy vastagtörzsű hárshoz, amely szintén reszketett félelmében:

— Édes vagyok, én vagyok a legédesebb fa! Szerelmeseknek árnyat, méheknek mézet, énekes madaraknak otthon és védelmet adok. Ne ácsoljatok keresztet belőlem, ne szennyezzetek be Annak a révél, aki a szeretetet hirdette a földön...

A gonosz emberek most egy nyírfaerdőbe értek. A fehérágú nyírfák úgy csillogtak friss leveleik zöld lángolásában, mint valami tündöklő csillageső. Amikor ezt az ártatlan tisztaságot és tavaszi makulátlanságot meglátták, még a gonosz emberek se merték felemelni fejszéiket, hogy ezekből a fehér törzsekbelől ácsoljanak keresztet Annak, aki az egész világ szemében a tisztaság eszményképe volt.

A gonosztevők most az égerfához mentek, amit zöld virágfátyol takart be. Ezen a fátyolon keresztül látszott, hogyan tárja karjait könyörgőn az Ég felé.

— Hagyjatok békén, — susogták az égerfa ágai. — Istenhez emelem föl gallyaimat. Ne szennyezzetek be engem Isten Fjának szíve révél!... Fenyőfához értek ezután az emberek. Bronz ágak emelték a magasba örökzöld kupoláját. Alatta rozsdabarna szőnyeg terült el, a tavalyi levelekből. Mint a megfakult vér... A fenyőfa ágain az eső gyöngyszemei csillogtak, mint villogó könnycseppek, amelyek így beszéltek a gonosz emberekhez:

— Én, az örökzöld, nem leszek keresztje az emberiség Reménységének!... A kőrísára került a sor, amely szintén reszketve megszólalt:

— Lovagok lándzsája, lobogók zászlórúdja szívesen leszek! A harc az én életem, de nem a gyilkosság!...

És így mentek a gonosz emberek az egész erdőn keresztül, de egyetlen fa sem akadt, amelyik hajlandó lett volna, hogy belőle ácsolják a keresztet.

Leszállt az este.

Valahol messze egy kakuk szólt. Láthatatlan gyöngyvirágok illatoztak. Fülemlék és rigók énekeltek. A hold pedig egyre aranylább színű lett. Már éppen haza akartak menni, amikor tekintetük ráesett egy fára, amely nem reszketett a borzadálytól és félelemtől.

A nyárfa volt ez.

És a gonosz emberek nekiestek fejszéikkel és belőle ácsolták a keresztet. És keresztre feszítették a világ Megváltóját...

Ettől az időtől fogva, amikor a legszentebb Vér kiontatott, minden nyárfa reszket, még akkor is, ha néma az erdő és csöndes a szél... Reszket a nyárfa félelmében és gyászában és szegyenkezésében... És ha eljön az ősz, vérpiros szintiek lesznek a nyárfa levelei, örök emlékül a Vérnek, amely a borzalmak napján kiontatott a keresztfán...

Az Utolsó Ítélet napján minden fa megjelenik az Úr színe előtt.

A nyárfa reszketni és sírni fog:

— Évszázadokon keresztül vezekeltem bűnömért s évszázadokon keresztül hullott a szívem vére. Soha nem lesz vége szörnyű bűnhődésnek?

Az Úr pedig ezt fogja felelni és zengő hangja a végtelenbe szárnyal:

— Mondom neked, nyugodjál meg és ne reszkezz tovább! Mert belőled lett a világ megváltásának szent szimbóluma. És, ami egykoron a gyűlölet gazzette volt, az Örök Szeretet égi jelentésévé változott!...

I. E.

A grönlandi kaland

Irta: Farkas István v. tengerésziszt

II.

Ülünk a jégben

A sarki ős beköszöntött Vörös Erik átkozott földjén. A nemrégben még annyira népes Sund napról-napra intenzívebben csendesedett el. Rákfogó búváradarak, parti cécák, apacáldúk és fekete sirályok immár elbűsűztak a fjordok csendes áomvilágától és végeláthatatlan vonalakban húztak el jobb vidékek felé. Itt-ott rozmárok bőgése hallik. Majd valami sejtelmes, távoli zaj hatol a fülünkhöz: *a jég himnusza ez!*

Reggelre a Scoresby-fjeld vizén már újni vastag jégkéreg képződött. A veszély a Davy-Sund felől jött. Emberi számítás szerint innen hajó már meg nem menekülhet legalább két hónapig, amíg meg nem mozdul, szét nem repedezik ez a fehér börtön, ez a könyörtelen, rideg takaró. Motoresónakunk, mely kijárót keresett, hősiesen harcolt a jéggel egyideig, de aztán az egyre vastagodó masszában mereven megállt és alig bírtuk a fedélzetre ráncigálni. Később, mint valami szörnyű, nehéz, tejszerű függöny, a köd is leereszkedett és lehetetlené tett minden tájékozódást. Csak estefelé szakadt szét a függöny és előcsillant a bányagut, rózsaszínű északi fény, melynek világosságánál le akartuk horgonyozni gőzösünket. Am a horgonyok nem értek feneket és legnagyobb ámulatunkra közvetlenül a part előtt háromczes mélységeket mérünk.

Ha a *«Jökull»* tényleg tönkrement, az csak itt történelhet meg és ha Mandersonék ki tudtak jutni a partra, szinte érthetetlen, hogyan mászhatták meg a sziklafalat, mely minden átjáró nélkül elzárta a partot és valósággal a felhőkbe emelkedett! Hiszen mi két napig veszelődtünk, amíg átjutottunk rajta és megtaláltuk a jégből készült eszkimó-kunyhókat, melyeknek egyikében aztán felleltük a két halottat! Itt, a kunyhók körül, elmúlt évek vagy akár évtizedek, vagy évszázadok nyoma látszott. Scoresby, aki ezt a partvidéket egykor felfedezte, már 1822-ben itt találta a kunyhókat. Azóta a sarki szelek ugyan összedöntötték a masszív kőépítményeket, de azért épek is akadtak közöttük. A kövek közül pamaeshoz hasonló moszatsomók és zuzmók erőszakoskodtak életbe. Ezek az egykor eldobált élelmiszerek televényéből éldegéltek mindmáig. A zsíradarabok új életre ébredtek és moszatokból szültek halottí mivoltukból. *Zsrtból nőtt zuzmók!* Elképzelhetetlen, mire képes a Természet! Leülttem néhai Dorothy Brunnerrel szemben egy ócska, nagy konzervsládára és hosszan elnéztem vigyorgó arcát. Mi történetet írt, Istenem! Mikor még előttem is énekeltek ennek a csontváznak a rózsaszínű, forró húsa, maga a megtestesült élet, elpusztíthatatlannak látszó, örök fiatalág: ki hitte volna, hogy ennek a drága, aranyos kislánynak itt kell elpusztulnia a Magas Északon, a Nagy Hallgatás fehér, viharos átomországaiban? Ki hitte volna, hogy szigonydófféssel a mellében, így végzi életét az a leány, akinek karrierje egy ibolyaillatú szminkolában kezdődött és később anyni ember tapsviharában edződött elvitázhatatlan, szilárd jövővé?

Mi lesz Newyorkban holnap ilyenkor, mikor valamennyi nagylap rádióállomása egyszerre értesül a rettenetes drámáról? Néhány ószinte könnyet sirtam el a kis Dorothy maradványai fölött és most megígértem a régi Bunnernek, a kívánatosnak, a szépnek, a csicsérgőnek, hogy előkerítem az Egyezményt és bosszút állok rajta egy ártatlan, kedves kis élet kioltásért. Meg kell halnia annak, aki ezt a műcsest durva módon kioltotta! Aki rézszeget vert egy gömbölyű, gyönyörű vállba, aki minket is törbe akar esalni! Megállj, Walton, majd elbánoék én veled! A kunyhó előtt némán állt négy emberem, akiket az első kirándulásra magammal hoztam. Mikor előbujtam, az emberek összedörögtek. A vén Manderson igen nagy hibát követett el azzal, hogy majdnem az egész legénységet északiakból szedegette össze, nem tudván, hogy ennél a fajtánál babonásabb tengerész nem hordoz a föld. Volt már velük elég dolog s most is azonnal láttam, hogy a tisztelt társaságnak valami nem fér a kemény fejébe.

— A csontvázakat a hajóra kell vinnünk — jelentettem ki határozottan —, te, ijedtképi, viszed az egyiket, én majd a másikat. Nem akartam szegény Dorothy maradványait ezeknek a zsványoknak, mocskos jellemű embereknek a kezébe adni. Nem csodálkoztam azon, hogy a négy ember kerekén megtagadta a parancsomat. Más esetben revolverhez nyúlok, de itt most nem szabad okoskodni, jobb ha az ember szelíd marad. Ezért

tehát magam cipeltem mindkét terhet és egy nap mulva el is értük a partot. Hogy mennyiszor estem el a szörnyű teher alatt, hányszor süppedtem velük tédig a hóba — aztán a hegymászás, a leereszkedés — oh, ez a nap rettenetes volt! De a partot mégis elértek és amerre a szem eltekinthetett, minden fehér volt és érintetlen, az egész tenger egyetlen, vakító sivatag!

A hajó a jégben ült és semmiféle irányban nem mozoghatott. Egyetlen színes pont az idegeket tépő fehérségben — rettenetes — csak a meleg szoba, a forró ebéd enyhítette kissé az első próbálkozás utáni kínokat! A fejem sajgott, füleimben egy tucat jazzband dörömbölt, szemem fájtak — de a jobb sorsra érdemes pár a hajón volt s a vén Manderson majd elsirathatja, amit oly meggondolatlanul a Szerlem Istene ellen vétett! Gőzösünk kapitánya nem akart semmire sem vállalkozni. Betelepedett a kabinjába és pontosan kiszámítva, mennyi a wiskikészlet, nekiállt az alkohol elpusztításának. Úgy vélte, a legjobb, amit tehetünk, az, hogy megvárjuk a zajlást és aztán leereszkedünk a jobb vizekre. De engem a bosszúvágy fűtött — jaj neked, Walton! — és kiszimatolva az öreg egy gyenge, pálinkagőzös pillanatát, aláíratam vele egy parancsot, mely szerint Waltont elő kell kerítenem, tehát expedíciót kell vezetnem Grönland belsejébe. A hajó legénységét a fedélzeten sorbaállítottam és szándékomat röviden közöltem velük.

— Aki velem jön, az jelentkezze — mondottam harsányan és vártam a halást, melyben azonban csalódnom kellett. *Egyetlen ember sem állt ki a sorból.* Feszült, drámai pillanat volt ez. Magamra maradvá, tétován és szomorúan néztem végig a merev soron, melyben csupa marcona óriás állt feszesen. Egész életemben azon igyekeztem, hogy a férfi erejével és akaratával érvényesítsem mindazt, amit a modor, kötelesség, szolgálat megkövetel, és ime, itt az első megtorpanás, melynek okát bár nem ismerem, de ami már első megnyilatkozásában is roppantul elszomorító.

— Mi az ördög történt veletek? — kiáltottam a legénységre. — Féltek talán? Úgy tudtam eddig, hogy a tengerész gondolkozás nélkül nekimegy annak, aki női bánt. Tudjátok, miért fizetnek bennünket. Felmunkát végeztünk, mert a gylkost még nem fűltük le. Kijelentem, egyedül is elmegeyerte, ha senki sem vállalkozik az expedícióra! Egyébként pedig felhatalmazásom van arra, hogy minden a szárazon megtett mérőöldnyit útért egy angol shilling külön jutalékot ajánlhaszak fel. Nos — — —

Erre eléim állt a pincér, a hajónak talán legnyomorultabb embere.

— Nem megyünk, — jelentette ki —, mert oktanalunk nem visszük a bőrünket a vásárra! A tél most jön meg és nincs ember, aki a következő hónapokban áthatoljon a kontinensen. Mi a fenékből akar élni, kapitány, vagy negyven napig, míg az út tart?

— Ez ne a te gondod legyen, Wat — válaszoltam határozottan. — Pincérekkel

egyébként sincs semmi dolgom. Eriggy a tálalódba mosogatni!

— A legénység megbízásából...
Bocsánatot kell kérnem itt azoktól, akik talán nincsenek hozzázokva a mi nyers és rövides modorunkhoz. Meg kell követnem őket ennek az egész frásnak a szellemért, mely talán lehet különös, lehet érdekes, de mindenesetre oly képeket fest, amik néha nem a legjámorabb gondolatokat és kritikát fogják kiváltani azok részéről, akiknek sobasem volt még dolguk közönségesebb emberekkel. A tengeren és annak tartozékain nem csiszolódtak le a régi emberek szögletességei és semmiféle törvény nem köti az öklöt, hogy megakadályozza, mikor le akar, vagy le kell sújtania.

Belevágtam ennek az aljas, gyáva fráternek a képébe.

— Szép kis bandával van dolgom! — kiáltottam, mialatt a pincér üvöltve rohant el. — Te sem jössz, Crisziánus? És te sem, Jörre? Erre a nyápic senkire bízottok a mondanivalókat?

A két megszóított hajó kormányosa volt, mindkettő éltebb, kieszerzett, régi tengerész. Jól tudtam, hogy ezeket maga az eleven ördög sem ijeszthetné meg. Crisziánus azonnal válaszolt.

— Azt mondták ezek itt — és társai felé bökött —, hogy az úton magával akarja cipelni a csontvázakat is. *Ha ez igaz, akkor én nem megyek.*

— Ki mondta ezt? — hangzott mögülem egy borzú mondat. A hajóács állt a háttam mögött.

— Ki mondta nektek ezt a számsárságot?

— ismételt meg a kérdést magam is.

— Hát a Petersen.

— Lépj elő, te gazember!

Petersen, egy norvég, akinek egyébként az volt az egyedüli dolga a hajón, hogy a szakácsnak segítsen, előállt a sorból.

— Ki mondta neked, hogy a csontvázakat is magunkkal viszzük? — mordultam rá.

— Nem válaszolsz? Ezért...
Melletünk egy hatalmas, vízzel telt hordó állt. Az ács nem várta meg az ítéletet, hanem óriási mancsaival megragadta az embert és belevágta a hordóba, hogy csak úgy nyekkent. Magasra csapott fel a piszkos esőlé és betört a vékony jégréteg, mire az egész társaság hársányan felcagagott. A probléma ezzel meg is oldódott.

— Csak a csontvázak zavarták meg a bandát, — mondta az ács. — Abban a pillanatban, mikor kijelenté, kapitány, hogy azokat az... izéket, amiket *magam sem szeretek látni*, irthagyja, máris jön az egész trupp! Nem szégyellem. Félnék, velem együtt. A halállal senki sem szeret egy vonaton utazni!

— De hiszen én egy pillanatig sem gondoltam arra, hogy a halottakat magammal viszem! — kiáltottam lelkesedve. — Nem akarok én gyászmenetet rögtönözni, hanem azt az embert kell megkeresnem... hiszen tudjátok! A csontvázak a hajón maradnak!

Ezzel a kijelentéssel megint elvettem a sulykot.

Az emberek mind egy szálíg előléptek.

— Megyünk! Hogyne mennénk! Az ördög marad ezekkel a vackokkal egy fedél alatt!

(Szegény Dorothy, életedben aligha menekültek előled ily gyorsan az emberek!)

— Nem lehet! Hat embernek a hajón kell maradnia!

Most azonban valamennyi jönni akart, még Petersen is, sőt a pincér is! Kétségbeesve támaszkodtam egy kötelecsomóhoz és gondolkodtam. Végül is kiadtam az utasítást, hogy a parton egy jégvermet kell építeni, olyant, mely mindenféle állat számára hozzáférhetetlen. Ebből tesszük majd a csontokat. Estefelé sajátkezűleg vittem ideiglenes, hűvös helyre a maradványokat, aztán megcsináltam a beosztást. Az ügy a következőképpen alakult ki: velem jön tíz ember, a hajón pedig négyen maradnak csupán. Fölszerelésünkben semmi sem hiányzott. A vén Manderson ez egyszer nem sajnálta a pénzt. Akár az északi sarkra is elmehtünk volna bátran. A hajón maradtaknak azt az utasítást adtam, hogy másfél hónap múlva, mikor megmozdul a fehér börtön és megindul a zajlás, induljanak el óvatosan a partok mentén. Hogy ezt megtehesék, feleútról még három embert küldök vissza a gőzösré. A zajlás aztán majd lesodorja a hajót a nyílt tengerre, ahonnan nem lesz nehéz felhatolni a Disco-öböl és onnan Upernivikbe, ahol mi már várjuk a többieket, vagy ha nem... hát akkor Isten legyen irgalmas szegény lelkeinknek...
(Folytatjuk.)

Ahol nincs szegény ember

Curaçao a Kis-Antillák szigetcsoportjának egyik szigete. Erről a szigetről nevezték el azt a közkedvelt likórt, amit azonban soha nem főztek itt és ami ezen a szigeten teljesen ismeretlen. Csak azok a narancsok teremnek itt, amik a likőr aromáját adják és amiket valamikor nagyban szállítottak erről a szigetről. A kikötőből nézve a város és a sziget pompás látványt nyújt. Sokszínű, piros, sárga kőházak, ó-holland és spanyol stílusban, szegélyezik a lagunák szélét. Mindenféle csodálatos színorgia. Pálmák és kaktuszok és olyan virágok, amiket legfeljebb álmainkban látunk. Az utcák azonban szűkek, egészségtelenek és piszkosak, csatornázásnak nyoma sincs.

A kikötőből széles, kényelmes híd vezet a város üzleti negyedébe. Amikor hajó érkezik, a hidfőnél nagy embertömeg zsúfolódik össze. Órák kellene, amíg újra szétoszlanak. A várakozók sorában sokszor kerül veszekedésre, sőt verekedésre a dolog. Két néger összekap, aztán hirtelen csönd lesz. A tömeg szabad teret alkot, amelyen a két néger fej-párviadalt vív egymással. Ötször, tízszer verik egymáshoz a koponyájukat, aztán egy pillanatra szédülve megállnak, hogy előlről kezdjék a viaskodást. Addig tart ez így, amíg az egyik eszméletlenül elterül. A nézőközönségnek perze fizetnie kell ezért. Idegenek 2 centet, a sziget lakosai 1 centet fizetnek, csak a meztelbasok nézhetik végig díjtalanul. Éppen ezért minden négernek az a legfőbb célja, hogy — legyen cipője. Nem akar

szegénynek látszani. Mert Curaçao-ban a szegénység szégyen.

Curaçao-nak 40.000 lakosa van, nagyrészt négerek, az egykori rabszolgák leszármazottjai. Most azonban már ők az urak. Öntudatosan és izlésesen öltözködnek. Annyi fekete dandyt lehet itt látni, akik azonban kihuzatják egészségés, fehér fogaikat és — aranyfogakat tétetnek a helyébe. Európai módon szórakoznak, isznak, mulatnak és minden pénzüket ruhára költik. Szalmakalapot hordanak, divatos sárga cipőt és egészen modern, finom fehérneműt. A fe-

kete munkás is, ha a műhelyből hazajön, kifogástalan úr. Az ács például nem hajlandó a szerszámait vinni. Szivarozva, büszke léptekkel megy és a szolgálja cipeli, tisztas távolban a szerszámokat. Sokan olyan hálókabátban járnak a városban, amilyen nálunk a múlt század végén volt divatos. A nők azonban egészen modernek, kurtaszoknyások. De mind kiáltó, szinte üvöltő színekbe öltöznek, piros harisnyába, zöld ruhába és kék vagy sárga kalapba. Kivétel nélkül ki vannak festve és erősen parfümözve. Ugyanilyen fűszeres a nyelvük, amit „papiemento“-nak neveznek és ami a spanyol, holland, angol és néger nyelv keveréke.

Curaçao nagyon gazdag sziget. A venezuelai petróleum-mezők felfedezése óta itt van a világ legnagyobb kőolajfinomítója. A sziget 40.000 lakosának évi jövedelme körülbelül 18.000.000 holland forint. Minden négernek van gramofonja és minden ötödik négernek autója. Hihetetlen kontraszt uralkodik: túlhajtott, spanyol előkelőség keveredik a legvadabb, szinte állati ösztönélet megnyilvánulásaival. A legizább néger táncművészet itt látható. A párok üvöltve, hörögve, kifordított szemekkel vonaglanak. A muzsikájuk pedig európai fülnek egyenesen elviselhetetlen. Csodálatos fák, virágok szegélyezik a várost, amik fölé olyan kék baldachin borul, mint sehol az egész világon. Az alkonyat csodálatosan szép, káprázatos színpompáját pedig soha nem lehet elfelejteni.

Szürke vándorok éneke

*Ezernyi szürke vándorral egy sorban,
Lehajtott fejfelé járok itt a porban.*

*Az uton nincs sem szakadék, sem árok,
A por kényelmes, csábító és álmok.*

*Beissza mind a könnyet és a vért,
Küöpja ifju karból az acélt.*

*Aki itt jár, a fejét mind leejti
És az ember lassankint elfelejti,*

*Hogy vannak még tiszta, szabad mezők,
Nehéz utak és csillogó tetők,*

*Napfényben fürdő büszke kupolák...
S a por befedi lábaink nyomát.*

Rumi Erzsébet

Szép

Írta: BALASSA IMRE

Azur látomás...

Halovány kékség dereng az óriási kupola alatt. Az ablakok odafönn megszűrrik a fényt, amely ünnepélyes lassúsággal száll alá a bazilikára, mint tavaszi szürkület a Dunára. Faragott stallumok sötét diófa-medrében fehér galambsereg imbolyog: a kispopok csipkés karingbe öltözöttön zújíák a vespera halk tengermoraját...

Ősi latin ige zsong az ég felé nyúló márványoszlopok és az ég felé szárnyaló falak között. Felelet és kérdez, drámai párbeszédben, míg megrázó röpdösését sejtlemesen visszhangozzzák az isteni bástyák: a székesegyház kövei...

Aki most megragadja a karomat az esztergomi bazilika kupolája alatt, fölébredzene a vespera hullámaiban ábrándozó lelketem, idegen hitű. Álmélkodó idegen, a lélek messzi tájairól kalandozott ide. És most megragadja a karomat forró mozdulattal, szeme csodálkozva ragyog, hangja illetődve rebben:

— Szép...

Ennyit mond az alig mozduló ajak, csak ennyit. De visszhangzik rá arca, szeme, fölindultan remegő keble, lelke. Ezt visszhangozza:

— Szép...

A két fátýolokba öltözködött gígaszi falakon túl, a torony láthatatlan magasságában megzendül a harang öble. A nagy idöket látott bronz-óriás mennydörgö éneke megfinomodik a kövek és márványok szűrőjében. A fehér sereg már megindult az oltár felöl, zsolozsmázva suhan végig a templomhajón, kettes sorokban imbolygva ez alkonyodó márványmederben.

Imában ölelkező vékony ujjak, áhítatos álomarcok... Folydogál a fehér fátýal, fuvallomszerű hangok fátýaloma úszik utána a bazilikán. A hatalmas ércpauz némán kinyílt, rózsaszínre gyulladt odakünn az ég végtelensége... Az imát búgó galambsereg mintha egyenesen az égbe repülne: eltűnnek a lépcsők mélységeiben, belevesznek a rózsaszínű meszeségbe, az alig-alig visszazengő, egyre jobban messze-tűnő, titokzatos imával együtt. Könny csillog az idegen za-

rándok szemében. A fenség, a szépség, a harmónia boldogsága kerítette hatalmába a messziröl jött vándort az esztergomi bazilikában...

És a meghatott arcot nézve, magam arra gondoltam, hogy boldog budai vasárnapokon látni ilyen átszellemült arccat a templomok előtt. Óh, milyen szépek az én budai vasárnap délelöttojaim, a smaragd színű tölgyek alatt, a kék hegyek ölében, mikor a templom kapujából színpompásan árad kifelé az embersereg: szelid asszonyarok, harmatosan tisztá leányzsemek, komoly férfiak. És mind ez arccokat, e színeket, e mosolyokat, e lombokat, e messziröl kéklő hegyeket és mind ez imádságos lelkeket finom aranyháló szövi át: a méla harangzó... E mennyei békében mily messze vagyunk ilyenkor a rút, a rekedt, az izzadt, a robbajos világtól.

Óh, Buda...

Más világ ez, napsugaras oázis. Derék, tisztalelkű, emberséges emberek világa, amelynek lélekírvárai kinyílnak a kor nagy sivatagában. Am ezt a Budát megtaláljuk nemcsak a Duna jobbpartján. A budai lélek kivirul szerényen a túlsó oldalon is, a budai lélek vigasztalóan mosolyog messze városokban, békét hirdet kicsiny falvakon, boldogságot ígér erdőkben, reményt hirdet hegyen-völgyön. A csodálatos szép kép, amely a budai vasárnap délelötton, vagy bazilikák ünnep-délutánai csöndjében a harmónia boldog érzését kelti föl a vándorban, nem a márványfalakból, nem az ércarkú harangok zengéséből, nem a hegyek szelid lankáiról, nem is a fák zöldelöl lombjaiból sugárik, hanem a boldogságra vágyó lélekből, amely kivirul, kihajít a kietlen Karszt szikláján, a nagyvárosok ködszungenjében, palotákban és kunyhókban, szikrázó nappalon és sűrű-sötét éjben, ünnepek csöndjében és hétköznapi robotos dübörgésében.

A zarándok, aki a lélek, vagy a lélektelenség tájairól jön roskadó térdrel, az ember, aki az embertelenség Szaharájából vándorozva hozza portól lepelt szívét, megdől egy pihenő percre. Szemét lehunyja, pilláinak zsilipje alól megenyhült könny szívórog és szomjas ajka boldogan sóhajítja:

— Szép...

A jutalomjáték

Ott ült az igazgató szobájában, könnyes szemekkel és reszkető kezekkel. Újra és újra megkérdezte: kizárt dolog, hogy fellépjön az ő tiszteletére rendezendö jutalomjátékon?

— Nézze, igazgató úr, húsz évvel ezelöt kényszernyugdíjba küldték. Küntrikáltak innen, ahol én voltam a legnépszerűbb énekesnöl. Már negyven évvel ezelöt is! Amikor még finom keringök voltak divatosak és ön talán még nem is élt...

— Az igazgató vállalt vont: ott ült előtte a földi mulandóság allegóriája. Egy hatvanötteszandös színészöl, aki nem akar belenyugodni, hogy az ő diadalainak lealdozott, hogy az ő nevére már senki nem kíváncsi és hogy az ő fellépése nagyon könnyen neveltségessébe fulladhat.

— Ó, az én szopránomnak még mindig van fénye és ereje! Be fogom fúzni magamát és fiatalosra festem az arcom. Igazgató úr, tegyen velem kísérletet!

— Az igazgató nem akarta a színház jóhíret veszélyeztetni, de ahhoz nem volt bátorsága, hogy odavágja a brutális valósgat. Hogy Regina asszony hangja ugyan még elvisselhető, de az alakja és az arca?! Nem, itt már nem segít semmi.

— Nézze, művészöl, szívesen belemegyek a jutalomjátékba. De egy feltétel alatt. Ha ön személyesen nem lép fel. Egy hatvanötteszandös „Vig özevgye” mégis csak képtelenség!

— Az igazgató brutális önzeméget nem használt. Regina elővette a fénykórából való fotografáikat, az akkori kritikákat és az annak idején hozzá intézett szerelmes leveleket.

— Ide nézzen, igazgató úr!

Még negyedörög ostromolta az igazgatót, aki végre is megunt a dolgot és beadta a derekát. Csak a szemében csillogott valami szánakozó és gúnyos mosoly. Regina asszony azonban megragadta a kezét és kacagva mondta:

— Igazgató úr, nem fogok szégyent hozni magára!...

Két nappal később kiragasztották a plakátokat:

Regina asszony jutalomjátéka. Az egykor ünnepelel énekesnöl eljátssza híres szerepét, a „Vig özevgye”-et.

Öreg, megkopott és ráncos arcú emberek ostromolták meg a pénztárt. A régi generáció, amely annak idején lelkesen tapsolt Regina asszony művészetének. Olyan szegények voltak, hogy szabadjegyet kértek. Meg is kapták. Pénzért azonban alig vettek jegyet. Levelek érkeztek a színház igazgatóságához, hogy ki ez a Regina asszony? De a szabadjegyek tulajdonosaival a jutalomjáték „erkölcsi” sikere biztosítottak látszott. A nézőtér zsufojás megtelt ezen az estén. A földszinten, a páholyokban igazgatót arcú emberek szorongtak.

Regina asszony kilesett a függöny nyílásán: táblás ház! Aztán odafordult az igazgatóhoz és dacos büszkeséggel mondta:

— Ugy-e, nekem volt igazam?!

Az igazgató udvariasan bólintott.

Megkedödött az előadás.

A hatvanötteszandös „Vig özevgye” ragyogóan énekelt, de az egykori primadonna elhízott alakja súlyos szemrehányásként nehezedett a színpad deszkáira. Ennek dacára minden énekeszám után és a felvonások végén hatalmas taps és lelkes ováció harsant fel.

Regina asszony csillogott a boldogságtól. Eszébe jutottak azok a gyönyörű napok, amikor mint gazella-alakú, baba-szépségű fiatal leány, először jelent meg a színpadi lámpák fényében. Tekintetével végigsimogatta a mai este közönségének arcát. A mereven reásegezödd tekintetéből a legnagyobb hódolat vallomását olvasta ki.

Az igazgató virágcsokrot nyujtott át neki és amikor vége volt az előadásnak, egy levelet adott a kezébe.

Regina asszony tudta, hogy mit tartalmaz: a jutalomjáték bevételét.

— Legakább 2000 pengö, — gondolta — hiszen táblás ház!

Felbontotta a borítékot. 100 pengö volt benne.

— Igazgató úr, csak 100 pengö? — kérdezte megdöbbenve. Az igazgató felelet nélkül elmenekült. Regina asszony mindenütt kereste a színházban, de nem talált reá! Valami szomorú sejtlem kezdte kínozni, köpenyt kapott magára és kiszaladt az utcára.

Ott állt az igazgató. Nagy embertömeg vette körül és mindenki a kezét szorongatta. Az emberek hállalkodtak jötevéjüknek, hogy a mai este élvezetében részesülhettek.

Az ajkuk ujjongva pergette a hála szavát, de üres tekintetük mozdulatlanul meredt a semmibe.

Regina asszony összeborzongott.

Vakok voltak, csupa halk ember az egész közönség! A könyörületesség vendégei, szomorú tanyák lakói, öregek és fiatalok! Regina asszony fölvászorgott az öltözöjébe. Leszedte arcáról a festéket. Belenezett a tükörbe.

Most már maga is beismerte, hogy nem sikert aratott, hanem alamizsnában részesült. Lerogyott a székebe és sírni kezdett...

J.59048

J.59047

J.59049

J.59050

J. 59047. Délutáni ruha fekete crepe romain anyagból. A ruha szabása kasakos, külön alj, alakhoz simuló szabás, hosszú szűk ujjak, a felsőrészen zöld plissé szalagdíszítés, az ujjakon is zöld díszítés. A kettős aljat legyezőberakás bővíti. Anyagszükséglet: 5 m crepe-romain, 55 cm zöld anyag, mindkettő 100 cm széles anyagból.
J. 59048. Látogató ruha zöld flami-ol anyagból. A

ruha derek szabása kissé visszaeső, zárt nyakkiképzéssel, mely baloldalt nagy esokorban végződik. A derekon öv. A bal vállrészt és a jobb ujjakat fehér gombok díszítik. Az alj asszimetr kus szabású. Anyagszükséglet: 3,75 m, 100 cm széles anyagból.
J. 59049. Zsur-ruha sötétkék marocain-anyagból. A ruha különlegessége a válltól egybeszabott rész,

valamint a különleges szabású ujjak. Elénk dísz a fehér plisségallér. Harangalj. Anyagszükséglet: 4,75 m, 100 cm széles anyagból.
J. 59050. Délutáni ruha vörösesbarna gyapjúacrogette anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. Teljesen zárt nyakkiképzés, elől szabó díszítés, a derekon öv, mely csatlóban zárul. Sima alj harangos betéttel. Anyagszükséglet: 2,80 m, 130 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 59051. Beigeszínű csikozott marocain-ruha fiatal lány részére. A ruha anyagának különleges szabása szolgál díszítéssel. Keskeny nyakkivágás, barna crepe-satin csokorban végződik. A derekon egyzínű heige-öv, vágott zsebek gombdíszítéssel. Hosszú keskeny ujjak, szintén barna szatén díszítéssel. Sima harangalj. Anyagszükséglet: 3.50 m, 100 cm széles anyagból.

J. 59052. Elegáns délutáni ruha fehér crepe de

chine anyagból. A ruhát a gallért helyettesítő pié díszíti, valamint az ujjakat is. Sima alj. A derekon izléses öv. Anyagszükséglet: 3.70 m, 100 cm széles anyagból.

J. 59053. Délutáni ruha sötétszínű matt crepp anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. Hosszú normális bőségű ujjak, eredeti crepe-satin gallérdíszítés, hasonló az ujjakon is. Az aljhoz szimet-

rikus betét. Anyagszükséglet: 4 m, 50 cm crepe-satin, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 59054 Délutáni ruha sötétkék crepe-romain anyagból. Különleges fehér selyembélésű nyakkiképzés, felül szűk, alul bő ujjak fehér belés díszítéssel. A derekon öv, sima, kissé bő alj. Anyagszükséglet: 3.65 m, 55 cm fehér selyem, mindkettő 100 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 59099. Estélyi ruha fiatal lányok részére fekete taft-anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. Az ovális nyakkivágást eszke-diszítés fejezi be, ugyanezek ebből készülnek a rövid ujjak is. Derékön széles sálban végződő eszkekor. Szimmetrikus szabású alj, bő, harangos. Anyagszükséglet: 5.80 méter, 90 cm széles anyagból.

J. 59103. Estélyi ruha kék mattkrepp anyagból fia-

tal lányok részére. Sima derék, keskeny négyszög alakú nyakkivágással. A ruha fő része az ellenkező irányba haladó glóknis fodrok. A ruha kiegészítője a hasonló-zimű pelerin. Anyagszükséglet: 5.50 m, 100 cm széles anyagból.

J. 59102. Ezen elegáns estélyi ruha teljesen eszke anyagból készül. A széles vállgallér, mely az egész felsőrészt uralja, elől keskeny, hátul mély nyakk-

kivágással. A harangos alj érdekes díszre hátul hat fodor rész. Ehhez a ruhához a **J. 59101.** számú fekete bársonykabátka hordható. A kabátka szabása alakhoz simuló. Az ujjakat a harangalaku köpeny helyettesíti. Feálló gallér. A kabát két gombbal zárul. Anyagszükséglet a kabáthoz: 2 m, 70 cm széles anyagból, a ruhához: 6.10 m, 90 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 59103. Elegáns délutáni ruha világoskék crepesztin anyagból. A ruha szabása a sablontól eltérő a különleges felső és alsó rész kiképzés folytán. Keskeny nyakkivágás, rövid puffos ujjak, melyhez hozzákapcsolható a szűk alsórész. Harangalji széles húzott fodorrésszel. Anyagszükséglet: 5,50 méter, 100 cm széles anyagból.

J. 59104. Elegáns délutáni ruha fekete bársony

anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. A ruha díszét a nagy csipkegallér képezi. Hosszú keskeny ujjak. Sima alj szimmetrikus betéttel. Anyagszükséglet: 4,50 m bársony, 90 cm széles anyagból, 65 cm csipke, 70 cm széles anyagból.

J. 59105. Különleges délutáni ruha világoskék flamiel és cerúzsíntű csipke-anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. Hosszú ujjak. Csipke felsőrész kék fodorrésszel. Szimmetrikus szabású ha-

rangalj. Anyagszükséglet: 5,25 m, 100 cm széles anyagból, 55 cm csipke, 90 cm széles anyagból.

J. 59106. Társasági ruha zöld selyemkrepp anyagból. A ruha szabása különleges. A ruha díszét a vállakon végigvonuló plissédodorá-zítés képezi és a derékon ellenkező irányban haladó öv, mely hátul csokorban végződik. Hosszú keskeny ujjak plissé díszítéssel. Sima alj szimmetrikus betéttel. Anyagszükséglet: 4,25 m, 100 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendelésétől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendetés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

egész Budapest most ezen a kis történeten nevet, amit én is sietek gyorsan elmondani. Az egyik előkelő lipótvárosi családnál nagy vacsora volt a héten. A vendégek már mind jelen voltak, csak egyetlen vendég hiányzott. Mire a méltóságos asszony becsengette az inast és így szól:

— Jean, találhatunk!... Csak egy jelentéktelen rokon hiányzik!...

A vendégek már megették a levest, mikor kinyílt az ajtó és Jean harsogva jelentette:

— Méltóságos asszony, a jelentéktelen rokon megérkezett!...

A Kormányzó Úr

Őfőméltósága megengedte, hogy dr. Rónay Zoltán min. tanácsosnak elismerését tudtul adják. — A premontrai rend nyolcszáz éves jubileumát Csornán eucharisztikus gyűléssel, Breyer István győri püspök elnöklése alatt, Gödöllőn pedig háromnapos ájtatossággal ünnepelték meg, amit Rotta Angelo pápai nuncius és Hanauer István váci püspök vezetett. — A társadalmi élet ünnepi eseménye volt a MAC első nagysikerű garden-partyja, a margitszigeti új klubházban, Andrassy Géza gróf és farádi Veres Imre elnöklése alatt, dr. Szerbák Elek főtitkár és ifj. Wahlkampf Henrik, a garden-partyk elnöke, rendezésében. A tánc a hangulatfénnyel világított helyiségekben, a késő reggeli órákig tartott. Nincs helyünk feljegyezni a jelenvolt társadalmi és közéleti előkelőségeket, de még a szépasszonyok felsorolására sem vállalkozhatunk. A garden-partyt résztvevő úrleányok közül szépségükkel és pompás ruhájukkal kiváltak: Algya Pap Marianne, Titsch Juliette, Zettl Buci, Wikos Rózi, Habesse Poy, Ligeti Béby, Lobmayer Lotti, Faragó Vera, Petry Puci, Heckler Liita, Veres Ditty, Sillay Baba, Borsos Baba, Natter Gitta, Bizó Lilly, Dany Baba, Szilágyi Livia, Jakabfalvy Judith, Gergely Klári, Förstner Vanda, Ruttkay Sacramentó, Kosztolányi Éva, Natter Lia, Beck Mimi, Bertalan Baby, Sacelláry Pipsó, Bozó Gaby, Gyürky Anci, Kiss Lea, Heinrich Mócy, Langer Baba, Marsovszky Bözsi, Molnár Kacy, Klécs Mimi, Telbisz Mici, Rummer Hajnalka, Paulovits Baba, Horváth Judith, Stielly Baba, Stéky Margit, Rókos Manyi, Vass Éva, Nagy Klára, Rusztler Ildikó, Novák Silvána, Mihályfi Rózi, Orosz Csibi, Fleischer Nóra, Indra Margit, Dénes Zsuzsa, Herbster Margit, Zvolenszky Etelka, Hautzinger Adél, Suhajda Gyöngyi, Szűcs Trude, Varga Lili, Lenkey Gyöngyi stb. A brilliáns rendezésért az önfeláldozó munkáért a legnagyobb köszönettel tartozunk ifj. Wahlkampf Henriknek, aki az előkelő társasági élet minden megnyilatkozásából, teljesen önzetlenül és tántoríthatatlan lelkesedéssel kivészi részét és valóban szép eredményeket sikerül elérnie, amit a MAC-garden-partyt is bizonyítanak. — Hencz Kálmán kedves előfizetőnk családát nevével belügyminiszteri engedéllyel «Harasztia»-ra változtatta. — Oltványi Odónné kedves előfizetőnk Csizfördőből kerest fel üdvözlő soraival,

amit hálásan köszönünk és hasonlóval viszonzunk.

Hímen-hírek

Dr. Andor Endre ny. h. államtitkár és felesége szentmiklósi Nagy Ilonka leányát: Idát a krisztinavárosi plébániatemplomban oltárhoz vezette Szabó István okl. mérnök, tart. m. kir. honvédhadnagy. — Sámsondi és görgény-szentimrei Berzenczey Domokos műszaki főtanácsos, az Orsz. Középféltési Tanács tagja és Mihalkovich Margit leányát: Annát eljegyezte néh. borsodi és katymári dr. Latinovits Endre miniszterelnökségi nyug. min. tanácsos, felsőházi tag és Mader Flóra fia: Endre. — Bánokszentgyörgyi Szekeres Ilona és dr. Szekeres-Mágics Jenő örök hűséget esküdött a krisztinavárosi plébániatemplomban. — Mezey Katát Künszentmártonban eljegyezte Windisch István. — Bányai Teri gyékényesi kedves előfizetőnk a budajlaki r. k. templomban oltárhoz vezette Kraft Ferenc, Szolgaegyháza. — Fungáts Ilus kisteleki kedves előfizetőnknek örök hűséget esküdött Lukhaup Miklós dr., a kisteleki r. k. templomban. — Gallus Juliannát a jözséfvárosi Krisztus király-templomban oltárhoz vezette dr. Soós István. — Kovács Erzsébet (Aszód) és Zomborkulich János (Budapest) jegyesek. — Lóránt Ilonka és Blatniczky Pál miniszteri számvivő főtanácsos örök hűséget esküdtek a Deák-téri evangélikus templomban. — Szakács Ferencné szül. Magyary Józsiát a Vilma királynő-úti ref. templomban oltárhoz vezette Bárczay Ferenc Máv. tisztviselő. — Wolf Amália újdísgyőri kedves előfizetőnk eljegyezte Jusztly Gyula. — A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánságainkat küldjük.

Nyaralási hírek

Kedves előfizetőink közül Nemes Gyözöné Egerben, Oltványi Odónné Csizfördőn, H. Tedd Griffithné Szentesen, Szilágyi Lajosné Alsógödön, Kiss Béláné Roznaván, Györkös Jenőné Nagyrákoson, Funk Józsefné Nagymaroson, Urmenyi Istvánné Alsóörsön, Havassy Jenőné Gyömrő-tófürdőn, öz. Sztoliarik Ferencné Debrecenben, Schlegel Lőrincné Szekszárdon, Martinovits Ernőné Balatonfüreden, öz. Hausmanning Albertné Kőszegen, Turányi Gézőné Szatymazon. Rajner Aladárné Balatonfüreden, v. Náray Jenőné Barcsón, ifj. Krátly Ferencné Siófokon, öz. Berger Lajosné Hatvanban, Tóth Jánosné Újpesten, Neuner Mátysné Balatonszabadin, Solti Lászlóné Balatongyörökön, Molnár Istvánné Római-fürdőn, Jausz Lipótné Remetekertvároson, Benedikty Sándorné Balatonbogláron, Vadász Dánielné Alsógödön, Harsányi Lászlóné Balatonamárdin, Juharos Dezsóné Szegeden, Valnicsek Károlyné Vecsésen, Bene Erzsébet Nagycenken, Doroghy Julianna Balatonkarátján, Dévényi Lászlóné Hévízfürdőn, Borvendég Jánosné Ácson, Szakáll Béláné Csillaghegyen, Szende Ica Fonyódon, Karácsonyi Lászlóné Szentendrán, Szalay Mária Budakeszin, Kukuljevic Hermin

Keszthelyen, Vörös Jánosné Révfülöpön, dr. Hlatky Istvánné Semmeringen, dr. Borsay Sándorné Kiskőrösön, Csöz Zsuzska Fülöpszálláson, öz. Fekete Gézőné Budakeszin, v. Horváth Mártonné Hódoscsépányon, Szabó Imréné Agárdon, Borbély Dezsőné Balatonamárdin, Mészáros Jánosné Kelebián, Szabó Jánosné Tiroiban élvezi a nyaralás örömeit.

Egy kis természetrajz

Palika kérleli az apját, hogy meséljen neki valomit a holdról.

— A hold, — feleli a papa, — teljesen kihalt égitest... Nincs se levegője, se vize, se fája... Egyáltalán nincs rajta semmi értékes...

— Hát akkor a hold teljesen felesleges, — mondja Palika.

— Azt már én is mondtam... De hát hova menjen szegény?

Könyvekről

Felhívom a figyelmet Miskolczi Kálmán «Holdas esték» című értékes és finom novelláskötetére, amely Sátoraljaújhelyen jelent meg. Továbbá Barát Endre «Anteus dalol» című verseskönyvére, valamint a Dunántúli Koszoru című költemény-antológiára, amelyet Várkonyi-Vollán Ferenc állított össze és Szepremben jelent meg. Mindhárom kötet egyformán megérdemli a figyelmet és az érdeklődést. Miskolczi Kálmán valóban mestere a novelláírásnak, Barát Endre versei határozott értékek, és ugyanezt mondhatjuk a harmadik kötetéről is, amely valóban szép és nívós költemények gyűjteménye. Őszintén ajánlhatjuk.

In memoriam

Az őszinte részvét hangján, fájdalmas szívvel jelentjük, hogy lapunk régi hűséges előfizetője,

Dr. Tóth Lajosné
szül. Fibik Ilona

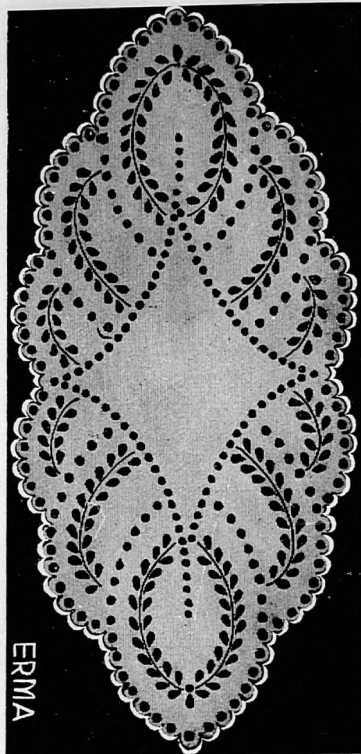
életének 39-ik évében rövid szenvedés után Budapesten elhunyt.

Őszinte részvétünk hervadhatatlan virágait küldjük a frissen hantolt sírba.

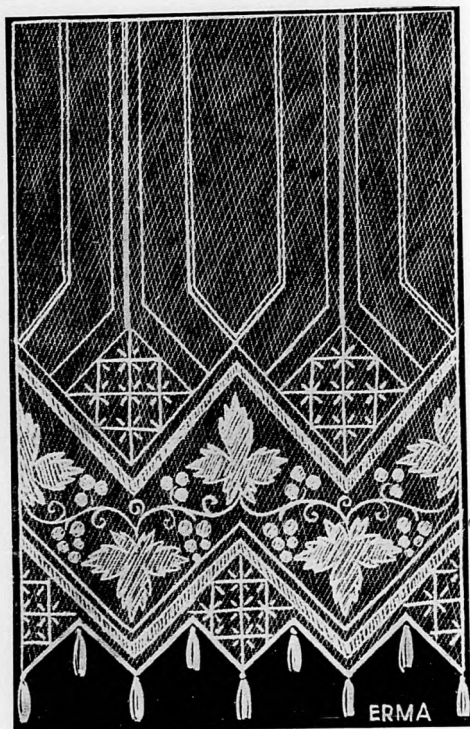

1. Gobelin asztalterítő. Wieg Testvérek terve. Előfestve, vagy előhúzva 100×100 cm. méretben Rubens kordovára 16 P. 110×110 cm. méretben festve 19 P. 150×150 cm. méretben festve 32 P. Előhúzva bármely méretben megrendelhető. Hozzávaló fonal a legolcsóbb napi áron kapható.

ERMA

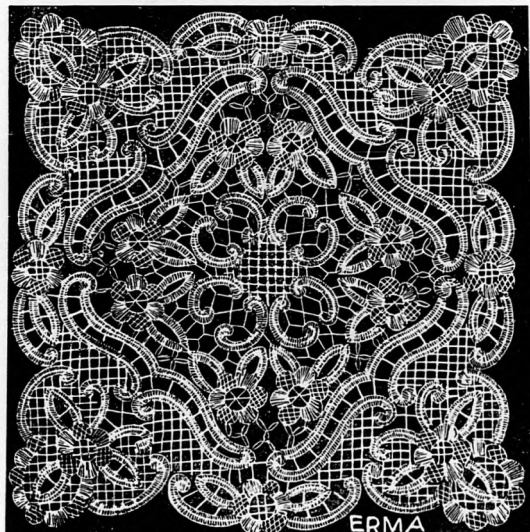
2. Madeira futó. ERMA terve. Mérete 60×120 cm. Balzsámfonra elrajzolva 3 P. Vásznonra elrajzolva 2.10 P. Szükséges hozzá cca 2 motring himzőfonál, ára 40 fillér. Szűrt sablonja 1.20 P. Rajzolása hozott anyagra 60 fillér.

ERMA

3. Tüllbefűzéses sztór. ERMA terve. Mérete 150×250 cm. Papír rajza eredeti nagyságban 4 P. Hozzá szükséges tüll és 30 deka perlefonál P 10.80.

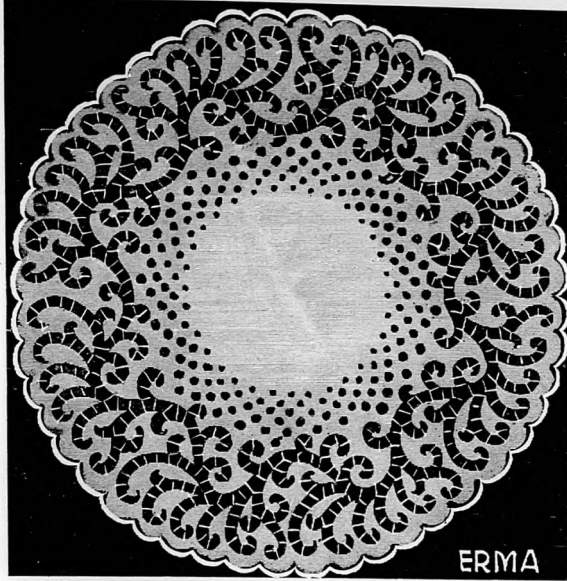
K
E
N
-
M
-
Z
K
A
R
A
J
N
A
-
K

ERMA

4. ERMA varrott klüniesipke-terítő, ERMA terve. Mérete 80×80 cm. Fél mintája vásznon elrajzolva 2 P. Hozzávaló összes bortní anyag körülbelül 10 P.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 fillér, rendelés alkalmával 50 fillér portódíj küldendő. ERMA kézimunkaház címe: Budapest, VIII., József-körút 11. WIEG TESTVÉREK kézimunkaház címe: Budapest, IV. ker., Deák Ferenc-utca 19. szám.

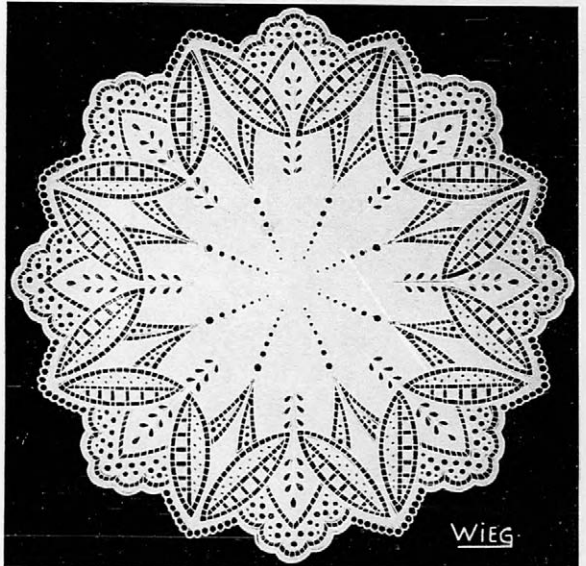
5. Angolmadeira miliő. ERMA terve. Mérete 80×80 cm. Batisztsiffonra rajzolva 2.20 P. Vásznonra előrajzolva 1.60 P. Himzőfonál motringja 40 fillér. Kell hozzá 2 motring. Szúrt sablonja 1.20 P. Előrajzolás díj hozott anyagra 60 fillér.

6. Perzsaszőnyeg Wieg Testvérek terve. Készíthető varrva, vagy szövve. A varrott szőnyeg alapja előfestve 80×120 méterben 11 P. 100×160 cm. méterben 17.68 P. Szövéshez a minta lap 25-49 felvetéssel, 80×120 cm. méterben 3 P. 100×160 cm. méterben 5 P. Hozzávalók, u. m. felvető, leszövő, leverővilla és perzsáonál a legolcsóbb napi árban kaphatók.

7. Tüllbehúzásos stór. Wieg Testvérek terve. A minta behúzású színes berl perfonállal készítenő, mely teljesen színtartó. Színezése következő: vil. terrakotta, olajzöld, sárga és barna. 150×260 cm. méterben előrajzolva drapériával és himzőfonállal együtt 27 P. Teljesen készen 60 P. Megrendelhető bármely méterben akár rajzolva, akár készen. Szúrt sablonja 5 P. Színezése változtatható bármilyen összeállításban. Az alapszövet mindig vastagszáú ekrü túll. A függöny alját és a drapériát díszítő rojt minden szélességben kapható.

8. Madeira miliő. Wieg Testvérek terve. Jó minőségű pamutvászonra előrajzolva 80×80 cm. méterben 2 P. Géppel hímzve 10 P. Szúrt sablonja 1.20 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fillér.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 fillér, rendelés alkalmával 50 fillér portódíj küldendő. ERMA kézimunkaház címe: Budapest, VIII., József-körút 11. WIEG TESTVÉREK kézimunkaház címe: Budapest, IV. ker., Deák Ferenc-utca 19. szám.

Amadeus Wolfgang álmélete

Regényes korrajz

I R T A : B A L A S S A I M R E

VII. FEJEZET.

Ütközben tudta meg Amadeus Wolfgang, hogy jóakaró barátja, Zsigmond herceg-érsek hirtelen meghalt. Helyét a gógos Colloredo Hieronymus gróf foglalta el, még pedig a salzburgiak nagy ijedelmére... Tél volt már, amikor Amadeus Wolfgang útrakelt a hegyeken át Salzburg felé. Forró emlékeket vitt magával a jégszakállas „gyorskocsin“, amely úgy cammogott a hóföregtetegben, mint a teknősbéka. Milánóban érte utol élete egyik legnagyobb sikere Amadeus Wolfgangot. Már a „Finta giardiniera“ bemutatója előtt kiállították a színház előcsarnokában legjobban sikerült képmását, amelyet a nagy római piktor, Pompeo Battoni festett. Nem volt újítás Amadeusnak, hogy őt lefestik: amerre csak járt olasz földön, a leghíresebb művészek versenyeztek ezért az örömet és minden valamire való város múzeumában maradt utána egy-egy arckép. A közönség napokon át bámulta a képet, a csodagyermekről beszéltek egész Milánóban, a bemutató előtti hangulat óráról órára izgalmasabb volt, de a hitetlenek voltak többségben. Mert az mégsem lehet, hogy tizennyéves gyermek operát írjon, még pedig jó operát. Sokan a gyűrűt gyanúsították, a gyűrűt, amelyet a balkezén visel a bambino... Bizonyos, hogy abban van a varázseje... Amadeus mosolygott és olasz földön nem húzta többé ujja a gyűrűt, amelyet kilenc éve kapott Mária Terézia császárnőől, Schönbrunnban.

A színházban megismétlődtek ugyanazok a gonosz ármánykodások, amelyek annyi keserűséget okoztak Amadeusnak Bécsben. Különösen egy d'Ettore nevezetű szopránénekes intrikált szenvedélyesen a gyermek ellen, akiről el sem képzelhető, hogy kislfiú és német létere jó operát, még pedig olasz operát írjon... Mikor azonban az első próbán az operatársulat végighallgatta Amadeust, aki zongorán játszotta el művét, a művészetért hevülő olasz szívekől kitört a szenvedélyes kiáltás:

— Evviva il maestro ...

A tomboló siker után mindenki pénzben üszött a milánói opera környékén. Még a hangjegymásoló is megszedte magát: őt teljes másolatot kellett készítenie a „Finta giardiniera“-ból: kettőt Bécsnek, egyet Lisszabonnak és egyet a pármái nagyhercegnőnek.

Velencén át indultak hazafele, mert Amadeus látni akarta a Piombit, ahonnan az a veszedelmes Casanova lovag megszökött. A gondoliere borzongva evezett végig velük a Canale Orfanón, az árvák csatornáján, amely fölött baljóslatúan ível át a Söhajok Hidja. Megmutatta a vasrácsos ablakot, amelyek mögött az ólomkamrák élőhalottjai senyednek.

Őszre járt már az idő, aranylágassá bővüldött át a Giardino Pubbico, a szép, nemes márványoszlopokat és a palazzók falát bíborvörös, kék és sárga levelek doge-palástja földte. De a nap még ingerkedve cirógatta az arcot és kegyes elnézéssel melengette a Rialton heverésző festőien piszkos lazzaronikat, szikráztatta a Ca'doro, a Loredan-palota, a Grimani-palazzo tündéri színeit, keccses formáit. A tenger vize is azürkék volt, mint az ég és tarka vitorlák ringottak a hátán: vízben rengő virágoskert... A Piazzettán egy rengőhasú törököt és két négert látott, bő bugyogókban, pompás selyem turbánban. Amadeus Wolfgang jól meg-

nézte mind e színeket és e furcsa, soha nem látott idegeneket, hogy a nagyhasú törökkel és a négerekkel nemsokára találkozunk a „Belmonte és Constanza“, majd a „Varázsfuvola“ színpadán...

A napsugár hamarosan kialudt a postakocsi fölött és Amadeus Wolfgang hazatérő útjára fehér hóalagút borult. A küllők zöreje nem hallatszott a vastag téli szőnyegen, elvárásolt batárban siklott tova Amadeus Wolfgang az erdei utakon. Innsbruckban már olyan türelmetlen volt, hogy az „Aranykakas“-fogadó előtt külön kocsit fogadtak és éjjel indultak neki az útnak. A lámpás keskeny ösvényt hasított az éjszaka fekete őserdejéből, e fehér ösvényen zuzmarás fák szakállas óriásai dobbantak elébük, hirtelen ugorva ki a sötétből, hogy pillanatok múlva elmerüljenek abban újra. Mintha tengerfenéken suhanna velük a álomhajó, óriási fehér korallok között...

Amadeus Wolfgang lovag számos aranydukkátokon és a dícsőségen kívül más heces

Kissé elkésett, de így is hasznos nyaralási tanácsok

1. Ne csinálj előzetes költségvetést. Úgyis a duplájára lesz szükséged, de nem fogod tudni, mire adtad ki.

2. Ne csináltass új ruhákat. Úgyis mindig egy- és ugyanaz a vászon, vagy másóruha lesz rajtad.

3. Ne mérgelődj azon, hogy kedves ismerőseid ugyanazon a helyen és ugyanabban a szállóban, egy évvel előbb, épp a fele összeget fizették. Ha hazaérsz, te is azt fogod mondani.

4. Ne bántson az, hogy nem olyan elegáns a nyaralóhely, mint amilyenek gondoltad. Vigasztaljon meg az a tudat, hogy ott nyaralsz — te!

5. Ne ócsárolj az ételeket. Úgyis eléggé meg fogsz hízni.

6. A vonaton utazó gyermekeket ne kínáld meg cukorral. Észre sem veszed és az egész család a nyakadba szakad, ami sokszor nagyon kellemetlen lehet.

7. Az esős napokat használd föl arra, hogy levelezőlapokat küldj ismerőseidnek, amikre azt írod, hogy ragyogóan szép az idő.

8. Ne mutogasd másoknak azokat a fényképeket, amiket útközben készítettél. Ne feledd el, hogy mások is tudnak fotografálni és visszaadják neked a kölcsönt.

9. Nyugodtan és bizalmasan vallasd ki a régebbi vendégeket, hová érdemes kirándulni. Hallgass a tanácsokra és szívleld meg tapasztalataikat, mert a túlságos eredetiség és az üdülés rovására megy.

10. Ütközben szerzett új ismerőseiddel ne közzöld a címedet és lakásodat. Kár a névjegyéidért. Ebben az életben úgysem fogtok többé találkozni.

11. Ha visszajöttél, senkinek ne meséld el, hogy milyen pompás és kedves helyet sikerült fölfedezned. Légy meggyőződve róla, hogy mindenki már régen ismeri.

12. És végül, ha véletlenül otthon mégis találkozol valamelyik úrral, akivel útközben ismerkedtél össze és aki akkor egy szép asszony társaságában volt: ne kérdezd meg tőle, hogy érzí magát a kedves neje önagysága? Légy nyugodt, hogy az a hölgy, akit te is megismertél, az illető úrnak nem a — felesége volt!

zsákmányt is vitt magával haza Salzburgba. A zsákmány Bimberl volt, a szürke kutya. Olyanfajta bundás jószág, amilyent még sohasem látott, sehol a világban. Az olaszok megbámúlták útközben a kutyát. „Biztosan valami idegen katonához hozta magával és attól kóborolt el” — mondták az idegen világból való kutyára. Bimberl egy őszi alkonyon került Amadeus Wolfgang útjába Piacenza mellett, kis útszéli fogadóban szálltak meg, ahol különösen sok volt a kutya. Amadeus a ház előtt nézte, amint a lovakat kifogják, mikor lompos, kiéhezett, szennyes kuvasz közeledett feléje. A többiek — a fogadós kutyái — észrevették a piszkos jövevényt, vad csaholással rontottak rá és el akarták marni. Bizonyosan azt üvöltötték körösből: „Nincsen szükség újabb szájra... megesszük mi is a maradékot a konyhán...” A szegény éhes kutya már majdnem elmenekült, de az éhség, e borzasztó hatalom, bátoriságot öntött belé. Kétségbeesetten nézett körül, hogy ki védelmezi meg őt saját faj-
tája ellen? Végre megpillantotta az embert: Amadeus Wolfgangot. Szomorúan bölcs, tapasztalt kutya-szeme megmérte őt és megítélte: „Ez nem lehet rossz fiú” — gondolta magában szegény kóbor kutya. Hasravágta hát magát és így, hasoncsúszva, lompos farkával a homokot söpörve közeledett Amadeus Wolfganghoz, mialatt megint szomorúsággal nézett föl rá... Maestrino megszánta a boldogtalant, szétütötte a kutyák között és a jövevényt a konyhába vitte, ahol külön fél zecchinot fizetett azért, hogy adjanak neki enni.

Amadeus Wolfgang azt hitte, hogy ezzel az ügy már el is van intézve. De a kutya másként gondolkodott. Éjszaka vad csaholás verte föl a fogadó vendégeit. Sorra nyíltak ki az ablakok, dühös és álmos arcok bámúltak ki rajtuk. Amadeus Wolfgang is kitekintett és látta, hogy a holdfényes kertben az ő jövevény-kutyája futkos föl-árá és csahol, mintha megveszett volna... Amadeus Wolfgang mingyárt megértette a kutyát: persze, szegény most meg akarja szolgálni a jó vacsorát... A kutya, amikor meglátta az ablakban Amadeust, kicsit abbahagyta az ugatást, duruzsoló, hízelgő morgással közeledett és a farkát csóválta, majd rövid szünet után ismét elkezdett ugatni, most már külön Amadeus Wolfgang tiszteletére.

Mintha azt akarta volna bebizonyítani, hogy milyen éber, milyen kötelességtudó, milyen használható kis kutya ő... Lám a többiek, ezek a kihízalt, megmosdatott, selymesszőrű kutyauraságok lustán hortyognak, eszük ágában nincs örízni a házat... Ezek a jóllakott, hivatalos kutyák... De ő — lám csak! — ébren van, vigyáz és ugat... Amadeus Wolfgang megértette a kutyabeszédet és másnap, amikor tovább indultak, magával vitte a szürke kutyát. A következő állomáson szépen megmosdatták, megnyírták. Akkor látta csak: milyen érdekes, soha nem látott, idegenfajta kutya. Amadeus Wolfgang nyakörvet vett neki és csörgőt, elnevezte Bimbernek és attól kezdve elválhatatlan barátok voltak. Innsbruckban egy gránatos-tiszt a fogadóban úgy vélekedett, hogy Bimberl magyar fajta kutya, ő látott ilyent hadnagy korában, Magyarországon... Bizonyosan katonára volt az előbbi gazdája, akit talán megöltek valami olasz osteriában...

Bimberl tehát nyugodalmatlan polgári álláshoz jutott: megmutatta, hogy mostoha, háborús időkben, mint az úrnak 1771-ik esztendeje, hogyan kell egy ügyes, okos, becsületes kutyának kenyérhez jutni...

Salzburg behavazott tetői alatt hetekig nem beszéltek másról, mint a kis hangversemesterről, aki az első vasárnapon aranyhimes lovagi öltözkében, karddal az oldalán jelent meg a misén. Kajetán fráter — szegény Kajetán sántított, mert podagrája volt — boldogan, könnyes szemmel nézte az ő kis játszópajtását, aki olyan sokra vitte. Legifjabb Scheibel Eligius, akiből közben rettentő hosszú kamaz lett, zavarában mélyen meghajolt egykori játszópajtása előtt és még Bergmayr keresztatyja fia is elfogódottan köszöntötte és nem merte neki többé azt mondani: „Hallod-e te, Wolfgang...”

De az új hercegek ömenciája, úgy látszik, semmibe sem vette a pápai lovak urat. Fagyos göggel fogadta a két Mozartot, sőt az idősebbikre még rá is rivallt a fia előtt: — Az állását nem adhatom vissza... Csavargó orgonistákra nincs szükségem. Leopold Mozart az ajkába harapott, Amadeus pedig sápadtan cibálta annak a kardnak az aranyos markolatát, amelyet a papától kapott. Vihar kavargott benne, nagy vihar. Meg volt rendülve, nem tudott magához térni, egész lényét megzavarta az új hercegek viselkedése. Dicsőség, kényeztetés volt eddig az osztályrésze és most ez a gőgös nagyúr mint cselédjével beszél vele és az apjával... Rang... hatalom... származás... ezek az idegen szók tántorogtak lelke ijedt csöndjében. Hát van rang nagyobb, mint amit az Isten ad, a szellem kincsével?

De az új hercegek ömenciája, úgy látszik, semmibe sem vette a pápai lovak urat. Fagyos göggel fogadta a két Mozartot, sőt az idősebbikre még rá is rivallt a fia előtt:

— Az állását nem adhatom vissza... Csavargó orgonistákra nincs szükségem. Leopold Mozart az ajkába harapott, Amadeus pedig sápadtan cibálta annak a kardnak az aranyos markolatát, amelyet a papától kapott. Vihar kavargott benne, nagy vihar. Meg volt rendülve, nem tudott magához térni, egész lényét megzavarta az új hercegek viselkedése. Dicsőség, kényeztetés volt eddig az osztályrésze és most ez a gőgös nagyúr mint cselédjével beszél vele és az apjával... Rang... hatalom... származás... ezek az idegen szók tántorogtak lelke ijedt csöndjében. Hát van rang nagyobb, mint amit az Isten ad, a szellem kincsével?

Ő áldott és termékeny magányosság!

Melyik az a fájdalom, amely bölcsés tesz bennünket? Néha azt gondolom: ha elszenvéjük a legfájdalmasabb halált és aztán mégis tovább élünk — akkor talán mégis bölcs ember lesz belőlünk.

Légy szerény a szerencsében, a szerencsétlenségben pedig büszke. Ha pedig megtanultad, hogy korlátlanul és minden mértéken felül megvesd az embereket — tanul meg azt is, hogy ez a megvetés részvétté alakuljon át.

Valaki egyszer megkért arra, hogy nyilatkozzam egy szellemóriáról. Egyetlen szóval feleltem: nem!... Mert a sxtusi kápolnában is csak hallgatni lehet, a természet csodálatos templomában pedig mindenki megnémul. A szívdobogástól.

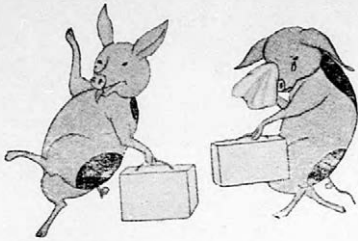
Abban a vendéglőben, ahol törzsvendég vagyok, egy öreg pincér szolgál ki engem. Hivatásában megöszült, alig áll már a lábain, szóval: hosszú-hosszú esztendőken keresztül, mindennap szakadatlanul futkározott, hogy másokat gyorsan kiszolgáljon. Ő kezeli a kulcsokat is, tehát ő az első, aki reggel bejön és az utolsó, aki este eltávozik. Még a szabad napjait is az üzletben tölti. Egyetlen dolog van, ami ezenkívül érdekli: a barométer, amelyről minden negyedórán leolvassa: — Ő milyen kár!... Esmi fog... Vagy:

— Milyen pompás! Ma napsütés lesz odakünn!... De ő maga soha nincs «odakünn», — sem esőben, sem napsütésben!

Erről az emberről egyszer egy regényt fogok írni...

Amikor egy író nem képes már «látni», nem is talál több érdekes témát a maga számára. Sok író művészi nagysága előtt azért állanak a kritikusok értetlenül, mert nem értik meg azt a kétségbeesett különbséget, ami a két fogalom között van, emberekről mesélni és minket, embereket igazán látni... H. B.

Fizikai meghatározások

1.

A levegő az élet fontos kelléke. Van azonban emberek, akik kizárólag — levegőből élnek és pedig egészen jól.

2.

A víz a szomjúság csillapítására és fürdésre egyaránt alkalmas. Sokan azonban inkább hajlandók a sárban fürdeni — másként: fetrengegni! — csakhogy ne kelljen vízzel csillapítani a szomjúságukat.

3.

A tűz az élet és a kulturális fejlődés lényege. Sokan azonban csak pusztításra használják fel, mert képtelenek volnának teremteni a segítségével.

4.

A föld testünk szülője és temetője. Együttal azonban örökösödési objektum is és mint ilyen, családi harcok, évtizedekig tartó pörösködések tárgya és gyilkosságok előidézője.

5.

A fény a szemünkbe hullott nap-sugár, amely széppé varázsolja a körülöttünk levő világot. Sok embert azonban meg is vakít és állandó sötétségbe burkolja életét.

Aforizmák az — utazásról

Az utazás nemcsak a térben, hanem az időben való helyzetváltoztatást is jelent. Ha Spanyolországba utazol: legalább száz évvel visszamegy az időben. Kínában a — középkorba kerülés. Ezzel szemben Chikágóban úgy érzed magad, mintha már a — XXI. században élnél.

*

Télen Egyiptomban, júniusban Párizsban: a fecskek és a snobok utazási programja.

*

Egy sorsjegy kevesebb meglepetést adhat, mint egy — vasúti jegy.

*

Az elutazás: pörnyérés a — megszokottság ellen.

*

A filozófusok szerint a nevetéshez az szükséges, hogy olyan dolgokat hasonlítsunk össze, amelyek semmiféle összefüggésben nincsenek egymással. Ez az alapja az elutazók boldog mosolyának is. Mert az utazás nem más, mint olyan eltávolzás, ahol állandóan kötelesek vagyunk olyan dolgokat hasonlítani össze, amelyek a legcsekélyebb összefüggésben sincsenek egymással.

Eddig még senki sem mondta meg neki, hogy... hogy ő csak... Senki: Mária Terézia sem, II. József, III. György angol király, XIV. Kelemen pápa sem. Senki... Ezek mind jók voltak vele... Ő nem is érezte, hogy ezek másfajta emberek, mint ő... És nem mondta neki a bajor választó, sem a pfalzi örgróf... Csak most... Csak itthon, Salzburgban... És ez fáj... Nagyon fáj... Amadeus Wolfgang hangversenymester derűs fehér homlokán néhány múlt perere megjelent egy komoly, komor kis ránc...

Sokat dolgozott a télen: megírta a hercegérsek számára az „Il sogno del Scipione” című ünnepi játékot, amely majd tavasszal kerül színre a Mirabell-parkban és nyomban utána a „De venerabili” litániát. Írt egy Regina coelit és négy kis szimfóniát. A fantasztikus termékenység közben alig beszélt mással, mint mamával és Nanerrel. Mozart Marianna már nagy lány volt: sugár, szökehajú és kékszemu... Udvarlók jártak utána és Amadeus Wolfgang szomorúan ébredt rá, hogy milyen messze vannak már ők ketten egymástól.

És édesanyját is más szemmel nézte, mint évekkel ezelőtt. Csak most vette észre: öreg asszony lett az édesanyja. Ráncos, petyhüdt az arca, a járása nehéze... Mikor még egészen kislány volt, mama volt a világ legszebb asszonya... Az ő számára bizonyos... És most öreg asszony... Öreg... Miért öregszik meg az ember édesanyja?... Vagy miért nem tesz Isten csodát, hogyha mindenki más számára meg is öregszik, a mi szemünkben fiatal maradjon és szép mindörökké... Amadeus Wolfgang keserves sirással borult rá Anna Mária mama köszvénytől görbe ujjaira, a munkában meghervadt kézre és szenvedélyes csókokkal borította el azt. Szegény, egyszerű lélek, Mozart Anna Mária nem értette, miért sír a fia? Vigasztalni próbált, kérdezgette, faggatta és amikor látta, hogy Amadeus egyre hevesebben sír, ő is sírva fakadt. Attól kezdve együtt zokogtak. Mozart mama nem tudta, hogy istenáldotta fia most öt siratja, az édesanyját siratja el, aki így megöregedett. És akit ő most még jobban, sokkal jobban szeret...

Februárban bevetődött az udvari apotékába, hogy gyantát vegyen a „vajhegedű” számára, amelyet Schachtner úr, az udvari trombitás kölcsönadott neki. Schachtner úr ugyanis lelkiismeretfurdalást érzett, hogy új családi gondjai miatt elhanyagolja ifjú barátját. Maga helyett elküldte hát neki a hegedűt, amelynek húrjain oly puhán siklott a vonó, mintha vajból lett volna az egész. Schachtner úr, az agglégényből lett ifjú férj és apa jól tudta, hogy Amadeus Wolfgangot ezzel a hegedűvel joidőre kiegyeszteli.

Az apotékában újra megbámult mindent: a rég nem látott edényeket, a furcsa görög és latin fölírásokkal, a kabbalista ábrákat a falon, az alacsony bolthajtásról lógó kitömött szalamandert, a mozsarakat, a lombikokat, a szüette faragott állványokat, az üveg alá préselt csodálatos növényeket. De legjobban egy piroscharisnyás, fekete bársonykabátos, furcsa öreg ember tetszett neki, aki otthonosan sürgött-forgott a nehéz szagoktól terhes patikában. Ódivatú, foszladozó allonge-paróka volt a fején, amit már a legöregebb emberek sem viselnek és feketekeretes pápaszemét egészen az orra hegyéig tolt le. Az orra hegyét csak képletesen kell érteni, mert ennek az orrnak egyáltalán nem volt hegye. Ez az orr külön világ volt, ez az orr külön lélekzett, beszélt, élte a maga életét, függetlenül a puffadt, ráncos, sápadt arctól. Vörös volt, óriási pirított burgonyának látszott, amelyből egymás után tolakodtak ki apró újburgonyák. Ezeknek a fiók-bíbirécskóknak is megvolt a maguk termése: macskabajuszhoz hasonló szörpamacosok táncoltak rajtuk. A pápaszem nyerge szilárdan megült e hegyek és völgyek között, amelyek nem engedték, hogy leessen. De ami a legkülönösebb volt, e kíváncsian kotyelve aggastyán arcából ragogó, fiatal sugárú, fekete szem bámult bele a lágba...

— Nem ismeri Bartholomeus doktort? — kérdezte a kötényes gyógyszerészesség. — Tavaly költözött a városba. Orvos! De — tette hozzá sügva — alchimista is... Mágus... Varázsló... Érdemes volna megnézni egyszer a műhelyét. Ott lakik a Salzach túlsó partján, abban a házban, ahol a nagy Paracelsus lakott egykor...

Amadeus Wolfgang zsebébe tette a gyantát, de mielőtt kiment volna az udvari apotékából, jól megnézte Bartholomeus doktort, akivel találkozni fogunk még — ha a Párizsban sakkkozó Beaumarchais író is úgy akarja — a „Figaró házasságá”-ban... Nem fog nagyon megváltozni a neve sem: csak olaszosan írják majd Bartolónak...

A salzburgi tél végétől kezdve egyébként Louise von Mölk kisasszony társaságában várta a tavaszt Amadeus Wolfgang Mozart. E finom úrihölgy Marianna Mozart barátnője volt és nagyon szerette a muzsikát. Hosszú téli esteken cembalon kísérte Amadeus játékát, aki mostanában különösen szerette Telemann, Rameau, Couperin és Boccherini műveit játszani, a néhez héthúrú hangszeren, a viola di gambán. Szépek voltak a zenélő téli esték a von Mölk-ház kék szalónjában, a csipkefüggönyök mö-

Maki, a cserfakoszorúval díszített bridszbajnok (L. Wood rajza a «The Sketch»-ből)

Schönbrunnra gondolt, átsuhan emlékezetének mosolygó kis alakja, hogy Amadeus Wolfgang a boldogság é reménykedő perceiben is elboruljon és fölsóhajtson, csak egy elszuhanó pillanatra...

Napnyugtakor kezdődött az előadás a kerti színpadon. Amadeus Wolfgang maga vezényelte a kis vonós zenekart. A szereplők olyan kecsesek voltak, mintha nem is élnének, hanem a szász választófejedelem meissenai porcellángyárából kerültek volna ki. Lengedeztek és tipegtek, lejtettek és énekeltek, selypítettek és sóhajtoztak... A nézőközönség is olyan, mint a szereplők: erlagadóan kecses, rokokó virágoskert, selymek és női arcok, színek és illatok, a nyírott fák sötétzöld képrámájában, az alkonyodó parkban, Mozart kecses muzsikájában elmerengve.

A nyírott bokrok között váratlanul megszólalt egy madárka. Nyilván a véleményét közölte csupán erről az emberi csicsergésről. De a másik bokorból feleletet kapott és alig múlt el egy perc, már különböző madárvélemények trilláztak, szökdécseltek, nyelveltek a kerti színpad fölött. Egy fülemüle-szólista azután nagyon nekidúrta magát és ugyancsak beleénekelte az előadásba. Gyönyörű trilláival, ezüst csattatásával szegyenbe akarta hozni az énekeseket, akik szerinte és a többi madárkritikus szerint oly ügyefogyottan utánozták az utólérhetetlenül szépséges madárhangot... Colloredo Hieronymus őhercegsége, — aki aranyos karosszékben trónolt, mindenkitől külön, ridég magányban, a színpaddal szemben, — rosszalóan nézett a bokrok közé, szúrós, kis zöldesszürke szemével, amelyet a salzburgiak különösképpen ki nem állhattak. De a madarak nem törődtek őhercegsége szúrós szemével és zavartalanul tovább énekeltek. Amadeus Wolfgang félig megfordult és amikor észrevette a bosszúságát hercegi gazdájá előkelően halovány márvány-arcán, belemosolygott csipkés gallérjába. Már nem törődött vele, hogy éppen az ő operájába énekelnek bele e hivatlan kis csőrös énekesek. Jólesett sokszor megbántott szívének, hogy e tollas művészek és művésznők semmiképpen sem engedelmessékednek őeminenciájá tekintélyének...

Besötétedett, a hold ezüstmaszkja megjelent a fák sötét koronája fölött, zöldeskék derengést záporozva széjjel az égbolton. A kerti ünnepély vendégei szerteszéledtek a nyírott bokrok sűrűjében, ahonnan halk nevetés, asszonyi gerlebűgás hangzott néha a magányosan bolygó Amadeus Wolfgang felé.

Amadeus Wolfgang ábrándozott...

A nagy kerti tisztáson ült egy kópodan, amely fölött nádsípon éneklő faun mohos szobra állt. Milyen titokzatosak az ilyen fehér szobrok, éjszaka, holdfényben... A fáknak is különös az árnyékuk. Nappal észre sem veszi az ember, de most: az egyik óriás szörnynek látszik, a másik rózsét cipelő, görnyedt öregnek, a harmadik hajladozó, krinolinosa, hölgynek... A nagy gyes tisztás egyik fele a holdfény ezüst-záporában ragyogott, másik fele mély fekete árnyékba borult. Szeszélyes, sötét erdőkoszorú ölelte körül ezt a gyönyörű színpadot és a messzeségben, a zöldeskék éjszakai ég ezüstöt szóró izzásában, a titokzatos és ábrándos kép fölé rajzolódott sötétben, keményen, éles körvonallakkal a Hohen Salzburg bástyája. „Színpad... színpad... — suttogta Amadeus Wolfgang... — opera...”

Megdörzsölte a szemét. Káprázik?... Ó, bizonyosan túlsoká nézett a holdba, az babonázta meg a pilláit annyira, hogy erdei tündéreket lát, amint a fák sűrűjéből az ezüstgyepre lejtének. Anyagtalanul libegve lejtik az álom-ballettet é holdsgyárból szőtt tündéralakok és a közepén, a szeretebbet Titániák és Oberonok között, a

A homlok ráncai, amik — elkerülhetők

Tessék elhinni, hogy a homlok ráncai nem az öregedés jelei, hanem csupán rossz szokások következményei.

Az új női divat ismét szabadabbá tette a homlokot, az új frizurák és az új kalapok nem takarják el: az arcápolásra tehát új hivatás vár.

A szép homlok két legfontosabb kelte és következménye: hogy fényes és fehér legyen.

Könnyen elérhető ez: naponként néhány percig tartó masszázssal, amely úgy történik, hogy először a homlok közepétől a szélek felé, aztán az orrtól a haj felé masszírozzuk a homlok bőrét.

Kitűnő háziszser: a tojásfehérje, amellyel hetenként kétszer bekenjük a homlokot, a lehetőséghez képest rá hagyjuk száradni, azután langyos vízzel lemossuk.

Ha azt akarjuk, hogy nagyon szép legyen a homlokunk, vagy a már csúnyuló homlokot meg akarjuk szépíteni: gumiszalagot kötünk rá. A gumiszalag alá azonban semmiféle krém nem kerül. Ezt a szalagot a homlokunk kifeszítve hagyjuk egy-két órán keresztül, de csupán akkor, amikor pihenünk, írunk, vagy olvassunk.

Természetes, hogy még nagyon sokféle szépítőszert van. De minden kozmetikumnál fontosabb és eredményesebb: ha felhagyunk az úgynevezett grímázzokkal!

Aki azt kívánja, hogy szép maradjon a homloka: ne akarjon olyannak látszani, mintha mély gondolatokba merült volna, miközben a homlokát keserves ráncokba gyűrögeti.

A legfőbb elv és legjobb tanács tehát ez: homlokunkat ne dobjuk szabad préadul temperamentumunk túltengésének!

AMERIKA GÖRBETÜKRE

A férj «kincsem»-nek nevezi feleségét, a feleség pedig «kincstár»-ának a férjét.

A házasság nagyjelentőségű dolog: nem szabadna hiányozni egyetlen család életéből sem.

A jazz addig fog élni, amíg az emberek a lábukkal hallgatnak, a szellemük helyett.

Tudni akarod, hogy milyen az unalmas és élvezhetetlen ember? — Az, aki valóban megmondja, hogyan érzi magát, ha ezt kérdezed tőle.

Egy sanfranciscói kávéházban olvasható:

— Nagyon jól tudjuk, hogy az Ön által kiállított csekk kitűnő, de ne vegye rossz néven, hogy a bankot nem tartjuk megbízhatónak!

A férjed az a férfi, aki egy egész életen keresztül az oldalad mellett van, de akit egész könnyen megtakaríthatnál volna, ha nem mégy hozzá feleségül.

Az asszonyok épp olyan jól meg tudják őrizni a titkot, mint a férfiak, csak éppen semmi szükségét nem érzik ennek.

A hölgy: olyan asszony, aki mindig a másokra emlékszik és soha nem leledkezik meg sajátmagáról.

hold ezüstudvarában csodálatos leányka táncol, kereng, mámorosan, szédülten, a holdfényes májusi éjszaka önkívületében.

— Louise! — buggyant ki Amadeus szájából az ámulat és rohant, rohant a fiú, keresztül a gyepen, kitérve karral, szomjasan, mint az éhes faun, hogy elfogja az ingerkedve tovalibbenő nimfát... A nimfa menekült, szinte repült a harmatos fű fölött. A harmat gyémántseppjei jobban csillogtak, ahol fehér lába tovarebbent a fák sűrűje felé. Eltűnt, majd újra meglebent fehéren, az ezüst sápadt fényében... Amadeus mint lihegő vad törtetett utána fákon, bokrokon keresztül és a kerti padnál érte utól, a faun rejtelmesen mosolygó szobra alatt. Szilaj mozdulattal kapta el a derekát, hogy magához szorítsa és nem csodálkozott, hogy nem álom, hogy e mámorosan keringő, e holdfényből font leányka, park sűrűjének édes nimfája, aki-nek ezüst hajpalástja ziláltan bomlik le most karcsú bokájáig, édes valóság...

A kerti ünnep után való délben Nannerl így szólt az ebédnél Amadeushoz: — Kívánj szerencsét von Mölk kisasszonynak... Eljegyezte magát.

Amadeus Wolfgang letette a kanalat, arcát elhagyta a vér. De összeszorította az ajkát és nem szólt egy szót sem. Nem ordított fel: „Hogyan?... Hát ez is... Hát ez is lehet?...” Nem... Csak a szeme, a szeme kiáltotta, a szeme volt olyan ijesztő, hogy Nannerl rémülten hajolt közel hozzá:

— Nem is vagy kíváncsi — kérdezte —, hogy... kivel?

— Nem — felelte kurtán és szárazon Amadeus Wolfgang —, különben is: Münchenbe kell utaznom. Hiszen tudod, a választófejedelem... Maximilián... És Amadeus Wolfgang, aki nem akart szerencsét kívánni von Mölk kisasszonynak, másnap reggel útra kelt München felé.

(Folytatjuk)

Apróságok a nagyvilágból

Varsóban történt az alábbi, részint tragikus, részint mulatságos eset. A lengyel fővárosban ugyanis a közbiztonság terén nem a legrózsásabb állapotok uralkodnak, úgy, hogy vígan működnek a betörőbandák, amelyek hol itt, hol ott ütik fel a fejüket. Egy alkalommal Schwarzenberg posztókereskedő raktárában akartak látogatást tenni. Hogy céljukat elérjék, meghúzódtak a raktárhelyiség alatti pincében, amikor már minden elcsendesedett, megkezdtek a pinceboltokat átfúrását. A munka kitűnően sikerült és a betörők néhány óra múlva már érezték, hogy a fúró hegye átért a falon. A biztonság kedvéért azonban még néhány forgást végeztek a fúróval, amikor hirtelen éles sikoltás verte fel az éj csendjét. Összeszaladt a ház népe és a betörőknek menekülniök kellett.

Mi történt?... A raktárra külön erre a célra alkalmazott éjjeli őr vigyázott. A kérdéses éjjelen a derek embert az elfogyasztott pálínkamennyiség után elnyomta az álom. Leült a fal tövében a földre. Nem törődött a fúró esikorgásával, a zajjal, tovább aludta az igazak álmát, mindaddig, amíg a fúró hegye nála alkalmatlan helyre nem ért...

Igy hiúsított meg Varsóban egy alvó éjjeliőr egy betörést.

Angliában egy ezred zenekara nemrégiben versenyfutást rendezett. Különös feltétele volt a küzdelemnek: a versenyzőknek futás közben állandóan trombitálniök kellett. — Ugyancsak Angliában rekordot állítottak fel a harangozásban. A győztes kilenc óra negyvennyolc percig győzte szakadatlanul a harangozást. — Amerikában egy kávéháztulajdonos a női alkalmazottaival rendezett versenyfutást. A lányoknak verseny közben teli teacésészét kellett maguk előtt vinni. — A lóversenyek mintájára az amerikai Madisonban liba-derbyt rendeztek. Előkelő nők zsinórra fűzték libájukat és így futtatták őket. A jelentés elhallgatja, hogy melyik liba volt a leggyorsabb, bizonyára azért, mert a — gazdájuknak névén kellene megemlíteni a győztest.

Charles Hands-nek, a szellemességéről híres újságírónak egyizben olyan látogatója volt, akit bőbeszédűsége miatt nem tudott magáról lerázni, pedig már únta, hogy folyton a különböző bajairól beszélt. Végre is az álmatlanságát hozta szóba a kellemes vendég, aki amiatt panaszkodott, hogy semmiféle orvososság sem segít rajta.

— Megpróbálta már egyszer, hogy sajátmagának beszéljen? — kérdezte a legnagyobb közönnyel az író.

A válasz meglepő volt. A vendég tovább beszélt.

Mongolországban, a Góbi-sivatagon járt egy tudományos expedíció, Andrew amerikai tudós vezetésével. Tízezeréves leletekre akadtak. Ebből az következik, hogy ez a földrész már akkor termőföld volt, amikor Európa és Amerika ki sem emelkedett a tenger vízből. A bibliai Paradicsom tehát itt lehetett.

Házi kozmetika

Kozmetikai műtétek Amerikában

Írta: dr. Földes Miklósné

Amerika a nagy lehetőségek és szerteleltetések hazája. A nagy hódolat, mely a nőt az Újvilágban körülveszi és amely lábaihoz rak minden értéket és kincset, óriási arányúvá fejlesztette a kozmetikát és a szépségápolószerek fogyasztását is. Az amerikai nő, miközben minden pályán teljes egyenjogúsággal állja a versenyt a küzdő férfivel, nem felejtkezik meg arról az előnyről sem, melyet számára a női szépség és az ápoltság jelent.

Miközben Európában szerte csendben és diszkréten folynak szanatóriumokban és szakorvosok magánrendelőiben azok a plasztikai műtétek, melyek a külsőt megváltoztatni és az egyént megszépíteni hivatottak, az alatt Amerikában ezek a sebészkozmetikai műtétek külsőségei más tempóban mutatkoznak. Az Újvilágban minden megmozdulás mögött ott a szédítő, amerikai méretű reklám. Tehát a plasztikai műtéteket is a raffináltabbaknál raffináltabb reklámtárgyak népszerűsítik.

A legnépszerűbbek természetesen az úgynevezett ráncalanító, fiatalító műtétek.

Az utolsó hónapok reklámlágere egy ilyen arcszépítő műtét volt, mely ötszáztagú nézőközönség előtt zajlott le. A sebész a műtétet egy hangversenyterem színpadán végezte. A leírás szerint egy fiatal állás nélküli elarusítónő volt a szépülő alany, kinek arckarakterét kellett az operálókés segítségével megváltoztatni. Dacára, hogy a műtét ideje alatt a hangulat emelésére a teremben diszkrét tánczenekar játszott, a nézők közül sokan eláultak.

Természetesen a sikeresen megoperált fiatal hölgyet pár nap múlva gyógyultan viszontláthatta a publikum teljes szépségében egy szépségápoló-intézet bemutatóján.

Az amerikai alvilág figyelmét sem kerülhették el ezek az arcot elváltoztató egyszerű műtétek. Egyik-másik megtévedt szakember segítségével sikerült ezeket a műtéteket azok javára felhasználni, kik arcuk maradandó elváltoztatásával igyekeztek bűnözésük következményeit elkerülni. Akadt egy Horrock nevű sebész, aki rablógyilkosokat és kisvaszárkat operált meg ily módon. Letartóztatása után bevallotta, hogy válogatott páciensekért 5—20.000 dolláros honoráriumokat ért el és a legtöbb páciensének sikerült a rendőrség számára teljesen felismerhetetlenné válni.

KOZMETIKAI ÜZENETEK

«Ilonka.» A testén lévő foltos anyajegyeket diatermiás kezeléssel kell végleg megszüntetni. Idősebb korban e foltos leges képződmények elfajulhatnak.

Művészies munka! Olcsó ár!

BAY

kézimunkaszalon

Budapest, IX., Üllői-ut 55, földemelet 4.

MEZ

hímző

selymes, rugalmas, színtartó

Az öregedés filozófiája

Az emberek nagy része sok mindent megtanul, de a legkevésbé tanulja meg azt, hogy a természet törvényeit kellő méltósággal tudja elviselni. Sőt éppen azok, akik nagyon jól tudják, hogy mindaz, ami történik: természeti törvényszerűség, hogy hiába zárkóznak be önzésük és önámításuk csigaházába, hasztalan akarják a törvényszerűség börtönének falait ledönteni, hiába zúgolódnak a sors csapásai ellen, — éppen ezek döbbenek meg akkor, ha őket éri el a végzet (ami nem más, mint törvényszerűség) keze, míg mások filozófikus nyugalommal, saját magukat megnyugtató és vigasztaló tanácsal fogadják a természet megváltoztatlan eseményeit.

Gyermekkorunktól kezdve nem szoktunk hozzá bennünket, hogy azt, ami megtörtént: kikerülhetetlennek tekintjük. Ebben rejlik a gyermekkori és ifjúkori nevelés legnagyobb hibája. Már a gyermekszobában nem volna szabad soha elhangzani a „ha” kezdetű és „volna”-val folytatott és csak gyengeségünket eláruló mondatoknak. Ebből a két szóból származik haszontalan önáltatásunk és a későbbi életünknek meddően folytatódó önkínzása.

Aki gyermekeit korán leszoktatja a „ha” és „volna” önmagát menteni akaró használatáról, az megtette már az első lépést abban az irányban, hogy erős, a saját lábán megállni tudó és a valóságban élő embert neveljen. „Igy cselekedtem, de többé nem cselekszem így!” — mennyivel bölcsőbb és okosabb öngigazolás.

— Ne nézz hátra, hanem mindig előre! — ennek kell lennie minden gyermeknevelés főelvének. Sokkal nagyobb ellenállóképességgel fognak rendelkezni és sokkal

könnyebben fognak elviselni mindent azok, akik gyermekkoruktól kezdve hozzászoktak ahhoz, hogy a megtörtént dolgokat ilyen módon tökéletesen lezárják és ledobják magukról.

És ez a gyilkos „ha” és „volna” még az öregkorban is mennyire érezteti hatását! Nyugodjunk bele a megöregedésbe: ez az öregégség legnagobb és legszebb életbölcsesége. Mindent könnyebb elviselni, ha büszkén és öntudatosan viseljük. Még a guillotine-halált is könnyebbé tudta tenni a büszke öntudat.

Az öregedés nem ellenség, amellyel szemben fegyvertelenek vagyunk. Az öregedés — és ezt ne felejtjük el soha: — mi magunk vagyunk. Az öregedés a mi legtisztább én-ünk, amely már felemelkedett az élet csúcására. Az élet minden eseménye kétféleképpen hat reánk. Vagy úgy, hogy mint uralkodó, vagy úgy, hogy mint rab-szolga állunk vele szemben. Életünk nem más, mint én-ünk tükré, tehát: mi magunk.

Aki büszke öntudattal tud megöregedni, csak azt bizonyította be, hogy igazán ura a saját életének is. Nem szabad halálos szomorúsággal fogadni a megöregedést; csak azért, mert véletlenül éppen rólunk van szó. Ne boruljunk le zokogva a saját, képzeletünkben megásott sírunk elé és ne zokogjunk önmagunk felett.

Ezért a pénzért mosolyogva is fogadhatjuk és büszke öntudattal. Még hasznunk is lehet belőle, mert szép és derűs lesz öregkorunk.

„OfMarpax” drótszörű foxterrier kennekben néhány kiváló fiatal foxterrier eladó. Budakeszi út 5/d. Telefon: 14-7-72.

H A Z T A R T A S

Erős húsleves. Vegyünk egy szép darab fartót, amennyire szükségünk van, hozzá keresztelcsontot, kevés májat, borjúcsontokat és egy tyúkot. Ezeket tegyük föl vízzel főni és másfél óráig lassan főzzük. Ekkor beleadjuk a hus mennyiségéhez szükséges zöldséget (sárgarépát, petrezselymet, cellert, hagymát, kevés fokhagymát, kalarábét, kelkáposztát, borsot, burgonyát, kis gyömbért és sót), ezekkel együtt fedő alatt addig főzzük, míg a hús megpuhul. Ha a hús puha, elhúzzuk a tűzről, egy evőkanál hidegvizet öntünk bele, hogy gyorsan lezálljon. Ezután tisztá edénybe leszűrjük s akár tésztát főzünk bele, akár üresen csészékben adjuk fei.

Hüsterkeres (előétel). Hat tojás sárgáját 6 evőkanál liszttel elkavarunk, 6 kanál tejfelt, kevés sőt és 6 tojás fehérjét habbá verve, hozzáadjuk. Ezt felényire megsütjük, párolt vagdalt hússal megtöltjük, összegegyöljük és tálalásig sütőben hagyjuk.

Töltött paprika. A tölteni való paprikát megmossuk, szárát le vesszük, tetejét levágjuk, belső részét kivesszük, megmossuk, forró vízzel leforrasszuk. Vegyesen borjú- és sertéshúst megdaralunk, sóval, borsal, egyharmadrész rizzsel összevegyítjük és ezzel a paprikát megtöltjük, lábosba tesszük, felöntjük vízzel és főni tesszük. Mikor félig megfőtt, áttört paradicsomot öntünk rá és teljesen megfőzzük. Mikor megfőtt, ízlés szerint sózzuk és cukorozzuk a levét. Tejfőlösen tálaljuk.

Borjúszület fasizrova. Fialat borjúhúst finoman összevágunk, kerék szeleteket formálunk belőle, megsózzuk, zsemlyemorszával meghintjük mindkét oldalán és a kés lapjával elsimítjuk, forró zsírban kiszűjük és burgonyapéppel szegélyezzük.

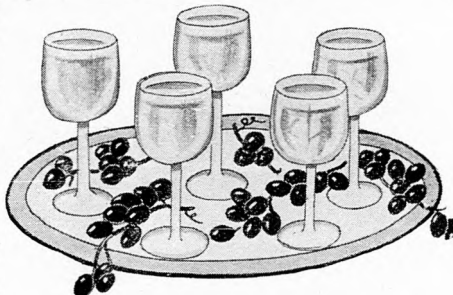
Csirke paradicsommal. Hat érett paradicsomot egy fej vöröshagymával és kevés vízzel puhára főzzük, szitán áttörjük. Két husos csirkét ezalatt zsírban megpárolunk petrezselyemzöldjével s mikor a hús puha, meghintjük két kanál liszttel, a paradicsomlevét ráöntjük, felforraltjuk, megsózzuk, kissé cukorozzuk és tejfőlözve tálaljuk.

Gombászelet. Egy szép vesepecsenyét megtisztítunk, megsózzuk, borsoljuk, olajjal megkenjük és állni hagyjuk. Kevés vajban és tejfőlben champignont, apróra vágott zöldpetrezselymet, hagymát jól megpárolunk. Sót, borsot, tejfölt teszünk bele, azután a vesepecsenyét 5 percre forró zsírban sütjük, állandóan forgatjuk, pergamentpapírra ráteszük a vesepecsenyét s a gombát rákenjük, összegegyöljük és megsütjük. Vajban, zöld-

petrezselyemmel sült burgonyát adunk hozzá.

Ökörfark savanyúan. Az ökörfarkot megmossuk, izekre vágjuk, ecetes sósvízben, melybe hagymát, babért, borsot tetünk puhára főzzük. Barna rántást készítünk, felfőzzük, átszűrjük, beletesszük az ökörfarkot, bőven tejfelt és kissé felforraltjuk. Makarónit adunk mellé.

Cukros saláta. A salátát megtisztítjuk, ha kisebb, egészben hagyjuk, ha nagyobb, cikkekre vágjuk és tálba rakjuk. Készítünk egy edényben ecetes vagy citromos vizet, megsózzuk, jól megcukorozzuk, többször a salátára öntjük, ismét letöltjük. Mikor utoljára töltjük rá, finom cukorporral meghintjük a salátát és keménytojással díszítjük.

Hűsítő izléses szeretőzása, időszerű gyümölcselel

Vöröskáposzta. A káposztát megtisztítjuk, megmossuk, meggyaluljuk, megsózzuk, negyedóra múlva kinyomjuk és forró zsírba tesszük, pici vizet öntve alá, fedő alatt puhára pároljuk. Ha a káposzta jól megpuhult, megcukorozzuk, kissé savanyítjuk ecettel, jól tejfőlözük. Aki szereti, köménymagot is tehet bele.

Csirke karfiollal. Apró, húsos csirkét veszünk, megtisztítjuk, izekre vágjuk és sósvízben megfőzzük. A karfiolt megtisztítjuk, négybe vágjuk és sósvízben külön megfőzzük. Egy edénybe teszünk egy kanál írósvajtot, adunk bele két kanál liszttel, finomra vágott zöldpetrezselymet, levessel feleresztjük és főni hagyjuk. A megfőtt csirkét, karfiolt beletesszük, kevés tejfölt is adunk bele, még egyszer felforraltjuk s tálaláskor a csirke tejéjére helyezzük a karfiolt.

Kappan mártással. A megtisztított és megmossott kappant besózzuk, teszünk egy lábosba szalonnaszeleteket és rá különféle zöldséget darabokra vágva, ráhelyezük a kappant és másfél óráig párolni hagyjuk, öntünk rá kevés vizet, mikor megpuhult, a kappant kivesszük, zsírját leszedjük, készítsünk egy kevés barna rántást s eresszük fel a kappan levélét. Tegyük belé kevés citromlevet és kaprit, ezzel együtt jól felforraltjuk. Tálaláskor a kappant tálra helyezzük, a mártást ráöntjük.

Libaprólek gombával. A megtisztított apróleket sós vízben petrezselyemmel megfőzzük. Ekkor veszünk 10 darab gombát, megtisztítjuk, jól kimossuk és zsírban, petrezselyemzöldjével megpároljuk. Hintünk rá két kanál liszttel, húsleveset öntünk rá, az apróleket beletesszük, elfőzzük.

Receptek

Líner-tészta. 25 deka vajot vagy zsirt, 15 deka cukrot, 1 tojást, 50 deka lisztet, 1/8, vagy 1/4 liter tejet, amennyit kíván, félcsomag sütőport összegyúrunk. Tetszés szerinti formákat készítünk, tetejét tojással megkenjük és törött dióval meghintjük.

Wolff Antalné

Mignon. 15 deka porcukrot, 10 deka reszelt csokoládét, 10 deka darált diót, egy kevés citromhéjat, egy egész tojást, 2 kávéskanal rumot tálban jól összekeverünk és diónagyágú gömböket formálunk belőle. Csokoládédarába forgatjuk, ha megszáradt, mignonpapírra tesszük.

Diótorta mokkakrémmel. 25 deka cukrot 8 tojás sárgájával félóráig keverünk, majd 8 tojás fehérjének a habját és 25 deka darált diót keverünk bele. Vajjal kikent és lisztezett formába öntjük a masszát. Egy óráig közepes tűznél sütjük. Töltelék: 10 deka cukrot két egész tojással rántásvastagra főzünk, tűzről levéve, folyton kavargatjuk, míg teljesen kihűl. Egy külön tálba 17 deka vajot félrúdd reszelt vaniliával jól kikeverünk. 1 1/2 deci jó erős kávét 5 deka cukorral felére elfőzzük, ha kihűlt, az egész masszát összekeverjük s a tortát 2-3 részre vágva, megtöltjük vele és dauált dióval behintjük.

Wolff Antalné

Mogyoróstorta. Hét tojás fehérjének habját 20 deka cukorral, 18 deka darált mogyoróval elkeverjük. Vajpapirosos tepslébe öntjük, szép sárgára megsütjük. Töltelék: 30 deka porcukrot, 7 tojás sárgáját 1 deci tejjel hidegen fél szál vaniliával elkeverünk, azután folytonos keverés mellett tűznél rántásvastagra főzzük. Külön tálban 20 deka vajot elkeverünk s a félig kihűlt masszához öntjük. A tortát megtöltjük, bevonjuk, tetejét vágott mandulával díszítjük.

Wolff Antalné

Tejfölös lepények. Közönséges desztós tésztát készítenk, jól megkelesztjük, újjnyira kisodorjuk és sütőpléhrre tesszük. Töltelék: egy mély tálban habarjunk el 12 tojás sárgáját, 3 kanál finom lisztet, 2 maroknyi friss túrót, kevés sőt, 7 deci jó tejfölt s rákenve ezt a lepényre, egyenletesen süssük meg. Ha a tészta rögig sült, olvastott vajjal hintünk meg és a tésztát süssük ki.

Pintér Károlyné

Kirántott meggy, vagy szilva. 10 szem meggyet száránál összekötünk egy csomóba és boros tésztába mártjuk és forró zsírban hirtelen kiszűjük. Tálra rakjuk, fahéjas cukorral meghintjük. Minden szemlyre két csomó cseresznyét számítunk. Boros tészta: egy pohár borba keverünk 3 tojást, 4 kanál lisztet, 2 kanál cukrot és jól elkeverjük. A tésztát valamivel sűrűbbre készítenk, mint a palacsintátésztát szoktuk. A szép, nagy érett szilvákat meghámozzuk, magvát kiszedjük, helyébe egy-egy szem héjazott mandulát teszünk. Öt szemet egy vékony fára, vagy tü segélyével cernára fűzünk s a boros tésztába mártjuk, forró zsírban pirosra süt-

Szönyegjavítás,

tisztítás művészi esen és jutányosan. Adás, vétel és csere.

Ráday-utca 8. I. 8.

jük, mikor kiszedtük belőle, fahéjas cukorral hintjük meg. **Kubini Mártóné Barackbóle.** Egy fél kiló kajszinbarackot lehámozunk, a gyümölcsöt szeletekre vágjuk, cukorra rétegezve tálba tesszük, kevés fehér bort öntünk rá és egy napig jól lefödve állni hagyjuk. Azután tálba tesszük, ízlés szerint cukrozott 2 liter fehér bort öntünk rá s mivel nem eléggé aromás, 2 pohár likőrt is adunk bele, 2 üveg pezsgőt pedig a felszolgálás alkalmával öntünk bele. Ugyanígy minden gyümölcsből készíthetünk bólet.

Tejfelkrém. Fél liter sűrű, édes, friss tejfölt vagy tehéntúrót fél liter édes tejszínlel elkeverünk, szitán áttörjük és hozzáadunk 15 deka vaniliás porcukrot, 1 pohárka konyakot, vagy rumot, habverővel jól elkeverjük, amíg habos lesz. Ekkor üvegtálba töltjük és pár órára jégre állítjuk. Piskólat adunk hozzá.

Bolgár-torta. Öt tojás sárgáját, 2 egész tojást, 11 deka cukrot jó habosra kavarrunk, 6 deka kakaót 5 deka olvasztott friss vajjal elkeverve hozzáadunk, azután a 5 tojás kemény habját, 5 deka örölt diót, 3 deka prézlit és 5 deka lisztet a habbal együtt könnyedén belekeverünk, közepes tűznél megsütjük. Mikor kihült, három lapra vágjuk ésogyorókrémmel megtöltjük. Krém: 2 tojás fehérjét 10 deka cukorral habosra verünk, hozzáadjuk a 12 deka habosra vert vajhoz és még 10 deka örölt diót, vagy magyort adunk bele és egy kis vaniliaport. Az egész tortát csokoládémázzal vonjuk be.

Dr. Kiss Gézáné

B e f ő z é s

Cukros befőttek készítése. Négy deci vízből és 1 kg cukorból sűrű szirupot főzünk, beletesszünk 1 kg gyümölcsöt és erős főzéssel főzzük, míg üveges lesz. Lehámozzuk. Ha kihült, üvegekbe tesszük, tetejére szalicilt teszünk és légmentesen elzárjuk. Így készítjük a magolt meggyet, magolt szomot, málnát, ribizlit, szedret, Gözölni nem kell. Ha idővel a gyümölcs megcukrosodna, egy vízzel félig telt edénybe állítjuk, a vizet felmelegítjük s mikor a cukor felolvad, kivesszük.

Gyümölcskoesonya. Bármilyen gyümölcsöt megmosva, cserépfazékba tesszük és annyi vizet öntünk rá, hogy éppen följérje. Felfőzzük, majd másnapig állni hagyjuk. Akkor átszűrjük, úgy, hogy egy kis asztalkát felfordítunk, a négy lábára ráköltünk egy fehér ruhát, edényt teszünk alája és a gyümölcslevet ráöntjük a ruhára és a tisztá lé lecspege. Egy liter léhez 1 kg cukrot vesszünk, főni tesszük, ha felfőtt, még egy negyedórát főzzük. Ízesíteni lehet citromlével, vagy vaniliával.

Dzsem. Bármely gyümölcsöt vehetünk hozzá. 2 pohár gyümölcshöz vesszünk egy pohár vizet és 2 pohár porcukrot. Az egészet rétegesen lerakjuk egy kis üstbe s ha néhány percig főtt, beledünk egy fél citrom levét és felretesszük. Mikor kihült, üvegekbe rakjuk, jól bekötve kifőzzük.

Gyümölszekek készítésének új módja. Egy kg áttört gyümölcsöt és 1 kg porcukrot

teljes óráig tűzön keverjük s mikor felforrót, utána még 15 percig főni hagyjuk. Forró üvegekbe töltjük s úgy hagyjuk, míg behörödzik. Légmentesen leköttjük.

Sárgadinnye-befőtt. Keménybélű sárgadinnyét vesszünk, felvágva meszes vízbe tesszük, egy óráig hagyjuk benne, azután tiszta vízben megmossuk, szitán lecsergatjuk. Szirupot főzünk, ½ kg cukorhoz ¼ kg dinnyét számítunk és ¼ órát főzzük a szirupban. A dinnyét kiszedjük, üvegekbe rakjuk, a levét még egy párszor felfőzzük, forró ráöntjük, ha kihült, tetejére szalicilt teszünk és kigőzöljük.

Sóska télire. A megtisztított, megmosott sósákat apróra vágjuk, zsírban kissé pároljuk, üvegekbe gyümöszőljük úgy, hogy a zsír ellepje és lekötve elteszük.

Paprika télire. A paprikát megmosva, egészben hagyjuk. Ecetes felforralt vízbe kevés sót, szemes borst, szalicilt teszünk, mikor kihült, az üvegekbe rakott paprikára töltjük. Pár napig nem köttük be s ha fogyott a leve, utána öntünk. Azután köttük be.

Zöldbab paradicsommal. A megtisztított, kettétört zöldbabot sós vízben megfőzzük, ahogy szoktuk. Üvegekbe öntjük, áttört paradicsommal feltöltjük és kigőzöljük.

A nő szépségét jelenti

D'ORSAY-puder, neve Dandy

D'ORSAY-parfóm földöntúli

D'ORSAY-kölni diszkrét uri

Minden szép nő vágya, álma:

MILORD,
az új illat, márka!

Mindenütt kapható

Mit főzzenek?

Július 1. Vasárnap: Ragouleves, kacsapescenye sültburgonyával, kovászos uborkával, főtt kukorica, vajkrém torta. **Vacsora:** Hideg sült uborkasalátával, sajt, gyümölcs.

Július 2. Hétfő: Húsleves májgaluskával, főtt hús ribizlimártással, burgonyakrokkettel, főtt kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Kirántott borjúvelő burgonyapürével, uborkasalátával, gyümölcs.

Július 3. Kedd: Paradicsomleves vajgaluskával, zöldbabfőzeléssel, borjúnatur-szelet, meggyesrétes. **Vacsora:** Rostélyos hirtelen sültve, szeletekben sült burgonyakörítéssel, gyümölcs.

Július 4. Szerda: Kalarábéleves, töltött paprika, főtt kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Rizsás aprólék kovászos uborkával, gyümölcs.

Július 5. Csütörtök: Póréleves, rántott csirke tökfőzeléssel, rizsfelfújt. **Vacsora:** Hideg hús egresmártással, sajt.

Július 6. Péntek: Tejleves reszelt tésztaival, turógombóc, főtt kukorica. **Vacsora:** Fogás burgonyával sültve, gyümölcs.

Július 7. Szombat: Zöld borsóleves, sodrott hús párolt karottával, burgonyás tészta. **Vacsora:** Gomba tojással, uborkasalátával, gyümölcs.

Július 8. Vasárnap: Barnaleves, sertéscomb egybesültve piros káposztakörítés-

Olvasóink figyelmébe ajánljuk az

OPERA

ZONGORATERMET.

hol tisztviselők ELOLEG NÉLKÜL a legesekélyebb részlete is vásárolhatnak el-örendő ZONGORÁKAT, PIANÓKAT határozott pengé-6161. Budapest, VII. ker., Klauzál-utca 35.

sel, kakaószelet, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg sült kovászos uborkával, tészta, gyümölcs.

Július 9. Hétfő: Almaleves, borjúpörkölt galuskával, turólepény. **Vacsora:** Vaj, szardínia, tejberizs csokoládéval.

Július 10. Kedd: Kőménymaglevés, töltött paprika, sajtosmetélt. **Vacsora:** Pirított borjúmáj burgonyakörítéssel, uborkasalátával, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Július 1. Vasárnap: Húsleves csigatésztaival, főtt hús almamártással, rántott csirke salátával, püspökkenyér. **Vacsora:** Délről csirke, uborkasalátával, gyümölcs.

Július 2. Hétfő: Bableves tejfelesen, darakoch. **Vacsora:** Bab hidegen, turó, vaj, gyümölcs.

Július 3. Kedd: Töltött kalarábéleves, lekváros derelye, gyümölcs. **Vacsora:** Aludttej, vaj, sajt, gyümölcs

Július 4. Szerda: Reszeltleves, lecsó virslivel, palacsinta. **Vacsora:** Pirított borjúmáj uborkával, gyümölcs.

Július 5. Csütörtök: Húsleves gerstlivel, savanyítva és tejföllel, főtt hús meggy-mártással. **Vacsora:** Tokányi marhahúsból burgonyával és uborkával, gyümölcs.

Július 6. Péntek: Savanyú tojásleves, halpaprikás, turógombóc. **Vacsora:** Tojásrántotta uborkasalátával, gyümölcs.

Július 7. Szombat: Gulyásleves, fasirozott burgonyakörítéssel és salátával. **Vacsora:** Velő kirántva, salátával, gyümölcs.

Július 8. Vasárnap: Ribizilleves, rostélyos burgonyával és uborkával, meggyeslepény. **Vacsora:** Délről sült, uborkával, tészta, gyümölcs.

Július 9. Hétfő: Kőménymaglevés, szilvágombóc. **Vacsora:** Vaj, sajt, retek, gyümölcs.

Július 10. Kedd: Bableves tejfölösen, borsostokány. **Vacsora:** Rakott burgonya salátával, gyümölcs.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim közül ki tudna Bécében, vagy környékén olyan úri családot ajánlani, ahol a jövő iskolai évre 16 éves, szolid, kedves modorú leányo-

K É S Z I T S E

K É Z I M U N K Á I T

P Á R K A

védjegyjé fonalakkal

Minőségben utólérhetetlen

3

előnye van Önnek, ha butorszükségletét MÜLLER BUTORGYÁRban szerzi be. Elgondolás szerinti berendezést kap, jót és megbízható jutányosan. Ujpest, Erzsébet-utca 8. Telefon: 95-0 95.

Calderoni és Társa látszerészek

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesz, fényképezési készletek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

Telefon: 81-1-48

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

mat csereként, vagy fizető vendégül elhelyezhetem. Esetleg negyedik gimnazista leányommal együtt, külön szobában 1—2 középiskolás leánnyal gondos felügyelet mellett otthont nyújtanék villában, villanyosnál. Részben ételmiszterrel is fizethető. Leveleket „Otthon” jellegre kiadóba kérek.

Tízéves, első gimnazista kis unokahugomat július—augusztus hónapra szeretném elhelyezni úgy, hogy a francia nyelvben gyakorolhassa magát. Kedves olvasótársnőim közül ki tudna ajánlani külföldön, esetleg belföldön olyan szolid, megbízható úri családot, vagy intézetet, hol kishugom a két hónapot hasznosan tölthetné el. Szíves választ kér előre is hálás köszönettel öv. Bognár Lajosné, Győr. Pénzügyigazgatóság.

Kedves olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, 11 éves leánykamat, ki állandóan fizületi betegségben szenved s az orvosi kezelés eddig nem használt, hogyan tudnám meggyógyítani. Ha valaki tanácsával segíthet, kérem, ne mulassza el megtenni. Egy édesanyának szereznek vele nagy boldogságot. Hálás köszönettel

K. Gyuláné.

Kedves olvasótársnőmet kérem, szíveskedjenek megküldeni a M. U. L. útján a „Firenzei nyár”, „Miért nem mosolyog ma is felém”, „Kislány, bocsássá meg nekem”, és „Maga már nem nekem való” c. dalok szövegét. Előre is hálás köszönetét és üdvözlését küldi K. Gy.

Olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, hogy tehető el gyümölcs mézzel cukor helyett? Ugyanis hallottam, hogy befőtlet lehet mézzel eltenni, de az eltevés módját nem ismerem. Nagyon hálás volnék, ha valaki kedves volna felvilágosítással segítségemre lenni. Várom hálás értesítéseteket. Hálás köszönettel Z. Sámuelné.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlhatna üdülésre alkalmas helyet Parád-fürdőn r. kat. családnál, hat heti üdülésre. Legfontosabb, hogy pormentes, tiszta levegőjű hely legyen. Igényem: bútorozott külön szoba, fürdőszoba használatlalt és koszt. Lehetőleg fiatalasszony, vagy leány legyen a családban. Július 15-ére volna a lakásra szükség. Ár feltüntetésével kérem kimerítő felvilágosítást. Szíves értesítést köszönettel kéri: Farkas Antalné, Magyarbányhegyes.

Üzenetek

Uj érdeklődő. Nagyon sajnáljuk, hogy levélére a jún. 10. számban technikai okokból nem válaszolhattunk és az adott rövid idő alatt jövőben sem válaszolhatnánk. Levélben tájékoztattuk volna, de nem tehetjük, mert lakhelyét nem tüntette fel és mivel több hasonneví előfizetőnk van különböző helyeken, nem küldhetjük el válaszunkat. Ha esetleg később kapná, ne neheztesen reánk, igazán nem tehetünk róla, hogy nem kaphatta meg időben. 1. Ez évi ajándékunk egy gobelin dívánpárna penelop anyagra előfestve, melyhez 8 motring gyapjúfonalat is adunk. Ezen ajándék az edékes évi előfizetési díj befizetése után esedékes, vagy akkor, ha 24 P teljes összegében be lett fizetve. 2. Az az előfizetőnk, aki ajánlotta lapunkat, a félévi előfizetési díj befizetése után részeseül ajándékban. Szíveskedjék közölni az illető nevét és pontos lakcímét s ha a most is előfizetője lapunknak s ha a félévi előfizetés megtörtént, az ajándékot, mely lehet egy nagyon szép mintájú burett terítő, vagy értékes könyv, azonnal megküldjük. Az ajándékért jelentkezniök kell. 3. Estéli esküvőre a frakk az előírtas öltöny nemcsak a vőlegény, hanem a többi urak részére is. A menyasszonyt oltárhoz vezetheti legközelebbi férfi hozzátartozója, pl. édesatyja, fiú testvére. 4. A koszorúslányok ruhája nagyon szép és hatásos a rózsaszínű transparent anyagból, melyet a téli szezonban báli ruhának is használhat. A jún. 1. számban 58112. sz. modell ajánlhatjuk, mely fiatalos is és diszkrét is. 5. Az esküvői vacsora menüjét alábbiakban állítottuk össze: Bulyon csészékben üresen, kanál nélkül. Töltött pástétomocskák, vagy főtt hal hidegen majonéz mártással. Szárnyasok különféle-képpen elkészítve vegyes körítésekkel, salátákkal, uborkával, kompóttal. Torták. Fagyalt, vagy parfé. Gyümölcsök, sajt, feketekávé, borok. Vacsora előtt sör. 6. Levélére, ha kifejezetten kívánja, levélben is válaszolunk, de figyelmeztetjük, hogy lakhelyét szíveskedjék megírni, hogy ne ismétlődjen meg a mostani eset. Bizosít-

HÖLGYEKNEK

Háromnegyedes

lenvászon-kabát fehér ----- 18.—

Háromnegyedes

marocaine és flamisol-kabát 23.—

Szövetkabát

nyerszínű mosható ----- 25.—

Esőköpeny

angol fazonban övvel ----- 12.50

Sport- és utiruhák, kosztűmök, délutáni ruhák készen és mérték után.

Kovácsévics Milenka

IV., Petőfi Sándor-utca 3.

demény biztosabb módja a postai kézbesítésnek, mert ha elvesz, ami rendkívül ritka eset, a posta elég értéket térít meg érte. Válaszra azonban senkit nem lehet kényszeríteni, ha az illető nem akar válaszolni. Levélért nem haragszunk, azonban bánt, hogy hiába várta válaszunkat, nem juttathattuk el előbb. Szív. üdv. Szerk.

Tanítónő. A svábbogar kipusztításának igen hatásos módja egy tálba sört önteni és elhelyezni a konyhában. A villanyleol-tása után a bogarak belemásznak és többé nem tudnak kijönni belőle. Azonkívül tessék drogériából úgynevezett „zöld port” venni és ezt a fal körül elhintoni úgy azonban, hogy más állat, vagy gyerek ne férjen hozzá, mert ártalmas. Ez is hatásosan pusztítja ezeket a kellemetlen bogarakat. Szív. üdv. Szerk.

Kézimunkaanyag vásárlásánál a mai viszonyok mellett az ár kérdésére is tekintettel kell lennünk. A külföldi fonalak rendkívül drágák, azonban minőségben semmivel sem jobbák, mint a nagyatádi Mez gyártmányok. Minden háziasszony helyesen cselekszik tehát, ha csakis Mez gyártmányú himző és horgolófonalat vásárol, mert sajátmagának takarékoskodik és a belföldi munkás megélhetéséhez hozzájárul.

Aki mer, az nyer. Megkapott írása és még sem találtam meg benne az életet, emberi

jük, senkire sem leszünk tekintettel és legőszintebben megírjuk a magunk véleményét. Szíveskedjék válaszbellyeget mellékelni leveléhez. 7. A levéi — nincs kizárva hogy elvesztett. Erről azonban teljes bizonyossággal meggyőződhet, ha a feladóvevény alapján megreklamálja. A reklamáció alapján azt is megtudhatja, hogy ki vette át s ha esetleg elvesztett volna, az is megtudható. Egy éven belül reklamálható az ajánlott levél s ha elvesztett, 55 pengőt térít vissza a posta. Az ajánlott levél feladási szelvényével a feladási postahivatalnál reklamálhatja meg, amiről írásbeli elismerényt kap. Az ajánlott kül-

Tartós hullám cspj nélkül!
Törökletes! Gyors! Tartós! Piedl Kornél női fodrász
Budapest 17. Váci utca 10. (udvarban)

Leányának gyakorlati nevelését

dr. Fűster Bulyovszky-utcai leánynevelő intézet igazgatója (Bentlakók, bejárók.) Titkárnő-képzés (egyéves, nyilv. jog). Ruhá- és modelltervezés. Ruhavarrás, szabás. Idegen nyelvek. Tökeletes továbbképzés. Zene. Sportok. Prospektus. Budapest, VI., Bulyovszky-u. 10. Tel. 156-93.

sorsokat emberfeletlenül érző és érzékeltető művészt, aki önmagából szakított ki át-érezve mondanivalóját. Bravúros stílus-készsége előtt azonban nem hallgathatjuk el elismerésünket. Sziv. üdv. Szerk.

Könnycsok között. Lelek pártfogója vagyok mindennek, ami érték, főként szellemi érték. Örömmel élvezem a lélek színpompás új virágait. A kevésbé szépek, kevésbé illatosak mellett is megállok és megcsodálom egyszerűségüket, primitív-ségüket, tetszeni, illatozni vágyásukat. Így vagyok a gondolatokkal, a lélek eme ezerszínű virágaival is. Az én számomra nem létezik olyan rossz frás, amelyben valami szépséget ne tudnék felfedezni. Minden szépséget, jósgót kereső kifejezést ezerszeresen nagyítva verődik vissza bennem. Sajnos, ez csak a magam érzése, a másokkal szemben vállalt felelősség határt von az elragadtatás zabolátlansága elé és meg kell hajolnom a kritikus objektív vélemény előtt. A kritikus ezáltal sem fogadhatta el sem az „Álom”-ról, sem az „Élet”-ről írt költeményét.

Sziv. üdv. Szerk.

B. Erzsébet. Első, aki brids-üdvét nyitva reklamál. Ha több oldalról fut be hasonló kívánság, nem zárkozunk el ilyen — tőlünk azonban idegen — rejtvények közlésétől. Sziv. üdv. Szerk.

Vidék. Zeneműve megjelentetésének részünkről nincs akadálya, mivel zene-kritikusunk elfogadásra ajánlotta. Az a kérdés, hogy a megjelentetésén járó költségek viselésére hajlandó-e, mivel azt kottáiraival le kell előbb rendezni íratni és a leírt példányról kislét készíttetni. A zenemű terjedelmének megfelelő kislét kb. 30 pengőbe kerül, a kotta leírása pedig 6 P. Természetesen Ön saját maga elkészítheti a kislét, úgyszintén a kottát is. Ahhoz azonban ragaszkodunk, hogy precíz kottáiról készítse el a kotta lemásolását, mert a forma szépségére is súlyt helyezünk. Sziv. üdv. Szerk.

E néhány kedves sort, melyben igaz örömmünk telt, szeretettel őrizzuk meg: „Szív-ből köszönöm a szép ajándékot. Nagyon örültem neki. Igen szép és izlées. Megemlíteni szeretném azt is, hogy a M. U. L.-t igazán végtelenül szeretem. Én mindig csak német folyóiratokat olvasok, de mióta a M. U. L.-t megismertem (t. i. az első magyar folyóirat, mely engem megkapott) mondhatom, hogy egy nívón tartom bármely legjobb német folyóirattal. Maradok hálás olvasója, Jóbné.” Nagyon köszönjük Nagyságos asszonyunk lapunkhoz való szeretetét és kedves, elismerő sorait.

Sziv. üdv. Szerk.

Hivatásos kozmetikusnőket és kozmetikus asszisztensnőket legmodernebb alapon képez JUNO kozmetikai intézete, Rákóczi-út 6. A Pannoniával szemben a M. U. L. előfűzetői tandíjkezdményben részesülnek.

A szülők ezrei tesznek bizonyosságot arról, hogy az ország egyik legjobb lánynevelő intézete a budapesti Bulyovszky-utcai in-

tézet, hol úrileányok gyakorlati nevelése biztosítva van. Felvételek bentlakók és bejárók. Olvasóink kérjenek részletes prospektust: Bulyovszky-u. 10. sz.

TISZTELETTTEL ÉRTESETJÜK KEDVES ELŐFIZETŐINKET, hogy ajándékaink elkészítéséhez szükséges muliné anyagot, valamint az ideai gobelinpárnához szükséges gyapjufonalat gyári áron szerezhetik be kiadóhivatalunk útján. A muliné ára motringonként 10 fillér, a gyapjufonal ára motringonként 7 fill. A múlt évi burett terítő ajándékunkhoz 16 motring muliné szükséges, ha szálöltéssel lesz készítve ha azonban a virágok laposhimzéssel töltenek ki, úgy 28 motring muliné kell. Tehát előbbi esetben 1.60 P és 20 fill. portódíj, utóbbi esetben 2.80 és 20 fill. portódíj küldendő. Kaphatók még kiadóhivatalunk útján a régi párna ajándékunkhoz való muliné színek is, szintén motringonként 10 filléres áron. E párnához még 15 motring muliné szükséges. Ennek árába beklüdüdő tehát 1.50 és 20 fill. portódíj. Ugyancsak kapható még a gobelin retikül ajándékunk elkészítéséhez való anyag is. Ehhez 14 motring mulinéra van szükség, melynek ára 1.40 és 20 fill. portódíj. Az elküldés gyorsasága és munkánk megkönnyítése céljából kívánatos, hogy a muliné ára a portódíjjal együtt levélben, postabélyegeken küldessék be, aminek ellenében a megnevezett ajándékunkhoz való anyagot postafordultával továbbítjuk kedves előfizetőink címére.

Teljes tisztelettel a kiadóhivatal.

Érzékeny, fájós lábakra

Készíttek orvosok által elismert új találmányú prima varrott gyógycipőket lúdtalp-, fagyás-, izadási-, tyukszem-, bórke-ményedések ellen, garancia mellett a legújabb fazonban és színben 30 pengőtől. Készíték és raktáron tartok lúdtalp- és gyógy-betétet. Ingyen látvilágítás.

NYÁR JÁNOS

Gyógycipők egyedüli készítője. BUDAPEST, VI. KER., SZONDY-UTCA 25. SZÁM. Kérjen ismertetőt. — TELEFON: 29-7-90.

Árváska. Nincs más megoldás, mint hogy szülei lépjenek közbe és kezdézzék meg az illetőt, hogy nyilatkozzon, komoly a szándéka, elveszti-e feleségül, vagy legyen vége a komédiáznak és ne foglaljon le egy tizenhétéves leányt magának, ha nem akar nőszülni. Szép a szerelem, de nem helyeslehetjük, hogy a harmincéves éves udvarló ambicionálja, hogy ő tanítsa meg magát csókolni, kislány. A ritkuló jelentkezéseiből mi is arra következtetünk, amit barátnője sügött meg magának s éppen ezért halaszthatatlanul szükséges, hogy a további „tanulás” — míg nem késő — beszüntetessék és az utóól számonkérés-sék jövője, sorsa, amit ő kezdett formálni a maga ízlésére. Tudnia kell azonban,

SCHMOLL PASTA

MAGYAR GYÁRTMÁNY

hogy nagy megdöbbenést követett el, mikor hajlott kérésre teljesítésére. De még nem késő visszahátrálni és szüleinek mindent elmondani, hogy ők álljanak elébe és vonják felelősségre. Minden szív-fájdalom nélkül adhatja át őt szülei bíráskodásának s felelősség nélkül meg kell nyugodjon az ő ítéletükben, mert a gyerek senkihez sem állhat oly közel, mint szüleihez, akik vele örülnek, ha örül és vele sírnak, ha sír. Valószínűnek látszik, hogy úriember az illető, aki nem követ, nem követhet el inkorrektséget és éppen nem magával szemben, akit ő tanított meg a szerelemre. Nem mentés, hogy fiatal még a házasságra. Ez nem zárja ki, hogy szüleitől megkérje a kezét s ha valóban csak ez az ok, ami igen tiszteltemlő, — ha igaz — az eljegyzést meghatározhatják, ami lekötöttséget jelent mindkettőjükre, de egyben eloszlatja a kételeyeit és megnyugtatja szándéka becsületességéről, komolyságáról, amit már-már veszedelmesen inogni érez. Mindaddig, míg ezen kérdésre nem ad minden kétséget eloszlató feleletet, feltevése döntően esik latba. Ne halassa tisztán a szívet szorongató kérdést, mert felemészt önmagát az örökösen vajdó kérdések elintézetlenségével. Kérjük, fogadja meg, hogy a további találkozásokat, csókolódzásokat beszünteti, míg nincs elintézve az ígért teljesedés. Amint hivatalosan menyaszonya lesz, nem tiltjuk el, hogy szerelmüket élvezze, ami aranykorszaka lesz további életüknek. Kíváncsian várjuk értesítését, hova fejlődik e túlságosan regényesen indult ismeretség. Az életben kívánjuk a happyendes befejezéseket. Any-nyi sok könnyet láttunk, annyian a hullását fogtuk fel, hogy már vagyunk mosolygó, boldog arcok után. Ezeket a kényszer inkognitóban jelentkező bánatokat, fájdalmatok szívünk szerint szeretnénk mind boldogságra átváltani és le-leplezni azt, aki megöli az érzések leg-csodálatosabbikának. Itt van az elérhető-

KERTI BUTOR

Matracos ágy 25.— HAIDEKKER VIII., Dillő-út 40/73

Lohr Mária

(Kronfusz)

Vegytisztító - kelmejestő

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross ucca 85. szám

ség világában és egyesek a saját hibájuk által olyan messzire vetődnek tőle, mintha ez volna a céljuk és nem az, hogy elérjék, megtartsák. Megható, ahogy gyerekleány létre bánatos komolysággal néz szét maga körül és ébredező tudással, de félig öntudatlanul, táguló szemekkel keres határt a meddig lehet kérdés tisztázására. Most ért el ahhoz a határhoz, amelyen túl az élet művészeté válik s ha nem tud művésze lenni, elbukik s örök koldusként kullog a mások boldogsága árnyéka mellett. Nem így gondolta, nem ezt akarja, úgy-e? Vissza kell tehát térni az elindulóhoz, hogy újból kezdje előlről. Ma még nem késő, de ki tudja, holnap nem lenne-e az. Forró szíve körül a kétkezes hideg áramlata kering s még gyerekszemének kétségbeeséssel küzködő könnyeit letörülni igyekszünk, kibontakozni látjuk az ígért szívárványát, melyen magának is át kell jutnia, ha meghallgatja tanácsunkat. Szív. üdv. Szerk.

„Dalkedvelő” jelígre küldöm a kért dalt:

Te loptad ki a kacagást a szememből,
Délihábos tündérmesét a lelkemből.
Te loptad el mind egy szálíg
A lelkemből azt a sok virágot.
Összetörted, meggyötörted körülöttem az
egész világot.

Temiattd búsak az én éjszakáim.
Temiattd szomorúak a nótiám.
Elraboltál mindent tőlem
Mindazt, ami a lelkemben égett,
Mégsem tudlak elfeledni, mégsem tudlak
megátkozni téged.

Szív. üdv. Becske Andorné

Vilinek küldöm Murgács Kálmán dalát.

Szövegét Vámosy Ilona írta.
Téged vádol az az ajak,
Mely valaha érted imádkozott.
Lehanyatlott az a két kar,
Amely egykor válladra fonódott.

Az a két szem, miben magad
És a kék ég tükörképét láttad,
Siratja az emlékedet,
Sok-sok könnyet, tenger könnyet
Hullat teutánad...

Ne félj tőlem, nem dúlom fel,
Nem zavarom a te boldogságot.
Nem veri fel zokogásom
Nyugalodmas éjszakai álmod.
Ha megkondul a kis templom
Messze száll, csengetyűs harangja,
Engem tesznek le a földbe,
Akkor sír majd a füledbe
Lelkem búcsúhangja...

Katicának küldöm Murgács Kálmán két legújabb dalát, szövegét Dr. Simkó Elemér írta.

Átmegek a túlsó sorra,
Mikor este tífélétek járok.
Ráhullanak ablakodra
A hervadó bús akácvirágok.
Leborulnék én is oda,
Velük együtt hullatnám a könnyem,
De azt a kis boldogságot,
Hogy ott sírjak, megtagadod tőlem.

Megállok egy kapu alatt
Alkonyatkor, ablakodat nézem.
Vigyázza, hogy észre ne vedd,
Mert ha látnál, megölne a szegyen.
Az akácia velem érez,
Bánatomban nincs titkom előtte,
Éz a sok-sok hulló virág,
Értem síró, értem fájo könnye...

„Egy régi előfizető leánya” jelígre küldöm a kért dal szövegét:

Szívem most halkan, csak egy kis dalban,
ne hallja meg senki más.
Illatos éjben, félve kísérjen e csodás valomás.

Amióta mást szeretsz, nem engem, Mióta nem gondolsz reám,
A szivemről százzszor kérdelem, ha felsír egy éjszakán:

Refr.: Mért fájt az úgy, ha te mást szeretsz
Bolond a szív, meg nem érti ezt.
Ha kérdezem: jaj, mi lesz velem?
Egy sóhaj nélkül félve csendesen:
„Szívem ne sírj tovább egy szív után
Hisz kár a könnyekért, jobb így talán.”
Bolond a szív, meg nem érti ezt,
Csak fájni tud, ha te mást szeretsz.

Eljössz majd értem, mert most is érzem,
hogy nem maradtaj gy.
Gondolj a múltra, s valami újra tudom,
hogy visszahív.

Ne hídd azt, hogy egyszer elfelejtetted a
régit, könnyes éjszakát,
Az emlékek fölkeresnek, s remegve súgja
a szád: Refr.:

Szív. üdv. Kovács Erzsébet.

Felölő szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:
TORDAI BÓJTHE ETELKA,
ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örtünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és leközlése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját a Corvina Festszínház R. T. festékével nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34.

Felölő: SCHMIDEK GÉZA

A PRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Perzsa és más szönyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidékre megrendéseket is pontosan eszközök. A lap előfizető részére 10 százelek kedvezmény. Cim: Tcharhoukian Vosdanki. Budapest, VIII., Kisfaludy-u. 21. Telefon: 369-66.

Vargányagomba idei, napon szárított 10 P. Vargány levesomba kemencében szárított 7.50 P. **Különként postán utánvétellel. Ha a pénz előre beküldve,** hermetizált küldöm. Csemegé édes, nemes paprika 4.20 P. gyöngyösi különleges füstölt sertéskolbász 3.40 P. kiváló füstölt paprikás szalonna 2.10 különként postán utánvétellel. Kormos Mihály, Gyöngyös.

Különleges fájborok cirka 50 literes hordókban nagyon jutányosan. A szállítást Budapestben házhoz történik a Mavart útján. Tessék árlapot kérni. Cim: Özv. Baró Orcey Jánosné, Gyöngyös.

Gyermeknyaralattás a Bakonyban, fenyves erdő mellett, grófi kastélyban, kenesesi Kenessey Szabó igazgató vezetésével, Budapest, Bakáts-ter 8. Prospektus.

Öreg háló, ebédli bútorait jutányosan modernizálom, restaurálom, vagy új bútorok vásárlásánál fizetésként beszámítom. Müller bútorgyár, Újpest, Erzsébet-u. 8. Telefon: 950-95.

Olcsón montírozok divány párnát. Függönyök, terítők összeállítását, kelengyészítést, fehérnemű varrást vállal képzett iparművész. Cim a kiadóban.

Ackermann József műszövő (takács) Budapest, IV., Váci-utca 19. Ajánlja készítőjével len-, damasz-, lenvászon árúit. Szállít teljes menüszövegű kelengyét. Frottiert törülközők, fürdőlepedők, köpenyanyagok, Mintát, árajánlatot díjmentesen küld.

Lálfalutal „Erzsébet villában” fenyves parkban szoba napi 4-5 pengőért kiadó. Érdeklődni ugyanott.

Álfuldi nagyközségben 28-30 fok meleg olcsó ártézfürdő stranddal. Közvetlen közelben, kertés uriházban, bőséges négyeszi étkezés lakással napi 3.50 P. Bővebb felvilágosítással szolgál Rhé Rezsőné, Solt. Pest m.

Magántanítói, vagy nevelői állást vállalkoz, esetleg nyaralással kapcsolatban is, szerény díjazással. Leveleket „Okleveles tanító” jelígre kiadóba kérek.

Uriesaládoz, vagy plébániára ajánlkozok sorsúdozott uriaszony Eger, Miskolc környékére, hol otthon találhatom. Leveleket: Berényi, Eger, Deák Ferenc-u 52 kérek.

Harkányfürdőn a Vadnai-panzió a legjobb és legolcsóbb.

Katholikus Tisztviselőnk üdülőtelepein Balatonlenn, Mária-üdülőben napi ellátási díj 5 P-től. Lálfalutalban napi 7 P.

Balatonfüreden Gizella-panzió (Bareza-villa), közvetlen a Balaton partján, teljesen új, modern épületben olcsó, kényelmes nyaralás, gyönyörű rózsakert. Szives pártfogást kér Beiczay Józsefné.

A befözések alkalmazásával nélkülözhetetlen özv. Berger Károly Lajosné, gazdasági akadémiai tanár özyvegy szakácskönyve. A könyv 4.50 P-ért megrendelhető szerzőnél, Szeged, Tisza Lajos-körút 31. fsz. 3.

Kisebb háztartás vezetését magános úriparnál vállalni intelligens, kicsit nagyot halló közepkorú nő, ki mindenben megbízható, kitűnően főz, szépen kezimunkázik. Durva munkán kívül mindent elvégzek, gyermekek felügyeletét is vállalom. Szives megkeresést K. J., József-körút 72. III. 21. kérek.

Gobelin himzést, horgolást, kelim munkát általában vállalok, **hisszándi is, ügyintéző** vidékén is megkérlek, 4 kis gobelinkép és 2 kis fehér cernából horgolt terítő azonnal eladó 24 pengőért. József-körút 72. III. 21.

Kis belvárosi illatszertár 20 év óta női vezetés alatt névszavakkal, betegségek miatt átadó. **Érdeklődők „Illatszertár” jelígre kiadóba írjanak.** Kedves olvasótársaink közül ki jönne Szolnokra nyaralni? A szöke Tisza partján minden fiatal hölgy megtalálja szórakozását. 2-3 fiatal hölgyteljes ellátásra vállalkoz, igen olcsó árban, így a strand is díjtalan. Leveleket „Városi tisztviselő neje” jelígre kiadóba kérek.

Budapesti realgimn. tanár teljes ellátásra elfogad középiskolás fiúkat szentemberre közép-és főiskolák közelében. **Levelek „Budapest” jelígre a kiadóba küldendők.**

Fiatal ürleány magányos hölgyhoz, gyermekekhez irodai munkára elmenne. T. Tiszadob.

Fiatal gyermekszerező tanító egy éves gyakorlatlalt ellátásért vállalja vidéki elemista gyermekek nyári tanítását. Ignátovich István, Veszeg.

Háromtól tíz évesig egy-két gyermeket nyaralásra, vagy állandó ellátásra élvallatok. Leveleket „Felsőgöd” jelíge alatt kiadóhivatal továbbít.

Balaton-Mária fürdőn villában folyóvízzel 1-2 személy részére szobák kiadók. Bővebb felvilágosítással szolgál: Máriafürdő, Babócsi villa.

Női divatszalon jutányos áron és leszzebben készít angol, francia ruhákat, kosztümöket, kabátokat, gyermekruhát, otthoni ruhát, stb. Szives pártfogást kér: Fodor Mária, VI., Jókai-u 37., III. 10.

Elemi és polgári iskolai fiúk és leányok felvétele vállalkozásomban nélkül, havi 60.- pengő díj mellett megkezdődött a gyönyörű hegyvidéken levő szentendrei ref. polg. isk. internátusokban. Internátusaink nyaraló gyermekek részére a nyári szünet alatt is nyitva vannak. Prospektust küld az igazgatóságnak.

Magányos ürnök kellemes otthonát ajánl mérsékelt ártért, fizető vendégnek Sopronban. Leveleket „Sopron” jelíge alatt kiadóba kérek.

ESTEFELÉ KIÁROK A TEMETŐBE.....

dr. Simbó Elemér verse.

Fabadorcz

dr. Kóhary Lajos zenéje.

Es- te fe- lé ki- já- rok a te- me- tő- be i- mád- ko- rra mi- kor nem lát sen- ki,
 Játszottam a szerel- mé- vel, hogy a sei- ved nem bír- ja el so se hit- tem vol- ra

De lop- od- tok mint a tolvaj, csak titok- ban szabad ne- vem ot- tan meg- pi- hen- ni,
 El- vitte a legszebb ál- lom- ba- t, az a má- sár boldogsá- gom az a má- sár asz- ony ha- zus, csok- ja

El- kerget- nek el- lát- nak ami- kor egy új sír- han- tál ter- de- pel- ni lát- nak,
 Keser- jött a fel- é- bredés nem tu- dott a sei- ved- re- am- tá- re- lem mel- vár- ni.

Ait- mond- ják hogy kegyet- len-ül le- tő- tem egy virág- ját a leg- sa
 Csak titok- ban szá- bad ne- vem Ló- c- snat- ért- ké- ny- s- ro- que a a

rit. p. a tempo rit... a tempo

